

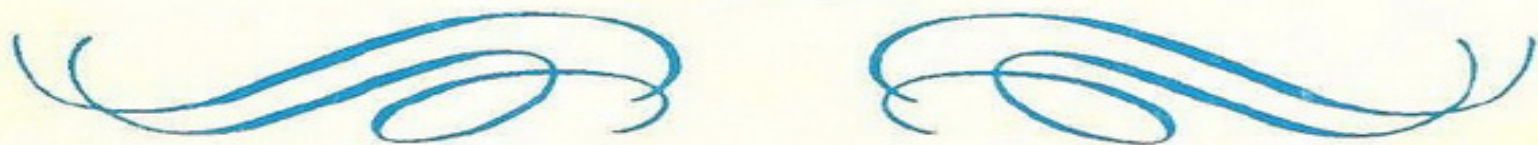
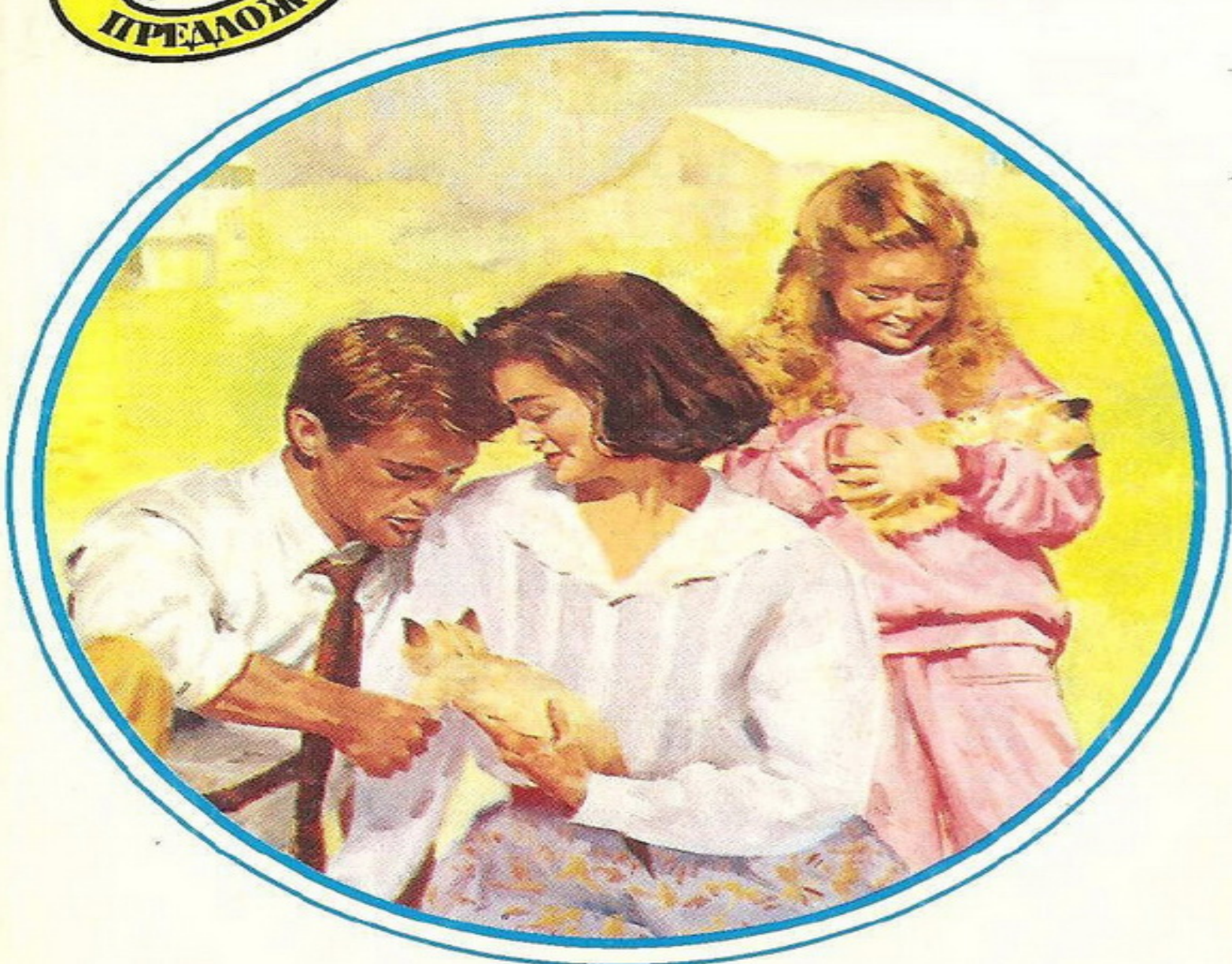
HARLEQUIN®

Романс® 63

РОМАНТИЧЕН ПОЛЕТ

Шенън УЕЙВЪРЛИ

ШЕНЪН УЕЙВЪРЛИ РОМАНТИЧЕН ПОЛЕТ

Превод: Елия Илиева

chitanka.info

Челси Лотън организира полети с въздушни балони в малък планински курорт. Ала Ник Танър, новият съдружник на собственика, не желае да поднови договора ѝ. Той има други планове... Челси го привлича, но е твърде далеч от представата му за идеална съпруга. Грейс, дъщерята на неговия съдружник, е много по-подходяща. Защо тогава му е толкова трудно да направи своя избор?

ПЪРВА ГЛАВА

— Но това не е моят договор! — намръщи се Челси и хвърли листовете на кухненската маса. Всеки април договорът ѝ за наема се подновяваше за цяла година. Сегашният бе само за един месец!

Седна и отново прочете бележката на господин Локуд, но в нея пишеше само, че положението временно е неустановено.

„Не се безпокой! — бе добавил с характерния си широк почерк собственикът на ски курорта. — Върши си работата и нещата скоро ще се изяснят.“

Объркването ѝ прерасна в тревога. Досега Локуд не ѝ бе давал повод за безпокойство. Очевидно нещо се бе случило в Пайн Ридж.

Кафето изведнъж ѝ се стори безвкусно и Челси стана да го изсипе в умивалника. Навън студеният сняг, примесен с дъжд, шибаше зелените треви и превиваше нарцисите. Зимата си отиваше трудно от планините на западен Масачузетс.

Необичайно лошото време обърка сутрешната ѝ програма. Полетите с балон бяха твърде деликатна и непостоянна работа и напоследък се чудеше дали ще издържи. Вече бе на двацет и шест, а едва свързваше двата края. Започваше да се отчайва. Не искаше да е богата, но поне да беше осигурена. За съжаление, без страничните доходи фирмата ѝ „Балоните на Бъркшир“ отдавна да е фалирала.

Едно местене щеше да ѝ се отрази зле. Наемът, който плащаше на Локуд през последните шест години, бе изключително нисък, особено като се има предвид, че къщата бе доста голяма: девет стаи, едната превърната в офис, и отделна пристройка, удобна за складиране на екипировката и за работилница. Освен това можеше да пуска балоните си от поляната над пътя и да постави реклама пред нея.

Челси много харесваше поляната. Не само защото бе близо до къщата, но и заради стратегическото ѝ разположение край оживения път за Пайн Ридж. Минаващите скиори не можеха да не забележат табелата, а вятърът обикновено отнасяше балона ѝ точно над пистата.

Стенният часовник ѝ напомни, че Мими — съпругата на брат ѝ Лари — бе помолила да я вземе с колата след работа. Нейната била в сервиза, а Лари имал съвет в училище. Сега бе три и половина и смяната в болницата почти бе изтекла.

Челси взе договора и отново го прегледа, но не ѝ стана по-леко. Отби се в офиса и хвърли документите на бюрото. Яркия летящ балон от плаката на отсрещната стена я съветваше: „Животът е твърде кратък! Не пропускай забавленията!“ Голямо забавление, помисли си Челси, поглеждайки към купчината неплатени сметки.

Надникна в килера и потърси подходящи дрехи за лошото време. От болницата трябваше да се отбият при бавачката на деветмесечната Бет, а после щяха да приберат и двете момчета на Мими, които училищният автобус оставяше у техни приятели.

Челси поклати глава и откачи зеления си найлонов дъждобран. Мими и Лари бяха прекалено заети, за да отглеждат три деца. Удивително как успяваха да се справят.

В действителност и деца, и родители се чувстваха чудесно и понякога Челси им завидваше, макар че самата тя не мислеше за семейство. Работата все още ѝ отнемаше твърде много време. Младата жена искаше да бъде самостоятелна и независима и преди да се обвърже с някого, фирмата ѝ „Балоните на Бъркшир“ трябваше да се закрепят и преуспее. Както вървяха нещата обаче едва ли щеше да се омъжи, преди да стане на деветдесет. Всяко спечелено пени отиваше за екипировка и обзавеждане на офиса и работилницата. А трябваше да плаща рекламата, застраховките, ремонта...

Новият едномесечен договор също не предвещаваше нищо добро. Той само подчертаваше несигурното ѝ положение, защото къщата, където живееше и работеше през последните шест години, не бе нейна. Чужда собственост бе и пристройката, в която складираше екипировката си, както и поляната с обявите, откъдето започваха полетите ѝ. Целият ѝ живот зависеше от този договор и следователно се направляваше от друг човек.

Дано само тревогата ѝ се окаже неоснователна. Не знаеше как ще издържи на по-висок наем, каквато вероятно бе целта на новия договор. Ще трябва да си потърси допълнителна работа, а може би и съквартиранти. Е, сигурно с времето ще свикне. И без това, откакто сестра ѝ Джуди се омъжи, къщата стана твърде тиха.

Челси потърси ботуши в гардероба, мислейки с неприязън за кишата навън. Изрови обаче само кафявите апрески, които бяха в тон със старото, вече износено палто. Брат ѝ се шегуваше, че представите ѝ за мода са съвсем нестандартни, но сега дори тя се притесни от образа си в огледалото. С пончото приличаше на тримачтова платноходка, а краката ѝ наподобяваха два пъна. Беше без грим, а късите ѝ къдрици непокорно стърчаха. Нахлупи качулката си с недоволно сумтене и се насочи към вратата.

Болницата се намираще няколко километра по-надолу, в края на селото. Челси остави джипа на паркинга и се гмурна в стихията, навела глава срещу вятъра. Изруга, когато в ботушите ѝ влезе кал, прескочи със залитане локвата на тротоара и продължи тичешком по пътеката.

Изкачи стълбите и отвори с рамо стъклената врата.

— О, много съжалявам! — извини се тя на мъжа, с когото се сблъска на входа и отметна мократа си коса, полепнала по челото ѝ.

— Няма нищо.

Топлият му глас я накара да вдигне очи. Той бе по сако и Челси реши, че сигурно е на посещение при пациент.

Изтръска снега от обувките си и потърси кърпичка, за да си изтрие лицето.

— Отвратително време! — продължи притеснено тя, докато стояха сами в малкото преддверие. — Сякаш все още е зима.

— Някой беше казал, че април е най-коварният месец — отвърна дружелюбно мъжът, сякаш общият подслон ги сближаваше.

— О, спомням си. Чосър, нали?

— Все някой — усмихна се непознатият.

Челси разбра, че е сгрешила, но докато напрягаше паметта си, той пак се загледа в бурята и разговорът им секна.

Тя хвърли кърпичката в кошчето и скришом го огледа. Красотата му я завладя внезапно и главозамайващо. Беше висок и строен, с гъста кестенява коса и светлокафяви искрящи очи. Имаше правилен нос, стегнати чувствени устни и добре очертана, леко издадена брадичка.

Но не физическата красота я порази, а по-скоро необяснимото смущение, което изпитваше в негово присъствие.

Челси мъчително преглътна и отмести втренчения си поглед. Мъжът сякаш не я забелязваше, защото се бе замислил, прекъсвайки

всякаква връзка с околния свят. Разочарована, тя реши да го остави на спокойствие и се отправи към вътрешната врата.

— Хей, Челси! Какво правиш тук? — извика момичето на рецепцията.

— Здравей, Керъл. Дойдох да взема Мими. Още ли е вътре?

— Да. Ще влезеш ли? — кимна Керъл към физиотерапията.

— Не. Ще я почакам.

В претъпканото фоайе имаше само едно свободно място. Съседното също не бе заето, но някой бе оставил тъмносиво мъжко палто от кашмир — добре ушита, солидна и скъпа дреха. Тя разкопча зеленото си пончо и отдолу се показаха черна пола и дебел жълт пуловер. Днес нейното облекло бе шарено като балоните ѝ. Посегна към едно от списанията и го разтвори напосоки.

— Може ли да мина? — дочу познат глас.

Вдигна глава и видя мъжа, с когото се бе сблъскала на входа. Беше се втренчил в протегнатите ѝ крака.

— О, извинете — изчерви се тя и бързо ги сви под стола. Що за абсурд, укори се Челси. Какво толкова е станало? А може би причината бе в непознатия, който седна до нея?

Опита да се съсредоточи в списанието, но скоро разбра, че погледът ѝ само се плъзга по текста. Съзнанието ѝ бе насочено към съседа ѝ, подобно на радио, настроено само на една честота.

Погледна го скришом. Той четеше „Бизнес Уикли“. Странно, въпреки че бяха разговаряли само преди минути, етикетът не позволяваше да се възползват от това обстоятелство. Но защо изобщо се вълнуваше?

Опита да си припомни образа на най-красивия си приятел, но в представите ѝ се появяваше само мъжът до нея. Буквите заиграха пред очите ѝ, когато долови тропическото ухание на одеколона му.

Въпреки притесненията си, Челси с усмивка си спомни колко разпалено обсъждаха с Мими основната идея на романа „Страхът да полетиш“, а именно дали жените притежават освободената сексуална фантазия на мъжете.

Когато четяха книгата, Мими бе вече омъжена и имаше две деца. Въпреки това си признаваше, че е въздишала по някои кинозвезди, както и Челси, разбира се. И двете обаче не бяха дотолкова авантюристично настроени, че да си представят подобен спонтанен и

неангажиращ секс, като описания в книгата. Те бяха прекалено романтични и фантазиите им неизменно съдържаха музика и лунни сияния.

Дали бяха изпитвали на улицата, в автобуса или в самолета неудържимо привличане към непознат мъж?

— Да, но веднага се омъжих за него — засмя се Мими.

Челси се почувства леко оцетена. Не ѝ липсваха приятели, към които да изпитва чувства, дори известна обич. Никой обаче не бе успял да я подлуди, да я встрещи, да ѝ завърти главата с един поглед, както се бе изразила Мими. До днес.

С крайчеца на окото си проучи ръцете му. Силни, красиви и умели ръце, с дълги пръсти. Забеляза, че не носеше брачна халка. Странно! Мъже като него обикновено бяха женени. А може би е разведен?

За нейно учудване облеклото му ѝ допадна. Не харесваше издокарани мъже, но на него официалните дрехи му отиваха. Бялата риза и светлокафявата връзка под релефния пуловер, говореха за въздържан характер, а строгият черен панталон само потвърждаваше впечатлението. Непознатият определено не можеше да се нарече небрежен. Всичко бе внимателно преценено, като се започне от връзките на обувките и се стигне до начина, по който сресваше косата си.

Той бавно се обърна и срещнал погледа ѝ, въпросително вдигна вежди. Сигурно се бе подразнил.

Челси светкавично заби очи в списанието, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Един поглед бе достатъчен, за да разбере абсурда на последните десет минути. Приятно бе да си въобразява и фантазира, но не чак толкова. Мислите ѝ се бяха отклонили в погрешна посока и отгоре на всичко я бяха разкрили.

Челси стана.

— Реших да пресрещна Мими — измърмори тя, докато минаваше покрай Керъл.

Отделението, в което работеше снаха ѝ, бе пълно със странна тренировъчна апаратура. Мими се бе навела над малко момиченце, качено на неподвижен велосипед.

— Здравей, Челси! — топло се усмихна Мими. — Само още пет минути!

— Може ли вече да спра? — намръщено попита детето.

— Още малко, Кейти. Чудесно се справяш! — Мими махна на помощничката си да я замести.

— Нова пациентка? — попита Челси.

— Хм. Съвсем нова — сви устни Мими.

— Чаровна е.

— Като се изключи любимият ѝ жаргон. И това, че хапе по-зле от булдог.

— Но тя прилича на Шърли Темпъл, за Бога! Сигурно е шест-седемгодишна.

— Точно така. На седем — възмутено потвърди Мими.

Постепенно лицето ѝ се разведри и тя съчувствено промърмори:

— Бедното дете.

Челси погледна момиченцето, което се бореше с педалите. То бе смръщило вежди, русите му коси се бяха разпилели по луничавото лице, а в сините очи се четеше непокорство.

— Какво ѝ е? Нещо сериозно ли?

— Вече не. Кракът ѝ е бил счупен преди три години при катастрофа. Оперирана е няколко пъти, но е останала с недоразвити мускули и леко накуцва. С времето сигурно ще се оправи.

— Пак ли ще я оперират?

— Не, само терапия. Минала е обаче през толкова много болници, че вече ненавижда всички лекари и сестри... — Мими замълча и очите ѝ весело проблеснаха. — Хей...

Челси много добре познаваше този поглед. Почувства се като хваната в капан.

— Мими, нали знаеш, че съм качвала прекалено много деца. Сега нямам почти никакви приходи.

— Но тя е толкова мъничка. Ако я вмъкнеш в групата, никой няма да забележи.

— Ще си помисля.

— Моля те! Това наистина ще ѝ помогне.

От няколко години Челси взимаше в балона си деца от болницата. Идеята ѝ хрумна след полета на едно осемгодишно момче по случай рождения му ден. Четири седмици по-късно Челси научи, че е починало от рак. В списъка от желаниа, който заможните му родители предложили да направи, балонът бил на първо място. След

смъртта му те дойдоха да ѝ благодарят. Синът им не престанал да говори за полета до последния си миг.

Челси бе доволна, че го е дарила, макар и с мимолетна радост, но се разстрои от неговата смърт. Обади се на Мими, с надеждата, че тя ще я успокои, но се почувства още по-зле, когато научи за големия брой сериозно болни деца, чиито родители не бяха в състояние да изпълнят последните им желания.

През онази нощ Челси не можа да заспи от трескавите си мисли. Щом балонът означаваше толкова много за едно болно дете, той трябваше да представлява нещо и за останалите. На сутринта отново позвъни на Мими и с нейна помощ започна да посещава болницата.

Отначало взимаше само сериозно болни деца, за да ги разсее. След това ѝ хрумна да използва полетите като награда за малчуганите, подложени на химиотерапия и други болезнени процедури. Накрая не можеше да отказва на никого и полетите ѝ обхванаха цялото отделение. Откри, че програмата ѝ влияе особено благотворно на децата от физиотерапията. Възможността да полетят с балон ги караше упорито да се упражняват. Дори въведе система на „билети“, които малчуганите получаваха след проявено усърдие.

— Майка ѝ тук ли е? — попита Челси. — Нали знаеш, че първо трябва да говоря с нея.

— В картоната пише, че е починала.

— Това бедно дете...

— Хей, нима ще я вземеш?

— Изглежда — въздъхна Челси, ядосана от мекушавостта си.

— Чудесно. Ела да те запозная с баща ѝ.

В следващия миг я осени странно предчувствие и със затаен дъх проследи Мими, която бързо прекоси фойето. Щом снаха ѝ спря до непознатия мъж, нетърпението ѝ се взриви като фойерверк.

Порази я мисълта, че щом майката на Кейти е починала, значи той е вдовец. Сигурно бе редно да му съчувства, но емоциите ѝ отчетоха само факта, че е сам.

Забеляза, че лицето му се напрегна. Попита обезпокоено за дъщеря си и последва Мими, сякаш се съмняваше в думите ѝ. Тревогата му се смени с учудване, когато видя Челси да стои до рецепцията.

— Сигурна ли сте, че Кейти е добре? — отново попита той.

— Дъщеря ви се справя чудесно, господин Танър. Не се безпокойте. Искрах само да ви запозная с Челси Лотън.

Очите му се присвиха и той изпитателно я изглежда. След нахалните ѝ погледи, които бе уловил, вероятно подозираше, че срещата е нагласена. Челси се изчерви смутено и усети, че лицето ѝ пламна.

— Здравейте — предпазливо се ръкува той. Имаше топла и силна длан. — Казвам се Ник Танър.

— Е, аз трябва да отида при Кейти — вметна Мими. — Ще се върна след няколко минути.

Ник проследи с поглед отдалечаващата се жена, после, сякаш му предстоеше да разплете някакъв ребус, учудено се обърна към Челси.

— Какво означава всичко това? — предпазливо попита той.

— Господин Танър... — смути се тя от острия му поглед.

— Да, госпожице Лотън — подкани я насмешливо той. Вдигна вежди и премести поглед от непокорната ѝ коса към екзотичното зелено пончо и светлокафявите апрески.

— Имам фирма, която се нарича „Балоните на Бъркшир“...

— Балони... — Лицето му светкавично се промени.

— Да. Балони с горещ въздух. Организирам полети, давам уроци, водя курсове за правоспособност. Понякога взимам и деца от болницата — облиза нервно устни тя. Очите му бяха присвити и я гледаха студено.

— Да, разбрах.

Гласът му бе приятен, но тези две думи бяха като парчета лед. Челси премигна смутено. Какво ставаше? Професията ѝ обикновено очароваше хората.

— Открихме, че децата много обичат да летят с балон и това може да се използва като стимул при лечението им.

— И какво от това? — натърти той и скръсти ръце.

— Ние не използваме думата подкуп — събра тя сили да продължи, — но донякъде в това е същността. Мисълта за полета помага на децата да преодолеят скучната или болезнена терапия.

— Ние ли? Кой сте вие? — внезапно избухна Ник. — Нима сте филиал на болницата?

— Не, но поддържам тесни връзки с лекарите...

— И вероятно сте си вгълпили, че трябва да вмъкнете Кейти във вашата... балонена програма. — Очевидно бе разстроен и не скриваше сарказма си.

— Мими... сестрата, която ни запозна, мисли, че Кейти е именно от случаите, които имат полза...

— Случай! Дъщеря ми да не е опитно морско свинче, по дяволите.

— Извинете, сигурно лошо се изразих. Не исках да кажа...

— А аз не искам дъщеря ми да свиква с подкупи.

— Награда, господин Танър. Приемете ги като награда. — Челси смутено прокара длан по челото си. Досега нито един родител не бе реагирал по подобен начин. Обикновено бяха благодарни и оценяваха усилията ѝ. — Понякога — заекна тя, — децата загубват търпение, надежда и дори усещането си за радост. Обикновено полетът с балон може да им помогне да се възстановят.

— Не ме интересува, госпожице Лотън — студено я изгледа Ник Танър и се обърна.

Челси импулсивно го хвана за ръката. Той спря и я погледна надменно. Младата жена го пусна и се изчерви от унижение.

— Извинете, сигурно трябваше да започна с това, че полетите са напълно безплатни...

— Това няма никакво значение. Финансово мога да си го позволя, но не желая Кейти да се качва в проклетите ви балони!

Всички се бяха втренчили в тях.

— Проклетите балони ли? — повтори удивено тя. — Полетите са напълно безопасни и аз съм квалифициран пилот.

— Не ме интересува. Извинете — заяви той и я подмина.

— Съжалявам.

Ник Танър спря и се обърна.

— Съжаление? Колко лесно го казвате. А какво ще правите при нещастен инцидент с някое дете? Ще кажете, че съжалявате?

— Нещастен инцидент ли? Това е невъзможно, господин Танър — отсече твърдо тя. — Очевидно нищо не разбирате.

— Много добре разбирам. А вие? — Погледът му бе непоколебим.

— Добре — сви рамене Челси. Очевидно Кейти нямаше да бъде сред пасажерите ѝ, но не това я разочарова най-много. Съжаляваше, че

не може по-отблизо да опознае този мъж.

Не, не точно него, поправи се тя, а образът, който си бе изградила и който очевидно не отговаряше на действителността.

— Ето визитната ми картичка, ако размислите — каза тя. — Можете да се обадите по телефона. Офисът ми се намира на Пайн Ридж Роуд.

— Така ли? — вдигна рязко тъмнокосата си глава Ник Танър и я изгледа учудено.

— Нима сте чували за фирмата ми?

Последва неловко мълчание, сякаш сега той се чувстваше притеснен.

— Има ли нещо, господин Танър?

— Е, така или иначе щяхме да се срещнем — прекара длан по лицето си Ник и въздъхна.

— Не разбирам.

Ситуацията ставаше все по-нереална.

— Аз съм новият съдружник на Чет Локуд и предполагам, ваш хазяин.

Побиха я тръпки. Ето каква била мистериозната бъркотия в Пайн Ридж. Тя стоеше онемяла и с облекчение видя Кейти да подскача по коридора.

— Готова съм, татко — обяви детето.

Ник сякаш моментално забрави за Челси. Протегна усмихнато ръце и момиченцето се хвърли в прегръдките му.

— Да тръгваме! — изкомандва малката.

Той я прегърна силно и целуна русите ѝ къдрици.

— Добре, шефе. — Пусна я долу, взе палтото ѝ от Мими и внимателно я облече.

— Хайде!

— Почакай малко, дребосъче. Първо трябва да те закопчаем.

Въпреки вцепенението си, Челси веднага забеляза обичта, която се четеше в очите му.

— До следващата седмица, Кейти — извика Мими, но детето не се обърна. Очевидно не искаше да се върне в болницата.

Твърде объркана, Челси наблюдаваше как мъжът и момиченцето бавно се отдалечават. Въпреки подчертания си недъг, Кейти бе горда

като кралица и дяволски непокорна. Челси забеляза също, че детето нито за миг не пусна ръката на баща си.

ВТОРА ГЛАВА

— Утрото е чудесно! Нали, Кейти? — Застанал на стъпалата пред къщата на Локуд, Ник си пое дълбоко въздух.

— Искам да си остана вкъщи — прозя се Кейти и разтърка очи.

— Вече ти казах, че няма кой да те гледа. Грейс и баща ѝ са канени на сватба.

— Мога да стоя и сама.

— О, не! — Ник знаеше, че тя ще прекара целия ден пред телевизора. Откакто пристигнаха, дъщеря му не правеше нищо друго. Не бе и предполагал за огромния брой детски филмчета, които се излъчваха, и подозираше, че в стремежа си да ѝ угоди, Грейс неволно я насърчаваше. Затова искаше да я вземе със себе си — денят бе прекалено хубав, за да стои вътре. Бурята от предишните дни отмина като последен отзвук от зимата. Дори в седем сутринта навън бе топло, а всички дървета и цветя бяха разцъфнали.

— Мислех, че искаш да дойдеш с мен, дребосъче.

— Да. Искам. — Гласът ѝ не прозвуча много убедително.

Ник я разбираше. Беше рано и беше събота. Новият му компютър обаче бе пристигнал и трябваше да въведе и подреди обърканите счетоводни данни. Той недоумяваше как Пайн Ридж е могъл да просъществува цели двайсет години. Очевидно Чет Локуд не бе добър бизнесмен. Затова пък нямаше по-голям специалист от него по ски и зимен туризъм. Двамата щяха да бъдат чудесен екип.

— Взе ли си играчките?

— Да. — Кейти подритна брезентовия сак.

Ник се усмихна и отвори вратата на колата. Към книгите, боичките и мозайките, с които обикновено играеше дъщеря му, той бе добавил въже за скачане и топка. Голяма част от детството ѝ бе преминало по болници и в гипс, и сега се нуждаеше от слънце и игри.

Тъкмо потеглиха, когато вратата на къщата се отвори и Грейс Локуд им махна да спрат. Тя бе още по халат — дълъг и розов, с големи седефени копчета.

— Ники! — извика тя. — Какво да ви приготвя за вечеря?

Ник поглади учудено гладко избръснатата си брадичка. Току-що бе изпил сутрешния си чай и не му се мислеше за вечеря.

— Все ми е едно.

— О, моля те, помогни ми. Яхния? Пиле? Имам чудесна рецепта за пиле по киевски.

Ник отново хвана брадичката си. Всеки път им приготвяше великолепна вечеря. Откакто майка ѝ бе починала преди пет години, Грейс се грижеше за баща си и бе станала чудесна домакиня. Специалитетите ѝ обаче понякога бяха прекалено екзотични за Кейти. Трябваше да признае, че и той се изморяваше от официалния етикет на масата. Освен това тези изкусни блюда отнемаха много време.

— Хайде да вечеряме навън, Грейс! След тържеството не вярвам да ти се готви.

— Няма значение. — Тя докосна красивата си прическа, която сякаш не бе мръднала от снощи.

— Но дори и Пепеляшка понякога трябва да излиза.

— Е, добре — засмя се тя. — Щом настояваш.

Ник ѝ махна, даде газ и се спусна по тихата улица. До него, здраво препасана с предпазния колан, Кейти въздъхна с облекчение:

— Благодаря ти, татко. Хайде да отидем в „Макдоналдс“.

— Какво има? — засмя се Ник. — Не харесваш ли рецептите на Грейс?

— Кога ще си вземем наша къща? — отклони въпроса Кейти.

— Скоро, дребосъче, скоро. Тази седмица ще огледам няколко апартамента.

Ник продължи покрай достолепните старинни къщи, потънали в зеленина, покрай изящната бяла църква с висока камбанария, огряна от първите слънчеви лъчи.

Грейс се стараеше да угоди на дъщеря му, но по неизвестни причини детето отказваше да се привърже към нея. Той се чудеше как ли малката ще възприеме идеята му да се ожени за Грейс.

Кейти, разбира се, знаеше за връзката им, но вероятно не подозираше за намеренията му. Нали бе излизал и с други жени, без да се ожени. Но тогава не бяха изминали три години от смъртта на Лора.

Лора! От няколко дни непрекъснато мислеше за нея, което отдавна не му се беше случвало. Още по-удивителното бе, че почти не

изпитваше скръб и болка. Чувстваше само празнота и, разбира се, гняв, който никога нямаше да премине.

Странно! Онова момиче с балона бе отприщило сегашния порой от спомени.

Челси Лотън. Името ѝ бе хубаво и необикновено като самата нея. Забеляза я още щом слезе от джипа с яркозеленото си пончо и смело се втурна в бурята.

В действителност не знаеше защо му напомня Лора. Външно двете бяха съвсем различни. Лора имаше дълга руса коса, докато на Челси бе къса и кестенява. Лора бе висока и стройна, докато Челси едва стигаше до брадичката му и изглеждаше по-скоро закръглена.

Дали причината не бе в нервността, която изпитваше, откакто я срещна. Сякаш изгуби почва под краката си — нещо абсолютно недопустимо. През последните три години бе положил огромни усилия да подреди живота си и да направи най-добрия избор в името на Кейти.

Появата на Челси разклати добре обмислената му схема. От нея се излъчваше първична енергия и жизненост, които по някакъв невероятен начин го караха да се чувства уязвим. Може би в това бе приликата?

Връщайки се десет години назад, виждаше, че не е трябвало да се жени за Лора, но на двацет и две бе прекалено млад и влюбен. Несъмнено любовта бе движещата сила на фантастичната му банкова кариера и освен това с Лора се чувстваше невероятно щастлив. Но едновременно бе и нещастен. Времето постепенно смъкваше булото от очите му. Качествата ѝ, които преди го привличаха, се изостриха и изкривиха. Нейният авантюристичен дух, спонтанност и независимост всъщност се оказаха егоцентризъм, незрялост и безразсъдство.

Въпреки надеждите му, дори Кейти не я промени. Не искаше от нея да стои затворена вкъщи, но трябваше ли да се захваща с тези мотоциклетни кросове? Трябваше ли да кара така лудо, дори когато отива до близкия магазин? И защо бе взела Кейти със себе си?

Когато видя нежното телце на дъщеря си, проснато на операционната маса, той реши, че сигурно ще загуби и нея.

Без съмнение, това бе най-ужасният ден в живота му. Съвсем ясно си спомняше гласа на полицаая, който му съобщи за катастрофата

и усещането, че кошмарният страх, в който го държеше Лора, най-после се е материализирал.

Мигновено заряза клиента си и прекоси града с такава бясна скорост, че по чудо сам не катастрофира.

Въведоха го при Лора, която бе толкова красива, сякаш бе заспала. Поиска да я събуди, но тя не помръдваше и думите на лекаря за счупения ѝ врат постепенно достигнаха до съзнанието му. И тогава гневът го преряза като с нож.

Точно в този момент лекарят реши да му съобщи, че и Кейти е била на мотоциклета. Ник смътно си спомняше, че сграбчи доктора и го блъсна в стената. За щастие полицаят го усмири и му даде да разбере, че дъщеря му е жива.

Ужаси го тежкото ѝ състояние. Никога в живота си не бе изпитвал по-остра болка. И до днес виждаше очите ѝ, които го молеха да ѝ помогне, укоряваха го, че е допуснал да се случи нещастие. Никога нямаше да забрави този поглед!

Нямаше да прости на Лора за страданието, което причини на Кейти, но смяташе, че и сам има вина. Можеше да се опита да я промени, да я спре или поне да предпази дъщеря си. Вярно, бе спорил с нея. Но дали това беше достатъчно? Не можеше ли да я убеди по друг начин?

Страданията на Кейти го накараха да се съвземе. Лора я нямаше, но дъщеря му бе жива и се нуждаеше от него. През следващите две седмици стоял неотлъчно до нея. Понякога му се струваше, че ѝ прелива от собствената си сила. Животът ѝ като че ли се крепеше на неговата воля и грижи.

Постепенно тя преодоля критичната точка, а Ник грохна от преумора. Именно тогава осъзна, че е останал сам и че Лора никога няма да се върне.

Месеците се изнизваха под знака на скръбта. Върна се отново на работа, грижеше се за домакинството, плащаше сметките. Живееше. Влачеше се по течението и често се чудеше какво би правил без Кейти. Полагаше усилия само заради нея, за да ѝ бъде опора в болезненото възстановяване след многобройните операции.

Почти цяла година нощите му бяха кошмарни. Денят изцеждаше силите му, а вечер страдаше от самота и копнеж по Лора. Гневът също пробиваше остро и мъчително през болката. Проклинаше нейната

егоцентричност и несъобразителност. Как можа да причини тези страдания на него и Кейти? Изтощен заспиваше, вкопчен в студената ѝ възглавница. Тогава осъзна големия недостатък на любовта — колкото е по-дълбока, толкова по-остро боли — и реши за в бъдеще да внимава.

Приятелите му настояваха да го запознаят с други жени, насърчаваха го да направи още един опит. Дори лекарят на Кейти му заяви, че трябва да „влезе в релси“. И той се подчини, макар и привидно. Понякога го виждаха с жена на ресторант, концерт или театър, но никой от приятелите му не подозираше какво бе преживял.

Не, той повече няма да обича! Стига съзлив възторг. Никаква сляпа любов. Вече не бе невръстен юноша и можеше да се владее.

Затова се спря на Грейс. Прецени я спокойно, а не през призмата на емоциите, и се убеди, че е подходяща за него и Кейти. Тя бе пълна противоположност на Лора. Обичаше да домакинства, да готви, да чисти и да се грижи за близките си. Не беше безотговорна. Дори мисълта да се качи на мотоциклет, бе абсурдна.

С нея едва ли щеше да изпита страстта, която споделяше с Лора, но отдавна не вярваше, че сексуалното привличане е в основата на добрия брак. Грейс му предлагаше много повече: стабилност, спокойствие и... поне веднъж седмично домашно приготвени сладки. Кейти твърде много се нуждаеше от човек като нея и в близките дни той трябваше да преодолее колебанията си и да поиска ръката ѝ.

Пайн Ридж Роуд се виеше северно от селището, през гориста долина, покрай няколко самотни къщи чак до ски пистата. Когато минаха край табелата „Балоните на Бъркшир — офис“, мислите му отново се насочиха към Челси Лотън.

Изпита съжаление, че срещата им се оказа толкова неудачна. В действителност всичко у нея му харесваше, ако се изключи болезнената тема за балоните — приятния тен, косата, ухаеща на пролетен дъжд, и дори налетите ѝ гърди под огромното пончо, когато се блъсна в него.

А очите ѝ! Никога не бе виждал подобен сребрист цвят, напомнящ езеро при залез-слънце. Дали бе усетила напрегнатото му внимание, докато седяха в чакалнята? Вероятно е забелязала, защото твърде рязко скочи, когато се опита да я погледне.

Не трябваше да реагира толкова остро, когато научи за полетите. Достатъчно бе да откаже. Но мисълта Кейти да се качи на подобно съоръжение бе взривила всичките му нервни клетки. Вече не бе в състояние да поддържа любезен разговор и обичайното му спокойствие премина в заяждане. Едва не бе загубил дъщеря си и не смяташе отново да излага живота ѝ на опасност.

Дали балоните бяха толкова безопасни? Доколкото знаеше, те се управляваха трудно и вятърът ги носеше накъдето си иска. Май бе чувал и за нещастни случаи...

Не, той определено бе прав. Обикновено първата реакция бе най-точна, а всичко у него възнегодува срещу идеята на Челси.

Сега обаче възникваше нов проблем. След демонстративното му отношение към полетите, прекратяването на шестгодишния договор за наем щеше да заприлича на лично отмъщение. Ник забарабани нервно по кормилото и въздъхна дълбоко.

— Какво има, татко? — погледна го Кейти.

— Нищо, дребосъче. Нищо — сепна се той.

В следващия миг обаче думите му увиснаха във въздуха. На поляната встрани от пътя стоеше Челси Лотън с проклетия си балон.

— Какво е това? О, татко, виж! — възхитено ахна Кейти.

Дори Ник бе очарован и намали скоростта. Погледна втренчено огромния балон, който с лъскавите си ивици приличаше на шарена въртележка — червено, жълто, зелено, синьо, виолетово. Висок колкото осеметажен блок, той се поклащаше леко на фона на ясното синьо небе.

Кейти изскочи мигновено от седалката и залепи нос на стъклото.

Ник веднага забеляза червенокосата сестра от болницата. Тя стоеше в плетения кош — Боже мой, той наистина бе направен от тръстика! — и регулираше уреда, който изпускаше силен съскащ пламък в найлоновия купол.

Наведена с гръб към тях, Челси проверяваше скобата на джипа. Ник почувства, че тя знае за присъствието им, но не желае да се обърне. Подразни се от тъмнокосия мъж с очила, който седеше в ремаркетото, наведен към нея. Той оглеждаше колата му и сякаш я описваше.

— Татко, нека спрем! — помоли Кейти.

Ник обаче не чу. Главата му бучеше от объркани мисли и той натисна газта. Трябваше да забрави за Челси Лотън и големите ѝ сиви очи. Завинаги.

ТРЕТА ГЛАВА

— Е, май се нагледа — измърмори брат й Лари, след като синьото волво отмина.

— Сигурно искаше да се повози — иронично подхвърли Мими.

Челси бавно се изправи — краката й бяха изтръпнали — и ядно махна с ръка. Всички избухнаха в смях.

Колата проблесна и се скри зад завоя, а по-късно се показа на склона непосредствено до ски комплекса. Челси вдигна предизвикателно рамене. Няма да позволи на Ник Танър да помрачи хубавия ден.

За съжаление мъжът вече бе тук. Кой вятър го довя и най-важното — защо? Нали, откакто се помнеше, господин Локуд винаги бе ръководил Пайн Ридж сам.

Може би щеше да получи някакво обяснение, ако онзи ден Кейти не беше прекъснала разговора им, като бе настояла да напуснат болницата.

От малкото, което чу обаче, разбра, че господин Танър мрази балоните и едномесечният договор на бюро то започваше да й навява мрачни мисли.

Стомахът й се сви при спомена за срещата. Всичко щеше да бъде далеч по-просто, ако впечатленията й започваха от момента, в който Мими ги запозна. Тогава щеше да си го представя само като надут и твърдоглав. За съжаление, десет минути по-рано тя имаше съвсем друго усещане. Сигурно бе глупаво да придава значение на мимолетните си впечатления и на несъщественния им разговор, но въпреки това не можеше да ги забрави, както не можеше да забрави и усмивката му.

— Искате ли кафе? — извика тя, като си наложи да не мисли за него.

— Да, разбира се! — с благодарност прие Лари.

Земният й екипаж днес се състоеше от Лари и Мими, които, заедно с нея, бяха на крак от ранни зори. Макар да нямаше собствен

балон, Лари също бе правоспособен пилот и Челси често му асистираше от земята.

Тя взе термоса и три чашки от джипа. Предпочиташе да има редовен полет, но днес трябваше да даде урок на Джеф Рош — наперен седемнайсетгодишен хлапак, който бързаше да получи разрешително за пилот.

— Става късно, Челс! — Лари хвърли поглед към ветропоказателя.

— Знам — наля димящото кафе тя.

Полетите започваха рано, когато вятърът бе най-слаб. Към обед той обикновено се усилваше и полетите се прекратяваха до здрач, когато отново утихваше.

— Закъснява повече от час — възнегодува Мими. — Не е редно да вършим неговата работа. Нали трябва да се учи.

— Трябваше да откажеш да му даваш уроци след онзи номер миналата седмица — добави Лари.

— Може да му е за последен път — лукаво се усмихна Челси.

— Какво си намислила, сестричке? — стрелна я с поглед Лари през металните рамки на очилата си.

— Нищо! — Това обаче не бе вярно. Джеф Рош заслужаваше да получи добър урок. Вече му бяха купили балон — нов и модерен — и миналата седмица, само с два летателни часа зад гърба си, Джеф бе решил да го изпробва. По някакво чудо, което предпазва децата и глупаците, Челси минаваше покрай тях точно когато хлапакът се канеше да излети. Побесняла от гняв, тя почти го изхвърли от коша. Дълго му обяснява колко сложни и опасни са полетите за неопитните пилоти. Заплаши го, че няма да получи разрешително, но вероятно не успя да го стресне.

— Най-сетне благоволи да се появи — отбеляза Мими.

Младежът завъртя червения си шевролет на поляната и форсира дразнещо двигателя, преди да го изгаси.

— Хей, какво става? — извика той, докато измъкваше дългите си крака от колата.

Челси реши да се престори на заета, вместо отново да се разправя с него. Провери двата предпазни шлема, които бе оставила в коша, таблото с инструментите и торбите пясък, закачени отстрани.

Почти никога не използваше баласт, но вероятно днес щеше да се наложи.

— Страхотен ден, нали, Челс? — ухили се Джеф, прекрачвайки перилата.

— Чудесен — рязко му отвърна тя.

Минути по-късно балонът бе готов за полет. Челси понечи да отвърже въжето, когато забеляза някаква движеща се фигурка в другия край на поляната.

— Боже мой! Това е Кейти Танър! — ахна Мими.

Задъхана, Кейти пристигна тичешком, леко накуцвайки. Широка усмивка озаряваше лицето ѝ.

— Кейти, какво правиш тук? — Челси слезе от балона и огледа тревожно детето и пустия път.

— Исках да го видя — обясни то и за малко да падне назад, вдигайки глава към грамадния балон.

Челси погледна към Пайн Ридж и изтръпна.

— Баща ти знае ли, че си тук? — коленичи тя и прегърна момиченцето през кръста.

— Да — отвърна колебливо то и се намръщи. Явно искаше да ги излъже.

— Хей, закъсняваме — извика Джеф.

— На твое място щях да си мълча — изправи се Челси. Той обаче бе прав и младата жена се огледа безпомощно. — Не можем просто да я изоставим.

— Да остана ли с нея? — предложи Мими.

— Малко сме. Няма да се справим без теб.

— Може ли и аз да дойда? — внезапно попита Кейти.

— О, не, скъпа.

— Защо?

— Просто... Не може.

— Само за да ни видиш ли измина целия път от Пайн Ридж? — наведе се към нея Мими.

Кейти позна сестрата и намръщено се притисна до Челси.

— Не. Заради балона.

— Боже мой! Но това е повече от километър! — Мими ги погледна и им намигна.

Челси обаче не виждаше какво може да стори. Баща ѝ мразеше балоните и независимо дали бе твърдоглав, или предпазлив, мнението му бе решаващо. Междувременно слънцето се бе издигнало и облаците се движеха с обезпокояваща скорост.

— Има само един изход — реши тя. — Вие двамата ще я закарате при баща ѝ. И без това ще минете край ски комплекса. В коя сграда е баща ти, Кейти?

— В онази с големите прозорци — колебливо отвърна момиченцето. Явно предложението не му допадна.

— Чудесно — засмя се Лари. — Всички имат големи прозорци.

— Направете нещо — вдигна рамене Челси. — Трябва да тръгваме.

Тя влезе обратно в коша и запали горелката. Земята бавно се отдалечи и двамата с Джеф полетяха. Под тях смалващите се фигури на Лари, Мими и Кейти се отправиха към джипа.

— Какво ще бъде времето днес? — нагло попита Джеф.

Първата работа на всеки пилот бе да чуе прогнозата за деня. Стига да искаше, Челси можеше да му опише всички въздушни фронтове над страната.

— Не знам. Не се ли свърза с метеорологичната служба?

— Не. Нали винаги ти се обаждаш.

— След като си убеден, че можеш да се справиш сам, реших да оставя всичко на теб — скръсти ръце Челси и седна на малката пейка в ъгъла.

— О, чудесно! — възкликна той, но бързо осъзна затрудненото си положение. Тя забеляза тревогата, изписана на лицето му.

— Джефри... — Кимна към приближаващия се клен, като външно остана спокойна. На поляната имаше едно-единствено дърво и те се носеха право към него.

— Боже мой! — втурна се той към горелката. За щастие, силният пламък достатъчно бързо нагря въздуха и те прелетяха стремително над препятствието. Челси пусна въжето с баласта, който при нужда можеше да бъде изхвърлен.

— Трябва ли да поддържам пламъка? — уплашено я погледна Джеф.

— Не ме питай. Ти си пилотът. Как мислиш?

— Да. Сигурно да — макар че съвсем не бе сигурен. С нейна помощ се очертаваше труден ден за нехайния младеж.

— Лари, не забравяй да оставиш Кейти в Пайн Ридж — обади се Челси по радиостанцията.

— Няма да забравя. Как сте горе?

Тя погледна Джеф. Приземният въздух вече се завихряше от високите течения и лицето на младежа започваше да придобива зеленикав оттенък.

— Чудесно! Просто чудесно!

— По-добре внимавай. Знаеш ли, доста силно препускате.

Много добре знаеше. Ако полетът бе обикновен, тя щеше да го отложи. Челси обаче тренираше учениците си и при силен вятър. Как иначе щяха да се научат? Освен това условията не бяха чак толкова лоши. Щеше да се справи, а трябваше и да стресне арогантния си ученик.

Прелетяха толкова ниско над ски пистата, че за малко да се блъснат в колоните на лифта. Само умело изхвърленият баласт им помогна. Нямаха късмет обаче с дърветата, които разделяха двете писти. Високите им клонки ги изподраскаха. Джеф видимо се разстрои. Той не намали горелката, докато не се издигнаха на петстотин метра, където не можеха да се сблъскат с нищо друго, освен с капризните въздушни течения, които накараха дори Челси да прехапе устни.

Тя се наведе над перилата и се огледа за джипа. Откри го да се клатушка по неравен черен път чак при пистите на Пайн Ридж. Стана ѝ смешно. Да се следва балон в планината бе цяло премеждие. Твърде често се случваше да загуби всякакъв контакт с колите си. Взе радиостанцията и попита Лари дали е оставил Кейти.

— Ами... Не. Опитах се, но... тя не може да си спомни сградата. Не исках да губя повече време, защото ти щеше да изчезнеш.

— За Бога, Лари! Детето още ли е при теб?

— Да, и се чувства чудесно. Сякаш се намира в лунапарк.

— Браво. И какво ще правим сега? Докато се върнем, ще мине цял час. Баща ѝ ще полудее от притеснение.

— Ако въобще я търси.

— Прав си. След като е толкова небрежен... — В този момент забеляза познатото волво, което следваше джипа. — О, по дяволите!

— Какво има, сестричке?

— Синьото волво се включи в процесията.

— О-хо. Изглежда трябваше да оставя детето.

— Вероятно. Дали да приключим за днес, Лари?

— Прекрасна идея.

— Мисля, че фермата на Смитсън е подходяща за кацане.

— Прието. Ще ви чакаме там.

Полетът бе смразяващ, но кацането бе още по страховито. Идеалната скорост на вятъра бе дванайсет километра в час, но днес летяха с около трийсет и шест.

— Прегъни си краката, Джеф. Пружинирай — предупреди го тя, когато поляната изсвистя под тях.

Кошът се приземи след три смразяващи удара, след което се закова на място. Балонът все още не бе спаднал напълно и плющеше над главите им. Челси бе издърпала въжето в горната му част, но въздухът не можеше да излети мигновено. Бавно свличащият се найлон внезапно застана срещу вятъра, опъна се като гигантско платно и кошът отново подскочи във въздуха. Стовари се още по-тежко, след което се катурна и продължи да се влачи. Преди Лари и Мими да изтичат през поляната и да го вържат, той бе изминал почти трийсет метра.

— Добре ли си? — едва не се разплака Мими.

— О, разбира се — усмихна ѝ се Челси. — Имало е и по-страшни случаи.

След нея от коша изпълзя един страшно изплашен младеж, с побеляло лице, нахлупил плътно шлема, сякаш не желаше да го свали. Застанал на колене, той като че ли отдаваше почит на твърдата земя.

— Как си, Джефри? — със задоволство попита Челси, но преди да чуе отговора, синьото волво избръмча на пътя.

Ник Танър прекоси поляната с изражение на наемен убиец. Челси се приготви за срещата, която предвещаваще да бъде по-страшна от приземяването.

— Какво, по дяволите, си въобразявате? — избухна той отдалече.

— Добро утро, господин Танър.

— Ще ви дам едно добро утро! Какви са тези безмозъчни фокуси? Госпожице Лотън, да не сте се побъркали?

Челси преглътна острите думи, които бяха на езика ѝ.

— Успокойте се, господин Танър. Както виждате, всички се чувстваме чудесно.

— Чудесно? — размаха ръце той. — Не съм виждал по-безумен полет в живота си.

Лари мигновено застана до нея и го изгледа студено.

— Имаш ли нужда от помощ? — обърна се той към сестра си.

— Всичко е наред, Лари. Сама ще се оправя. Отиди да им помогнеш — посочи тя балона.

— Добре, но ако ти държи подобен език...

Челси го погледна настойчиво и той се отдалечи.

— Е, господин Танър, какво казахте?

— Питам ви дали имате навик да отвлечате седемгодишни деца и да им устройвате безразсъдни развлечения?

— Не, господин Танър — кипна тя. — Само децата на тези родители, които ги оставят да се разхождат сами по пътищата, където колите се движат с осемдесет километра в час!

— Какво очаквате да ви отговоря? — изгледа я свирепо той.

— Не мисля, че имате какво да кажете.

— Вижте — процеди през зъби Ник, — кога смятахте да ме уведомите къде се намира дъщеря ми?

— Нима това има някакво значение за вас?

В този момент притича Кейти и го сграбчи за ръцете.

— Видя ли балона, татко?

— Добре ли си, детето ми? — Челси се изненада от нежността в гласа му.

— Разбира се. Ела да го видиш отблизо.

— Почакай малко.

Но тя не можеше да чака. Изтича обратно при Мими, Лари и посъзвезелия се Джеф, които сгъваха балона.

— Можехме да оставим дъщеря ви на полето — продължи Челси. — Не бяхме длъжни да я вземем със себе си.

— Не виждам никакво предимство в това, че сте я взели.

— О, значи трябваше да я оставим да се върне пеша до Пайн Ридж? Вие наистина ме учудвате!

— Не изопачавайте думите ми! Не съм казал подобно нещо. Но защо я разкарвате в този открит джип? Ако ѝ се беше случило нещо,

щях да ви съдя.

Да я съди?! Ужасена, Челси преглътна мъчително. Дали наистина бе способен да го направи?

— М-моят екипаж е много опитен, господин Танър.

— Съмнявам се. Едва не се блъснахте в лифта. Да не говорим за кацането! Така ли приземявате проклетите си балони? — Той се надвеси разярен над нея. — Сега знаете защо не желая дъщеря ми да лети!

— Вие сте несправедлив, господин Танър. Нека ви обясня...

— О, не! — Очите му гневно искряха. — Аз съм изумен, че ви се поверяват деца, че въобще ви се разрешава да летите!

— Господин Танър, приземяването днес бе по-особено. Ако ме познавахте, щяхте да разберете...

— Благодаря, видях достатъчно. — Той се завъртя рязко и подвижна на Кейти, след което се обърна отново към Челси и я прониза с поглед. — Винаги ли излитате от Пайн Ридж? И при благотворителните си полети ли?

— Обикновено — отвърна му неохотно младата жена, спомняйки си за новия договор.

Той кимна замислено, но очите му сякаш я обвиняваха.

Кейти помагаше да се изстиска и последният остатък от въздух в балона. Ръцете ѝ обгръщаха найлона, който сега приличаше на дълга сплескана тръба, и упорито придвижваха мехурите от единия до другия ѝ край.

— Хайде, Кейти!

— Трябва ли да тръгваме? — погледна го тя с поруменели бузи.

— Да, разбира се. Хайде, малка госпожице.

Със съжаление се сбогуваха с Кейти, но докато тя куцукаше към колата, всички изпитаха облекчение, че Ник Танър си отива.

— Какъв негодник! — измърмори Лари.

— На квадрат — подкрепи го Мими. — Макар че е секси.

— Мими! — извикаха в един глас Лари и Челси.

— Е, привлекателен е! — опита да се защити Мими.

Макар и силно раздразнена, Челси трябваше да признае експлозивната сила на неговото привличане.

Искаше ѝ се обаче къщата и работата ѝ да не зависеха от подобен експлозив, готов всеки миг да избухне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В понеделник сутринта телефонът в главния офис на Пайн Ридж иззвъня и прекъсна разговора на Чет и Ник с младия архитект.

— Здравей, Челси. Как си? — обади се Чет.

Ник отмести поглед от чертежите, разстлани на бюрото и усети, че пулсът му се ускорява.

— Нали не те безпокои промяната в договора? — продължаваше Чет.

Ник отново се загледа в проекта, но мислите му се въртяха около инцидента в събота сутринта. Напоследък избухваше рядко, за разлика от дните след злополуката с Кейти, когато тревогата му от бавното ѝ възстановяване се изля в яростни нападки срещу лекари и сестри.

Нещо подобно се случи и в събота. Обзет от луда паника, че Кейти я няма, той се разтича наоколо, изплашен да не би да е паднала и да се е наранила. Как можа да го допусне? Собствената му небрежност го вбеси. Не биваше да я изпуска от очи или трябваше да наеме някой да я гледа.

Когато видя балона, веднага го свърза с изчезването ѝ. След малко я забеляза в открития джип и направо побесня. Искаше да разкъса Челси Лотън на парчета.

Телефонният разговор отново привлече вниманието му.

— Трябваше да ти обясня, но напоследък съм претрупан с работа. Имам и нов съдружник. О, нима знаеш?

Ник се запита дали ще спомене за срещата им, но тя, слава Богу, не го направи.

Добре, че не разреши на Кейти да лети. Челси управляваше балона толкова непохватно, че той дори я съжали. Но не съжالياваше за избухването си. Тя напълно си го заслужаваше.

Но защо изпита тревога, когато малкият кош се търкулна на полето? Тревога? Не, по-скоро страх и безпомощност — чувства, до болка познати от живота му с Лора.

— Слушай, Челси, защо не се отбиеш довечера у нас? — Ник едва не разля чашата с кафето. — Ще ти обясня всичко, а и отдавна не сме се виждали. Грейс много ще се зарадва.

Ник за малко да се задави. Боже мой! Нима Челси и Грейс се познаваха? Добре и какво като ги посети? Ще бъде любезен, но твърд. Тя трябваше да разбере как стоят нещата. Вероятно ще се разстрои, но бизнесът си е бизнес. Освен това не искаше подобно изкушение да виси постоянно над главата на Кейти, а и броят на ошмулените дървета бе прекалено голям.

Погледна замислено чертежите, но измина дълго време, преди да чуе обясненията на архитекта.

Челси пое дълбоко дъх и натисна звънеца. Най-сетне щеше да разбере какво означава едномесечният ѝ договор, макар че ако Ник Танър имаше пръст в това, новините сигурно щяха да бъдат лоши.

— Здравей, Челси — посрещна я Грейс Локуд. — Радвам се да те видя.

Удивително колко малко се бе променила Грейс след гимназията. Носеше все същите строги блузи и стандартни лачени обувки. Челси ценеше естествената ѝ красота — изящното ѝ лице и вълнистата кестенява коса.

За нещастие, повечето ученици не споделяха мнението ѝ. Бяха ѝ лепнали жестокия прякор Сухара, заради прекалено слабата ѝ върлинеста фигура и непоклатимите нравствени принципи.

Всъщност двете не бяха приятелки, а само съученички, но няколко взаимни гостувания бяха създали у Грейс погрешно впечатление за дружески взаимоотношения. Челси обаче не бе убедена, че наистина я харесва.

— С какво се занимаваш сега? — съблече сакото си тя.

— О, грижа се за татко, нали знаеш.

Разбира се! Грейс бе ненадминат домошар. След колежа за кратко време се посвети на учителското поприще, но както се бе изразил баща ѝ, подобно деликатно създание не може да понесе голямо напрежение. След година напусна и си остана вкъщи.

— Имаме и гости, така че съм много заета — добави тя и закачи сакото ѝ. — Заповядай. Всички са в дневната.

— Здравей, Челси — обади се Чет Локуд, но очите на младата жена се приковаха в Ник Танър. Откъде се взе този ужасен човек? Защо искаше да превърне живота ѝ в ад? И защо сърцето ѝ биеше така силно, когато той бе наблизил?

Ник бавно се надигна, а изгарящият му поглед ясно показваше, че не е забравил нищо от предишните им кавги.

Челси преодоля смущението си и се обърна към домакина.

— Господин Локуд... — направи опит да се усмихне тя.

— Влизай, влизай — хвана я за ръката Чет и я въведе навътре. На младини той бе професионален скиор, но с годините доста наедря. Любимите му ярки пуловери още повече подчертаваха пълнотата му. Широкото му лице бе загоряло от зимното слънце, а белите кичури се спускаха лавинообразно над веждите.

— Челси, искам да те запозная с новия си съдружник — Ник Танър.

Тя пристъпи напред и с привидна любезност протегна ръка. Докосването бе съвсем кратко, но дланта ѝ пламна от допира.

— Лелята с балона! Колко се радвам! — извика внезапно Кейти, която седеше, кръстосала крака на килима, с книжка и цветни моливи в ръка:

— Здравей, Кейти.

— Какво значи това? — извърна се Чет. — Нима се познавате?

— Да, имахме това удоволствие — кимна Ник, избягвайки погледа ѝ. — Макар и бегло. Всъщност как беше името ви?

— Челси — възприе тона му тя. — Челси Лотън.

— Аха — кимна той с любезна усмивка, зад която обаче прозираше нервност.

Тя също бе неспокойна. Искеше да говори с господин Локуд и Ник Танър не влизаше в сметките ѝ. Очертаваше се една доста неприятна вечер.

— Заповядай, седни — покани я Чет. — Какво да ти донесе Грейс? Коктейл? Вино? Бренди?

Челси се спря на бренди. Настани се на дивана, но се чувстваше необяснимо несигурна.

— Ще ти наля още малко, Ники — взе и неговата чаша Грейс, преди да се отправи към барчето.

Ники?! Челси се облещи. Бодигард, киноактьор, супермен — мъжът срещу нея можеше да бъде всичко друго, но не и Ники.

Грейс се върна с питиетата, отметна коса и потъна с шумолящата си пола в мекото кресло.

— Искам още сода и бисквити — заповеднически каза Кейти и Грейс моментално скочи.

— Този път ще отида аз — въздъхна Ник.

— Това ли са гостите, за които говориш? — попита Челси, когато Грейс отново седна.

— Да, разбира се. От две седмици са у нас.

— Само докато намеря подходящо жилище — вметна Ник на излизане от кухнята. — Не искам да ви притеснявам.

— О, какво говориш! — усмихна се Грейс и опита да задържи погледа му. — За мен е удоволствие да се грижа за вас и татко. Лично аз се надявам да не намериш скоро квартира.

Челси се втрени изумено в Грейс. Сухарът явно флиртуваше. Не че идеята някой да флиртува с Ник бе недопустима. Това вероятно бе нещо обикновено. Но Грейс?

Тръсна глава, за да пропъди неприятните си мисли и откри, че Ник Танър я наблюдава. Макар и трудно, тя преодоля нервността си.

— Вие не сте от този край, нали, господин Танър?

— Не, от Бостън съм. А вие?

— Интересно как сте се запознали — прекъсна ги Чет.

За миг Челси срещна очите на Ник и в тях долови спомена за първата им среща, когато водата от дъждобрана се бе стекла върху обувките му, а той й се стори невероятно привлекателен и сърдечен.

— Срещнахме се преди седмица в болницата, когато Кейти имаше терапия — кратко обясни Ник.

— Трябваше да взема Мими. Тя провеждаше физиотерапията на Кейти и ни запозна — добави Челси.

— Разбирам... — кимна Чет и отпи глътка. — Говориш за съпругата на Лари, нали?

— Точно така.

— Четох за брат ти във вестника преди няколко месеца — смени темата той и Челси изпита облекчение.

— Местен учител получава документ за управление на балон. Щом възнамеряваш да живееш по тези места, Ник, ще трябва да се

запознаеш по-добре с Челси и семейството ѝ. Всички са луди по балоните.

— Така ли? И защо толкова сте полудели? — В кафявите му очи проблесна студен присмех.

Преди да отговори, Челси отпи от брндито и преброи до десет.

— Заразихме се от дядо. Летял е с газов балон още през трийсетте.

— Старецът живя известно време при тях, след като баща ѝ почина — обясни Чет. — На колко години беше тогава ти, Челси — десет, дванайсет? — Кейти ги следеше с поглед и лицето ѝ гореше от любопитство. — Дядо ѝ беше особняк — замислено каза Чет.

— Дори през лятото не сваляше износения си авиаторски костюм, а на едната му ръка липсваха два пръста. Нали, Челси?

— Загуби ги при премръзване — преглътна мъчително тя.

— Защо не разкажеш как се случи? — настоя Чет.

Ник Танър вероятно я смяташе за луда и безотговорна. Сега щеше да мисли същото и за цялото ѝ семейство.

— Беше се издигнал на много голяма височина — тихо каза тя.

— Чувал съм го да разправя, че дори нямало достатъчно кислород — прекъсна я Чет. — Уредите били замръзнали, ушите му кървели, едва не загубил съзнание...

— О, стига! — потръпна Грейс.

Челси хвърли бърз поглед към Ник и усети, че неодобрението му нарасна. Дядо ѝ бе много смел човек и с риск за живота си събирал атмосферни данни. Вярно, че понякога действал безразсъдно като всеки запален пилот, но в работата си бил истински експерт. Предал ѝ цялото си умение и едва седемнайсетгодишна тя получи своето пилотско удостоверение. Година по-късно той почина и ѝ завеща цялото си оборудване, което ѝ позволи да основе фирмата. Челси обаче най-много ценеше любовта, която ѝ бе вдъхнал към несравнимата красота и поезия на полетите. Именно тази любов ѝ помогна да преодолее мъката след смъртта на баща ѝ и многобройните неприятности по-късно. Изведнъж изпита неудържимо желание да разкаже всичко на Ник Танър.

— А пък аз гоних балона на Челси — извика внезапно Кейти.

— Какво каза, скъпа? — любезно попита Грейс.

Кейти премести книгата и моливите на дивана и се настани до Челси.

— Бях в джипа, а той вървеше след балона.

Грейс погледна въпросително Челси в очакване на обяснение. Привидно плахите ѝ светлосини очи излъчваха острота, която смути събеседничката ѝ.

— Дълга история, Грейс. Кейти ни видя в събота да приготвяме балона и след това дотича от Пайн Ридж, за да го разгледа.

— О, не! — ужаси се Грейс. — Ники! Как е възможно?

Ник се размърда неловко на стола и Челси с учудване забеляза, че реакцията на Грейс го разтревожи.

— Тя... избяга. Играеше си пред офиса и изведнъж изчезна — обясни развълнувано той и Челси разбра, че не се притеснява от Грейс, а сякаш отново преживява случката.

— Кейти, това не бива да се повтаря! — обърна се рязко Грейс към момиченцето. — Винаги трябва да знаем къде си. Ако скиташ сама, можеш да се нараниш или загубиш. Постъпката ти е много лоша!

Кейти наведе глава и се съсредоточи в рисунката. На Челси ѝ домъчня за нея. Грейс бе роден педагог. Статиите, които пишеше за училищния вестник, преливаха от благопристойност. Но, за Бога, с Кейти не бяха дори роднини! Какво право имаше да ѝ се кара?

— Всичко приключи благополучно — бързо каза тя. — Не искахме да я оставим сама и Лари я взе в джипа, за да я закара в Пайн Ридж. Кейти обаче не си спомняше сградата, а те не можеха да се бавят, защото аз вече се бях отдалечила.

Погледна скришом към Ник. Най-последно! Дано оцени действията на Лари. Ако можеше да обясни и своите!

— После събрахме балона. И аз помагах. Нали, Челси?

— Разбира се, миличко.

— О, Челси! — плесна с ръце Грейс. — Затова ли бе изморено детето? Спомняш ли си, татко? Когато се върнахме от сватбата, беше заспало и цялото гореше. Така се изплаших!

— Лошо ли му беше? — стресна се Челси.

— Очевидно му се размина, но нима не разбираш, че то е недъгаво?

Челси болезнено трепна и за миг усети подобна реакция и у Ник Танър. Недъгава! Думата ѝ се стори крайно неприятна. Произнесена в

присъствието на Кейти, тя звучеше още по-обидно. Грейс обаче искрено се безпокоеше. Дали не бе подценила травмата на Кейти, като ѝ позволи да помага? Но детето толкова се радваше, че тя дори не помисли да го спре.

— Искаш ли да оцветяваме заедно? — прошепна ѝ Кейти и бутна книжката към нея.

— Разбира се — с облекчение прие Челси и внезапно реши да ускори развързката. — Разкажете ми за новото съдружие, господин Локуд. Новината много ме изненада.

— И не само теб. От двайсет години ръководя Пайн Ридж сам.

— А сега какво се промени?

— За съжаление сме на загуба — усмихна се тъжно Чет. — Привидно изглеждаме добре, но от осем години все повече затъваме. Явно разбирам повече от ски, отколкото от финанси.

— Пайн Ридж може да се превърне в най-добрия ски курорт в района — нетърпеливо вметна Ник. — Но ако незабавно не разширим и подобрим базата, конкуренцията ще го глътне.

— Затова и помолих Ник да дойде. Сам няма да се справя. Честно казано, дори не зная как.

— Всъщност брат ми Фред го помоли — добави Грейс. — Той ни запозна с Ники. Двамата работеха заедно в Бостън.

Челси напрегна паметта си.

— Банкови инвестиции. С това ли се занимаваше Фред?

— Точно така — усмихна се доволно Грейс и отпи глътка шери. — Татко имаше истински късмет, че попадна на Ники. Според Фред той е финансов гений.

Ето с какво се занимаваше Ники Танър — финансовият гений! Челси вдигна глава от рисунката. Затова ли винаги бе така официален? Дори в днешната делнична вечер той носеше вратовръзка. Но въпреки всичко не ѝ приличаше на banker. Имаше твърде дълга коса, а под безупречно изгладените му панталони се очертаваха прекалено спортни мускули за дългогодишен финансист.

Загледана в рисунката, Кейти тихичко се разсмя и накара Челси да забрави за момент тревогите си.

— Но, Челси! Какво е това? — възкликна ужасено Грейс.

Челси се стресна и вдигна очи. Очевидно Грейс не признаваше друг начин на оцветяване, освен по установените правила и не

допускаше никакво въображение.

— Те са извънземни, Грейс. От планетата... Зингадор. Нали знаеш, всички зингадорианци имат розова кожа? С Фред сте били приятели, така ли? — обърна се тя към Ник, пренебрегвайки недоволството на Грейс.

— Да, цели седем години.

— Харесвахте ли работата си? — Не бе чак толкова трудно да разговаря с него, когато имаше повод да не го гледа.

— Не много, но късно го разбрах.

— Бил е прекалено зает, за да му харесва — вметна Грейс и изпищя възмутено. — За Бога, Челси! Сега и детето прави същото!

Кейти вдигна рязко глава и изразителните ѝ сини очи потъмняха от неудобство и смущение.

— Я да видим — измърмори Челси. — Хм, оранжеви лица... сини коси. Това сигурно са бангадулианците.

— Да, те са — възкликна радостно детето.

— Чудесно се справяш.

— О, благодаря. И аз така мисля. — Кейти погледна намръщено Грейс, която бе почервеняла от яд.

Челси забеляза, че Ник едва сдържа усмивката си и това я развесели.

— И изведнъж един ден просто решихте да напуснете банката, за да поемете ски курорта? — Младата жена отново насочи вниманието си към Ник.

— И да, и не. Фред знаеше, че искам да започна самостоятелен бизнес. Вече имах необходимите средства и опит. Спомена ми за затрудненията на баща си и ме попита дали се интересувам.

— Познавате ли зимния туризъм?

— Съвсем слабо. Аз съм начинаещ скиор.

— Но напредва дяволски бързо — вметна Чет. — Скоро ще ме настигне.

— Едва ли. Смятам да се заема с финансите, а не със ските. Там Чет е специалист.

— Възхищавам се от смелостта му — усмихна се одобрително Чет. — Винаги е готов да рискува. След пет години няма да познаеш Пайн Ридж.

— Така ли? — изтръпна Челси. — Какви са плановете ви, господин Танър?

— Всъщност идеята не е моя. Още преди години, с екип топографи, Чет е проучил южния връх. Могат да се прокарат десетдванайсет нови писти.

Тревогата ѝ прерасна в паника.

— Звучи чудесно. Дано имате успех — с половин уста пожела Челси. Все пак разширяването на ски курорта можеше да увеличи клиентите ѝ.

Чет Локуд изглеждаше неспокоен. Той разклати леда в чашата си и стана да си долее.

— Когато започнем осъществяването на този проект... ще възникне един сериозен проблем, Челси.

— И какъв е той?

— Ще ни трябва поляната, която използваш.

— Моята поляна? — Подозираше, че ще ѝ увеличат наема, но не очакваше подобен удар.

— Тя е естествена база към южния връх — съвсем спокойно обясни Ник.

— Разбирам, но защо ви е необходима цялата площ? Лифтовете не заемат много място.

— Не става въпрос за лифтове — обади се ентузиазирано Грейс. — Ники има идея за цяло скиорско градче.

— Градче!

— Точно така — студено и непоколебимо потвърди той. — Пайн Ридж губи клиенти, като не осигурява подслон.

— К-какво точно предвиждате? Бунгала или вили?

— И двете.

— А също и магазини — добави Грейс. — Бутици и павилиони за сувенири, в които туристите обичат да се мотаят.

Значи Ник Танър наистина бе страшно инициативен — истинско проклетие за всички любители на балони.

— Искаме да прокараме и трасе за ски бягания — обясни Чет с пламнали от ентузиазъм очи. — А сутринта добавихме и писта за шейни.

— Предполагам — едва пророни Челси, — искате да си намеря друго място.

Червен като рак, Чет се наведе над чашата си и кимна.

Челси забарабани нервно с пръсти. Не трябваше да загуби това място. Не можеше!

— Господин Танър, в последно време балоните стават все по-голяма атракция и очароват хората със своята яркост и празничност.

— Какво искате да кажете? — намръщи се Ник.

— Само това, че част от скиорите се връщат в Пайн Ридж заради създадената от нас празнична атмосфера или... просто защото искат да летят с балон. А какво ще кажете за хората, които отначало идват заради балоните, а впоследствие решават да се пързаят и на ски?

— Предлагате някаква симбиоза, така ли? — спокойно и равнодушно попита Ник.

— Да.

— Не искам да ви обидя, но не смятате ли, че връзката е по-скоро паразитна? Вие ще бъдете много по-облагодетелствана.

Челси се надигна обидено, но си спомни, че е дошла на гости. Седна обратно, но не желаше да подмине безмълвно подобна забележка.

— Откровено казано, господин Танър, вие просто не искате да ме виждате в Пайн Ридж.

— Не съм казал подобно нещо. — Изглеждаше искрен, но избягваше погледа ѝ. — И съвсем не исках да ви разстройвам.

— Какво желаете тогава?

— Надявах се да осъзнаете важността на нашите планове. В действителност, ако Пайн Ридж не се разшири, той няма да издържи и две години, така че вашият участък ни е крайно необходим.

Атмосферата в стаята ставаше все по-тягостна. Дори малката Кейти се бе сгушила мълчаливо до Челси.

— Кога ще започне строителството?

— Датите не са окончателно определени — вдигна рамене Ник. — Затова не се обвързваме с дългосрочни договори, но вероятно ще можем да подновим вашия за още един месец.

— А след това?

— Не мога да кажа предварително.

Гърлото ѝ се сви. Знаеше какво ще последва.

— Има и още нещо. Отнася се до къщата.

— Моята къща? — замръзна Челси.

— Да. И тя ще ни трябва.

— Челси, ще представлява ли голяма трудност да си потърсиш друго жилище? — Чет Локуд се бе изпотил от притеснение.

На Челси ѝ дожаля за него, но самата тя бе за съжаление.

— Не, разбира се, че не. — Това бе чиста лъжа.

— Да не забравя за табелата... — допълни Ник.

— Да, разбира се. Ще я преместя — отчаяно въздъхна Челси. Но къде и как, нямаше представа.

— Мога ли да помогна с нещо... — предложи Чет.

— Благодаря, но няма с какво — опита да се усмихне тя и се надигна. Трябваше да се махне оттук.

— Нали не си тръгваш още? — погледна я Грейс.

— Боя се, че трябва. Утре рано имам полет. Едно семейство ще празнува сребърната си сватба.

— Радвам се, че се отби — прекоси стаята Чет и я прегърна, сякаш изпитваше облекчение, че вечерта е отминала.

— Челси, вземи. Нали ти харесва рисунката ми? — Кейти ѝ подаде оцветената страница, която бе откъснала от книжката.

— О, наистина ли ми я подаряваш? — усмихна се тя и момиченцето засия. — Но трябва да се подпишеш на нея. Както правят истинските художници.

— О — прехапа устни Кейти и разрови моливите си.

— Къде ще учи тя? — попита Челси, за да наруши тягостното мълчание.

— Ники реши на първо време малката да си остане вкъщи. Аз ще я обучавам — побърза да обясни Грейс. Челси неволно се намръщи.

— Ето, заповядай — пропя Кейти.

Челси взе рисунката от детето и видя как Ник го вдигна на ръце и се дръпна навътре. Въпреки че жестът бе съвсем естествен, младата жена изпита странното чувство, че той се опитва да предпази дъщеря си от нея.

— Нали не се сърдиш на татко — прошепна ѝ Грейс, вече в антрето.

— Как бих могла? Той беше толкова мил.

— Но ти си разстроена. Заради Ники. Той не е толкова лош, макар че понякога е малко груб. Но това е напълно обяснимо след всичко, което е преживял.

— Не разбирам за какво говориш.

Челси притисна с ръка челото си, опитвайки се да намали тъпата болка, пулсираща в слепоочията ѝ.

— Имам предвид катастрофата, разбира се.

— В която е пострадал кракът на Кейти ли?

— И в която е загинала майка ѝ — кимна Грейс.

— Какво?!

— Нима не знаеш?

— Не. Чух, че е починала, но не предполагах, че... О, Боже! Ник ли е шофирал?

— Не, разбира се. Майката на Кейти изгубила контрол над мотоциклета си.

— Мотоциклет ли?

— Не е за вярване, нали? Участвала е дори в състезания. Направо е била побъркана. Двамата непрекъснато са спорили и бракът му е бил много нещастен. Той не говори затова, но Фред ми разказа всичко. Била е ужасна домакиня. А да знаеш само колко много обича Ники домашно приготвена храна! По-добре, че е загинала — завъртя глава Грейс. — С нея е имал само неприятности.

Челси се стресна от думите ѝ. Как можеше да говори така? Дори след острия ѝ сблъсък с Ник тя бе готова да му съчувства. Не е леко да изгубиш жена си, а дъщеря ти сериозно да пострада.

Спомни си колко разярен бе в събота и изведнъж разбра, че в неговите очи тя е представлявала заплаха за Кейти. Почувства го още тогава, но не предполагаше, че го е наранила толкова болезнено. Боже мой! Сигурно му напомняше за жена му!

Главоболието ѝ се засили, обхвана и очите ѝ. Погледна към Грейс — толкова спокойна, открита, консервативна. Невероятно стабилна!

— Грейс, може ли да те попитам нещо лично? Ходиш ли с Ник?

— Да, разбира се. Не си ли личи?

— О, трябваше веднага да се досетя — мъчително преглътна Челси. — Ще се жените ли?

Грейс вдигна рамене и се засмя.

Челси искаше да ѝ каже нещо хубаво, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Внезапно почувства, че ще се взриви от напиралците в нея чувства. Отвори вратата и побърза да излезе, вдишвайки дълбоко хладния нощен въздух.

Едва се добра до джипа. Не разбираше защо връзката между Грейс и Ник толкова я засегна. Не искаше да има нищо общо с него. Той изобщо не ѝ харесваше. Беше ограничен и заядлив и отгоре на всичко ѝ съсипа живота. Да излиза с когото си ще!

Но докато се отдалечаваше от къщата на Локуд, остра болка прониза сърцето ѝ. Очевидно новината я бе засегнала. И то много!

ПЕТА ГЛАВА

Ник стоеше пред панорамния прозорец на офиса и се слушваше. Под него се намираще ски гардеробът, откъдето през зимата щеше да долита глъчка и убийствен тропот на скиорски обувки. Сега обаче се чуваше само свистенето на топлия майски бриз и песента на Кейти, която си играеше под дърветата. Оттук се виждаше скиорската база, част от паркинга и няколко широки зелени коловоза, които през зимата представляваха скиорски писти. Скиорски център без сняг — това бе доста шокиращо, особено при една толкова благоуханна и многоцветна пролет.

Откога не бе усещал приятния мирис на дърветата, не бе виждал златистозеленото сияние на младите листа, не бе чувал звучните трели на славея. Мъртвият товар, който отдавна носеше в душата си, сякаш бе потиснал всичките му чувства.

Разбира се, че търсеше промяна. Нали затова се премести в Бъркшир. Мислеше обаче, че тя ще засегне само Кейти. Искаше да я измъкне от мръсотията, престъпността и бесния ритъм на големия град. Трябваше да ѝ даде място и време, за да порасне.

Не допускаше, че промяната ще се отрази и върху него.

Наистина — очакваше с нетърпение новата си работа и обичаше да живее без шум и блъсканица, но се случи нещо непредвидено — възприятията му се изостриха и очите му сякаш се отвориха. Като че ли се събуди от дълъг летаргичен сън.

Ник приглади нервно косата си. Определено се притесняваше както от птичите трели, така и от бледозелените листа. Изглежда не бе готов. Оптимизмът, проникнал в сърцето му, го плашеше. Хубавите неща в живота бяха мимолетни, ефимерни и след тях неизбежно идваше разочарованието. Бе го разбрал от Лора.

Не съжеляваше, че се преместиха — най-малкото заради Кейти. Искаше само да не бъде толкова уязвим. Колкото и да бе абсурдно, нещо в него настояваше да се върне в емоционалната дупка, в която бе

попаднал след смъртта на Лора. Там се чувстваше в безопасност и не рискуваше отново да бъде наранен.

Шумът от приближаваща се кола прекъсна мислите му. Имаше уговорена среща с младеж от Колорадо, когото смяташе да назначи за главен ски инструктор. Надникна и огледа колата, която се движеше по входната алея — най-нов модел открит джип. Не, това не бе инструкторът. Към сградата приближаваше Челси Лотън!

Джипът спря точно под прозореца му и той се дръпна, когато я видя да поглежда нагоре. С треперещи ръце оправи ризата си и нервно приглади косата си.

Отдолу се дочу говор и приятният ѝ заразителен смях го накара отново да погледне през прозореца. Подскачайки върху детската игра на асфалта, която бе нарисувал вчера за дъщеря си, тя разговаряше оживено с Кейти.

Челси бе облечена в ръчно боядисана лилава пола, която приличаше на зюмбюл. Носеше тънка дантелена блуза, омекотяваща извивката на гърдите ѝ. Съчетанието бе оригинално и му хареса. Очевидно обичаше странните вещи като дървения гердан, който си бе сложила онази вечер в Локуд или яркосините обеци в събота сутринта.

Беше като хамелеон, който лесно си сменя окраската... Не, хамелеоните наподобяваха нечия чужда външност, докато Челси Лотън твърдо отстояваше своята индивидуалност и интереси.

За съжаление в тях се включваха и полетите с балон.

Но не заради това ѝ взимаше поляната. Просто нямаше избор.

Положението с къщата бе още по-неприятно. Къде щеше да отиде? Но какво му влизаше в работата и защо въобще се притесняваше? Проблемът си беше неин. Да не си е избирала подобна ненормална професия. Освен това нали сама каза, че ще се справи.

Чет обаче се разстрои. Двамата Локуд очевидно я харесваха и познаваха цялото ѝ семейство, а с Грейс дори бяха съученички.

Ник прекара длан по зачервеното си лице. Не искаше Чет и Грейс да се чувстват виновни, но действията му само влошиха положението. Не трябваше да ѝ заявява толкова грубо, че печели за сметка на Пайн Ридж. Макар и правдиви, думите му бяха недостойни и ги каза само защото бе вбесен от инцидента с Кейти.

Може би трябваше да се извини. Това щеше да се хареса на Локуд. Нямаше право да разваля дългогодишното им приятелство. Да,

трябваше да го стори. След това госпожица Лотън щеше да продължи по своя път и той се надяваше никога повече да не я види.

Челси махна на Кейти и се насочи към неговия офис. Най-напред обаче преодоля игриво тебеширените квадрати на алеята. Лилавата ѝ пола се развя грациозно около стройните ѝ крака и Ник не можа да сдържи усмивката си.

Много неща у нея не му харесваха: неразумната ѝ професия, рискът, който поемаше с децата, приликата ѝ с Лора. Не можеше обаче да отрече, че бе изключително привлекателна.

Ник побърза да седне зад бюрото и надяна на лицето си маска на пълно безразличие.

На последното стъпало Челси си пое решително дъх и почука на вратата. Искаше да се срещне с Чет Локуд, но според Кейти баща ѝ бе сам. Добре, чудесно. Пет пари не даваше. Беше достатъчно горда и решителна, за да се справи и с Ник Танър.

Сутринта бе обиколила всички агенции за реклама. Тези услуги бяха невероятно скъпи, но от опит знаеше, че даваха резултат. Умори се да пътува, да говори и да пръска пари, но бе решена да изкара допълнителна печалба, за да преодолее шока от принудителното местене.

— Влез — покани я топлият глас на Ник Танър. Челси сви рамене и бутна стъклената врата. Той вдигна поглед, сякаш я очакваше. — Какво има, Челси?

Тя се сепна, когато чу името си и смелостта ѝ я напусна. Разбира се, това нищо не променяше. Мъжът не я харесваше, както и тя него и взаимната им неприязън донякъде ѝ допаднаше, защото бе честна и открита. Докато любезното обръщение „Челси“ прозвуча така мило, че най-неочаквано разклати почвата под краката ѝ.

— Донесох договора — започна колебливо. — Дойдох лично, защото днес е крайният срок. Надявах се господин Локуд да е тук.

Светлокафявите му очи бавно я изгледаха и тя се запита дали не трябваше да се облече по-подходящо. С тези дрехи изглеждаше едра и закръглена, а обувките сякаш бяха на баба ѝ.

— Не се е върнал от обяд. Но бих могъл да му предам договора.

Челси прекоси нашарения със светлосенки килим и постави плика на бюрото му.

— Трябва да го подпише.

— Знам — помръднаха леко устните му, сякаш нещо в нея го размиваше. — Ще му го дам. Обещавам.

— Не искам да ме изгонят, защото съм закъсняла.

— Никой няма да го стори заради един ден — вече открито се усмихна той.

Челси огледа стаята, сякаш се интересуваше от мебелировката.

— Хубав офис.

— И на мен ми харесва. С тези прозорци сякаш съм навън. Не искаш ли да седнеш?

— О, не, благодаря. Трябва да тръгвам. — Тя обаче продължи да стои, вперила поглед в него. Внезапно кръвта нахлу в главата ѝ. За Бога, той отново я привличаше както при срещата им в болницата!

И не само там. Не можа да мигне цяла нощ и оттогава почти непрекъснато мислеше за него. След всичките им конфликти това бе съвсем безсмислено и нелепо. А и той излизаше с Грейс.

Ник заобиколи бюрото и посегна към плика.

— Относно договора... Нали разбираш, че бъркотията не е насочена лично към теб?

— Аз съм на друго мнение.

— Да, ако имаш предвид поведението ми. Повярвай, поляната ни трябва и няма значение кой живее на нея. — Говореше напълно сериозно и внезапно Челси осъзна, че макар и косвено, Ник ѝ се извинява.

— Как можа познанството ни да се окаже толкова неудачно! — иронично се усмихна тя.

Той вдигна стресната глава и Челси съжали, че бе произнесла мислите си на глас. Вече нищо не можеше да се направи и думите сякаш увиснаха между тях.

В този момент вратата се отвори и Кейти се втурна вътре.

— О, забравих да затворя.

— Не се тревожи, дребосъче. Навън е топло. Какво носиш?

— Шишарки. Има страшно много. Виж Челси! — Ръцете ѝ бяха препълнени и от тях се посипаха дълги лепкави игли. Кейти се опита да ги вдигне, но в резултат всичко се изтърколи на пода.

— О, Кейти! — изстена Ник. — Предстои ми важна среща.

Той се наведе и ги събра с помощта на Челси.

— Ето, малка госпожице. Занеси ги на двора.

Кейти не бе доволна, но излезе.

— Май трябваше да я накарам да ги събере сама — поклати глава той. — Как иначе ще се научи?

— Сигурно не е лесно.

— Кое?

— Сам да се грижиш за детето си.

— Да, особено ако се нуждае от специални грижи.

Вероятно бе прав, но Челси подозираше, че прекалено много я глези. Той трепереше над нея, което бе нормално след катастрофата, но все пак Кейти се нуждаеше от по-голяма самостоятелност. Като се изключи накуцването, тя бе здраво и силно дете.

— Целите ми ръце са в смола — ахна Ник. — А твоите?

Посегна и хвана пръстите ѝ, за да ги разгледа. Неочакваният му допир я накара да трепне. Настъпи неловко мълчание.

— Да, така и предполагам. Заповядай — пусна ръката ѝ той и извади салфетка.

— Благодаря, но салфетката няма да помогне — въздъхна с облекчение тя, когато Кейти се върна.

— Я да ти видя ръцете, дребосъче.

— О-хо! Сега не мога да отида в болницата — разпери пръсти детето и най-сериозно поклати глава.

— На терапия ли си днес? — попита Челси и Кейти се нацупи. — Мисля, че мръсните ръце не са пречка. Има ли тук терпентин или разтворител за боя?

— Едва ли.

— Почакай! Май имам лакочистител. — Постави чантата си на разхвърляното му бюро и разкопча джобовете ѝ.

— Всичко ли носиш със себе си? — засмя се той.

— Не се смей! Ето — извади победоносно шишенцето тя и махна на Кейти да приближи. Намокри салфетката и внимателно изтри лепкавите черни точки.

— Сега влез в банята и добре ги измий със сапун.

Все още нацупена, Кейти затътри крака по килима.

Челси се обърна към Ник и срещна очите му, изпълнени с бащинска топлина. Най-неочаквано усмивката му я зарази.

— Как мина полетът онзи ден? — попита Ник.

— Кой? За сребърната сватба ли? — Той кимна и взе мократа салфетка от нея. — Беше чудесно.

— Приятелят ти също ли присъства? Често ли ти помага? — Ник съсредоточено оглеждаше ръката си.

— Какъв приятел? — намръщи се тя. — О! Сигурно говориш за брат ми Лари, с когото се видяхте онзи ден.

— Да, разбирам.

— Какво разбираш? — изненада се Челси от рязката промяна в изражението му. — Имам и приятели, с които излизам.

— Така ли? — Продължаваше да трие ръката си той, макар отдавна да беше чиста.

— Да, няколко.

— Имаш ли някой по-специален?

— Всичките са специални.

— Естествено.

— Хей. Сега не смятам да се омъжвам. Имам по-важна работа.

— Балоните ли? — Устните му отново се разтегнаха в усмивка.

— Точно така! — Предпочиташе да смени темата. За него балоните бяха несериозно занимание. — Кейти като че ли не обича терапията.

— Още по-лошо. Мрази я, но не ми се иска да пропуска сеанси.

— Правилно. Не ѝ позволявай.

— Лесно е да се каже. Днес сигурно ще се наложи. Човекът, когото чакам, много закъснява.

— Отложи срещата.

— Не мога, защото идва чак от Колорадо. Изглежда, ще трябва да променя часа ѝ за терапия.

— Да, но тя ще реши, че отстъпваш. Ще остане с погрешното впечатление, че с хленчене винаги ще постигне своето. — Думите ѝ леко го смутиха, сякаш подобна мисъл никога не му бе хрумвала.

— Извинявай — усмихна се примирително той. — Сигурно не ти се слушат оплакванията на един претоварен баща.

Дали просто не отклоняваше всякакви съвети за дъщеря си, помисли си Челси.

— Готово, татко — обади се Кейти зад тях. — Ръцете ми са чисти, но сега ме боли коремът и ми е лошо.

— Стига, Кейти — обърна се рязко Ник.

Малката се намръщи, ядосана, че хитростта ѝ не успя.

— Не искам да отида и няма да отида — тропна с крак тя.

— Ще го сториш на всяка цена!

Застанали един срещу друг, баща и дъщеря се гледаха неотстъпчиво. Челси се чудеше думите ѝ ли го предизвикаха или Ник вече нямаше накъде да отстъпва.

Внезапно устните на момиченцето затрепериха и очите му се напълниха със сълзи. Упорството му изчезна, заместено от страх и емоционално изтощение.

— Ела тук — клекна Ник и протегна ръце. Кейти бавно приближи и се остави да я прегърнат. Челси забеляза колко уморен и объркан изглеждаше той, когато я притисна до гърдите си. — Остана още малко — прошепна. — Доктор Грийн каза, че до септември терапията сигурно ще свърши. Само още няколко месеца, дребосъче. Знаем, че ти е тежко.

Челси усети, че гърлото ѝ се стегна. Да си родител не бе никак лесно. За това не съществуваха готови рецепти.

— Може ли аз да я закарам? — Ник изненадано вдигна глава. — Наистина. Днес съм свободна, а ти нямаш никакво време.

— Не е възможно — изправи се той и постави ръце на раменете на Кейти.

— Защо, по дяволите?

— Тя е много непослушна. Не бих позволил дори на Грейс...

Лицето ѝ помръкна. Очевидно за него Грейс Локуд бе образец за домакиня, докато Челси Лотън умееше единствено да се блъска в стълбове. Е, чудесно! Защо въобще му предложи помощта си?

— Ще отида с Челси.

Ник замръзна. Двамата погледнаха Кейти, която стоеше между тях с насълзени очи.

— Ще отида, ако Челси ме повози с балона.

— Не! — категорично отсече Ник.

Челси прехапа устни, за да не се разсмее. Дори разплакано, детето бе невероятно упорито.

— Днес няма да летя, Кейти, но мога да ти покажа нещо много интересно.

— Кажи ми какво!

— Ще бъде изненада. Но ще го видиш само ако се постарая на терапията.

Детето скръсти ръце и се поколеба.

— Добре. Но искам да е нещо наистина хубаво.

— Кейти! — укори я Ник, едва сдържайки усмивката си.

— Значи се уговорихме. В колко часа е процедурата й?

— В три.

— Не се безпокой. Всичко ще бъде наред. — Челси се отправи към вратата.

Кейти заподскача надолу по стълбите и с радостен писък се метна на джипа.

— По-внимателно, Кейти — извика Ник с лека усмивка, която преобрази лицето му. Наистина бе много привлекателен, реши Челси. И прекалено чаровен. Никой досега не я бе омайвал с една-единствена усмивка.

— Благодаря. Много съм ти задължен — облегна се той на вратата.

— О, така ли? Ще си го запиша. — Тя вдъхна свежия аромат на боровите. — Кой знае защо ми се струва, че тази пролет е някак особено хубава.

— Интересно, точно това си мислех и аз.

Челси огледа с усмивка небето. Как й се искаше днес да лети и да вземе Кейти със себе си. Може би ако я опознае по-добре, Ник ще разбере, че не е авантюристка, въпреки странната си професия.

— Знаеш ли къде е къщата ми? Тоест тази, в която живея — внезапно попита Челси и той кимна. — Вместо да се връщаме и да ти пречим, по-добре мини да я вземеш, когато свършиш.

— О, не мога да искам това от теб.

— Защо? Племенниците ми ще дойдат и Кейти ще поиграе с тях. Освен това ще й покажа котенцата. Нали трябва да я изненадам. Знам, че не одобряваш подкупите, но понякога и те помагат.

— Тя ще пощурее. Много обича котенца.

— Чудесно, значи се уговорихме. Ще я вземеш от вкъщи.

— Ще дойда веднага щом се освободя — примири се той.

ШЕСТА ГЛАВА

Ник паркира на пътя пред къщата. На алеята зад джипа на Челси видя две непознати коли. Сигурно имаше гости. Е... чудесно! Значи можеше и да не се задържа.

Радваше се, че донякъде запълниха пропастта, зейнала помежду им и желаше да забравят първоначалната неприязън и остриите думи — заради Чет и Грейс естествено. Освен това днес тя много му помогна с Кейти, за което ѝ бе благодарен, но в никакъв случай не искаше да задълбочават познанството си. Дъщеря му прекалено много я харесваше, затова трябваше да се отдръпнат.

— Здравей, Ник — отзова се на почукването му Челси, сякаш го бе очаквала зад вратата.

— Извинявай, че закъснях — измънка притеснено той, обезоръжен от дружелюбния ѝ тон.

— Няма значение — усмихна се чаровно тя. — Заповядай. Как мина срещата ти?

Холът ухаеше леко на парфюм, сякаш чак дотук се носеше ароматът на разцъфналите зюмбюли. Главата му съвсем се замая.

— Мина... много добре. Вероятно ще имаме нов ски инструктор. Как се държа Кейти?

— Отлично. Положи голямо старание.

— Не може да бъде!

— Защо се учудваш? Нали ти казах, че всичко ще бъде наред.

— О, да не забравя договора. Подписан, подпечатан и дори ти го носят на крака.

— Чудесно. Много ти благодаря. — Взе плика от ръцете му и го хвърли на бюрото в съседната стая.

— Това ли е офисът ти?

— Ами, да.

— Учуден съм — кимна одобрително той, оценявайки свежата работна атмосфера: мек кожен диван, голямо бюро и красиви плакати на бялата стена.

— От добрия си вкус ли?

— Не — усмихна се глуповато той. — Искам да кажа, да.

— Виж ти! Щом не нося костюм и вратовръзка, следователно не бих могла да обзаведа и кабинета си, така ли?

Ник не знаеше какво да отговори. Офисът вдъхваше респект и доверие. Явно тя бе професионалист.

— Твои ли са? — посочи той фотографиите, поставени в рамки на библиотеката.

— Да, снимала съм ги от балона.

— Много са хубави.

— Най-хубавите ми ги купиха.

— За какво са им? — разсеяно попита той, загледан в пейзажа, сниман сякаш от облаците. Изгревът обагряше в алено сребърната мъгла, надвиснала над тъмната планина.

— Например за календари и туристически картички.

— Така ли? — изненадано я погледна той. — Не знаех, че си толкова... инициативна.

Искаше да разгледа и другите фотографии, но не можеше да откъсне очи от нея. Никога не бе виждал по-гладка и нежна кожа, полъскава тъмнокафява коса, а очите ѝ — о, светлосивите ѝ очи... Испита внезапен порив да прекоси стаята, да протегне ръце и да я грабне в обятията си, да притисне светлосинята рокля към тялото ѝ.

— Ще ме почакаш ли тук, докато доведе Кейти? — изчерви се леко тя и Ник вдигна ръка към очите си. За Бога! Какви бяха тези мисли?

— Да, разбира се — с известно разочарование отвърна той. Очевидно не смяташе да го задържа, но нали това бе и неговото желание.

Седна на дивана и се опита да не мисли за Челси. Чувстваше се страшно объркан. Не разбираше как бе възможно тя да прави толкова хубави снимки, а така лошо да управлява балона.

Не се стърпя и отново се надигна. В календара на бюрото ѝ бяха нахвърляни най-различни бележки — уречени полети, час за кънки с момчетата. За миг си я представи с дузина пъргави обожатели, макар че сигурно ставаше дума за племенниците ѝ. Имаше бележка за фризьор, която бе зачеркната и заместена с поредната осигурителна вноска.

Вестникът на бюро то й бе разтворен на обявите и имаше оградени предложения за работа. Сметката за найлонови лепенки за балона прозираше през пластмасовата кутия и сърцето му трепна, когато видя огромната сума. Защо си пъхам носа в чуждите проблеми, ядоса се той и се обърна към витринката.

Всички награди в нея бяха спечелени от Челси в състезания с балони. Датите върху статуетките обхващаха период от осем години, а градовете бяха пръснати навсякъде из страната. Ник се загледа в лъскавите фигурки и недоумението му нарасна.

— Спечелих ги на кегли — дочу ироничния й глас.

— Не може да бъде! — обърна се рязко той, възнамерявайки най-подробно да я разпита. Подозираше, че силно бе подценил уменията й. Челси обаче го изпревари.

— Кейти настоява да видиш котенцата, но може би не искаш... — погледна го колебливо тя.

— Защо да не искам?

— Там са всичките ми роднини: Лари, Мими, сестра ми Джуди и съпругът й Роб.

— Извинявай, да нямате семеен празник?

— О, да — засмя се весело тя. — Превърна се почти в традиция да се събираме в четвъртък.

— Тогава няма да ви преча, а ще вляза само да измъкна Кейти.

— Точно това имах предвид. За да вземеш Кейти, трябва да минеш покрай тях.

— Попаднах в капан, така ли? — сви рамене той. — Е, добре.

— Значи не възразяваш да те запозная?

— Не, но първо ми разкажи за статуетките.

— Наистина ли искаш да чуеш?

— Хайде, давай! Ще изпия до дъно горчивата чаша.

— Това са награди от изложения и състезания с балони.

— Състезания? Да ти настръхне косата.

— О, не става дума за скорост, а за точност и изпълнения на фигури. При тази например взех ключа, закачен на върха на един остър кол. Към него получих и джипа.

— Боже мой, цял джип. Това се казва удар! — ахна неволно той и се смути. Какви ги дрънкаше в нейно присъствие?

— Да, това са доста пари.

— Но почакай, как постигаш тази точност? — пристъпи той и ръцете им почти се докоснаха. Сладкият аромат на зюмбюлите отново го омая. — Балоните нали следват вятъра?

— Да, но мога да използвам различни въздушни течения.

— Сигурно е доста сложно.

— Разбира се, но да спрем дотук — въздъхна Челси. — Капанът ни чака.

Прекосяха хола, уютно подредената дневна и трапезарията.

— Всички са в кухнята — предупреди го Челси и той нервно приглади косата си.

Лари разбъркваше соса в голямата тенджера на печката и си тананикаше някаква ария. Червенокосата му съпруга се усмихваше на немирното бебе, което се опитваше да нахрани. Млада двойка режеше салата, която хвърчеше във всички посоки, защото те с кикот се замеряха.

Челси се изкашля, но само Лари се обърна. Арията секна и очите му проблеснаха мрачно и заплашително. Мими вдигна глава и усмивката ѝ застина.

— Здравей — сдържано кимна тя.

Най-сетне го забелязаха и младежите.

— О! — стресна се момичето и Ник сякаш прочете мислите му: „Какво търси тук този зъл човек, който иска да изгони Челси от Пайн Ридж?“.

Очевидно и Челси долови напрежението, защото набързо ги представи и веднага заяви, че ще отидат при децата. Ник се почувства ужасно. Въпреки че двамата се сдобриха, роднините ѝ не искаха да го приемат. Реакцията им го завари напълно неподготвен. Не бе виждал подобна привързаност.

Лари го следеше с присвити очи, като някакъв шериф от уестърн. Вместо револвер размахваше дървена лъжица, омазана със сос за спагети. Неговата неприязън го засегна най-силно. Винаги бе мечтал точно за такъв брат.

— Да отидем при децата — дръпна го Челси за ръкава и го поведе през килера.

— Боже мой, колко помещения има тази къща?

— Не можеш да познаеш, нали? Горے има още четири спални и една баня.

— Чет би могъл да ти иска много по-голям наем — подсвирна Ник.

Думите му я подразниха, но тя замълча. Сега се разбираха и тя не искаше да се карат — заради Кейти, естествено.

— Оттук се минава за пристройката. Котката-майка не разрешава да се изнасят котенцата й.

Ник огледа сумрачното помещение и в бъркотията различи три плетени гондоли, няколко ремаркета и една синя лимузина, паркирана пред широката двойна врата. Отново изпита угризения, като си представи колко багаж трябваше да се изнесе.

— Хей, татко, ела! — извика Кейти от високата платформа.

За разлика от приземния етаж, платформата се осветяваше от дългите прозорци на тавана. Тя бе просторна и чиста, с грижливо изметен под. Розовият телефон на стената и голямата шевна машина свидетелстваха за честите занимания на Челси.

— Татко, ела да ги видиш — посочи му картонената кутия Кейти. Кръстосали крака, до нея седяха две момчета, които много приличаха на Лари.

— Не посягай, Кейти — тихо я предупреди той. — Котките не обичат да се пипат децата им.

— Аз вече го направих — възрази тя. — Челси ми позволи.

— Много са ти красиви децата. — Ник погали котката.

— О, тя те хареса — усмихна се Челси.

В същия миг едно котенце се надигна на тънките си крачета, но след няколко стъпки се катурна по гръб и децата весело се разсмяха. Ник и Челси се отдръпнаха.

— Това са момчетата на Лари, нали?

— Да, Матю и Питър. Дано не са прекалили с играта. През цялото време тичаха с Кейти — прехапа устни тя, като си спомни думите на Грейс.

— Сигурно се чувства добре — бавно огледа платформата той. — С какво се занимаваш тук горе?

— Предимно с поправки. Например балонът в тази торба има няколко пробити сегмента. Шевовете се сменят много бавно, но спестявам доста пари. А не мога да ги отлагам — всеки момент очаквам инспекция.

— Нима те проверяват?

— Да, разбира се. Всяка година.

Ник обаче все още имаше известни предубеждения. Вярно, бе печелила и награди, но понякога летеше твърде непохватно. Нали сам я видя. Видя и блясъка в очите ѝ — значи обичаше да рискува.

— Кейти, много съжалявам, но трябва да тръгваме.

— Хайде да си вземем едно, татко — дръпна се неохотно тя с пухкавата топчица в ръце. — Челси обеща да ми го подари.

— Благодаря — прошепна той на Челси, но каза високо: — Не сега, Кейти. Почакай да си намерим квартира.

Усети как Челси се сепна от думите му и въпросително я погледна.

— Чудя се — сви рамене тя, — защо не останете в дома на Локуд.

— Не искам да ги притеснявам — отправи се той към стълбите.

— Но нали връзката ви с Грейс не е тайна — с неудобство попита тя. — Знам, че имаш сериозни намерения.

— Кой ти каза?

— Грейс.

Ник се ядоса. Почувства се притиснат до стената.

Но нима Грейс преувеличаваше? Излизаха заедно повече от четири месеца. Когато говориха за плановете си, ѝ бе споменал за евентуален брак. Защо сега се дразнеш?

— Извинявай — изчерви се Челси, — но си помислих, че щом ще се жените, сигурно ще останеш в нейната къща.

— Хайде, дребосъче — кимна уклончиво той. Нямахше желание да обсъжда този въпрос. — Остави котенцето.

— Може ли утре пак да дойда?

— Кейти винаги е добре дошла — докосна ръката му Челси.

Топлите ѝ пръсти внезапно приковаха вниманието му и той се взря в очите ѝ, които сякаш го канеха с млечносивата си топлота.

— С удоволствие... — започна унесено той, но се сепна. Прокара пръсти през косата си и тежко въздъхна. — Не ме разбирай погрешно, но не искам Кейти да се върти край балона.

— Разбирам — кимна тя, но блясъкът в очите ѝ угасна. Продължи да се усмихва, но сигурно се почувства уязвена.

Защо се разочарова, учуди се той. В болницата имаше много други деца.

— Хайде, да тръгваме — още по-нервно подкани дъщеря си.

Кухнята бе изпълнена с пара и ухаеше на сос за спагети. Двете момчета изтичаха бързо и бръкнаха в буркана на полицата. Сладко от ягоди, усмихна се на омазаните им пръсти Ник. С удоволствие би имал още едно дете, а дори и трето.

— Ник — стресна го гласът на Челси, която го гледаше дяволито.
— Защо не останете за вечеря? Ще ни бъде приятно.

— Благодаря, но трябва да се прибираме.

— Нека останем, татко — задърпа се Кейти.

— Нали знаеш, че Грейс е приготвила вечеря.

— Днес има пържен дроб — изкриви устнички тя и направи гримаса. Всички в кухнята се разсмяха и Ник съвсем се притесни.

Събрани заедно, образуваха приятна компания и очевидно много държаха на Челси. Той вдигна глава и внимателно ги огледа. Неизвестно защо не искаше да излезе оттук и да ги остави с погрешното впечатление, че е истински злодей.

— Дроб ли казваш? Е, тогава ще останем.

Атмосферата бе леко напрегната, но Ник не се отчая. Обсъди заедно с Мими последните новости в терапевтиката и изненада Роб с познанията си по екология. Макар и неохотно, Лари се включи в техния спор и постепенно ледът се пропука.

Когато сервираха десерта, вече можеше да повдигне болезнения въпрос за промените в Пайн Ридж. Всички живееха тук и сигурно щяха да се заинтересуват. Ник усети, че отношението им към него постепенно се подобри и накрая дори се състезаваха с Джуди за последното парче кейк.

Понякога срещаше учудения поглед на Челси, която бе необичайно мълчалива. Дали не се бе стреснала от свободното му държание? Той говореше почти непрекъснато и постоянно забавляваше децата.

След вечерята Мими заяви, че трябва да почистят и всички покорно се надигнаха. Ник се присъедини към тях и с облекчение забеляза, че приеха помощта му.

Тръгна си последен. Не знаеше как се получи, но двамата с Челси се озоваха сами в хола.

— Благодаря ти за приятната вечер. Спагетите бяха чудесни.

— Радвам се, че остана.

Кейти изтича навън да махне за довиждане на момчетата. Ник и Челси спряха на вратата.

Тя не проронваше нито дума. Сякаш е сърдита, помисли си Ник и леко се напрегна. Дали не се обиди, че цялата вечер бе говорил само с роднините ѝ? И няма това можеше да я засегне?

— Чувствах се великолепно — опита почвата той. — За разлика от твоите роднини.

— Хм, те са доста бодливи.

— Не. Мисля, че са чудесни. На мен ми харесват.

— Изглежда чувствата ви са взаимни — въздъхна примирено тя.

— Като изключим теб, нали? Ти все още не ме харесваш — повдигна брадичката ѝ той и я погледна право в очите.

— И ти не ме харесваш — с леко запъване отвърна тя. — Защо не си признаеш?

Ник огледа пламналото ѝ нежно лице, което сякаш го опияняваше.

— Грещиш — прошепна той. — Аз просто не искам да те харесвам.

Младата жена го погледна учудено, но и той самият не бе по-малко изненадан от думите си. Пожела ѝ лека нощ и бързо се отдалечи.

СЕДМА ГЛАВА

Следващите няколко дни минаха спокойно, но след тях съдбата ѝ нанесе коварен удар. Цяла сутрин Челси обхождаше даваните под наем сгради и старият джип пъплеше по височините, когато внезапно съединителят му заяде. Тя бе свикнала с хъркането на мотора, но блокирането на предавките я изплаши.

Веднага се насочи към сервиза и едва се добра до него, като последните три километра трябваше да я теглят на буксир.

Облегна се отвън на стената и зачака, докато механикът Бък, чийто редовен клиент беше, се занимаваше с колата ѝ. С малко късмет той можеше да сътвори поредното чудо и най-късно утре отново щеше да е на път.

Опасяваше се обаче, че щастието ѝ е изменило. Денят се провали, нямаше къде да премести табелата си, а джипът бе в критично състояние. Чувстваше се крайно изтощена и отчаяна. Точно сега ли трябваше да се случи, повтаряше си, а сълзите ѝ бяха готови да рукнат всеки път.

Стисна клепачи, но в съзнанието ѝ незабавно изплува образът на Ник Танър. Проклет да е! Той бе виновен за всичките ѝ нещастия, а отгоре на всичко непрекъснато мислеше за него. Спомни си шеговитите му закачки с Роб и съсредоточената му игра с бебето.

Бе помолила роднините си да бъдат любезни с него, но бързината, с която го приеха, надмина очакванията ѝ.

Подозираше, че причината бе в самата му професия, която го бе научила да очарова хората. Вероятно бе свикнал да печели приятели и да се харесва на околните. Мисълта, че той наистина може да е толкова приятен, бе непоносима.

Примижа и се отпусна на приятните слънчеви лъчи. Трябваше да го забрави! Сигурно нямаше да го види повече. Нали открито ѝ заяви, че не желае Кейти да идва у тях, за да не си мисли повече за балони. Забрави го, повтаряше си тя, докато слънцето приятно галеше кожата ѝ.

За нещастие, той бе очаровал и нея. Бяха разменили само няколко думи, но достатъчно бе да чуе топлия му възторжен глас, да зърне изразителните му очи и красиво очертаните устни... за да се почувства запленена от присъствието му.

Спомни си последните му думи и радостно се усмихна. Ник я харесваше! Харесваше я, въпреки желанието си.

Това обаче нищо не променяше. Нали той излизаше с Грейс Локуд. И все пак бе чудесно... за Кейти. Може би имаше надежда да се качи на балон.

Грейс! Клепачите ѝ трепнаха. Връзката между Грейс и Ник я смущаваше. Съученичката ѝ бе привлекателна, интелигентна и чудесна домакиня, но имаше и неприятни страни. Можеше да бъде досадна и строга като стара мома. Челси знаеше, че любовта е сляпа, но тази комбинация бе твърде неудачна.

— Това ли правиш по цял ден? — дочу познат глас.

— Ник! — скочи на крака тя и сърцето ѝ лудо заби.

Волвото бе на колонката, а той стоеше до отворената врата. Очите му закачливо я гледаха и в този момент Челси осъзна, че би се подразнила от всяка жена на мястото на Грейс.

— Какво правиш тук? — Ник отви капачката на резервоара и посегна към маркуча.

Челси видя как потрепваха мускулите му, очертани под бежовата риза. Не беше едър, но имаше широки рамене и силни ръце. Сигурно редовно спортуваше.

— Чакам колата си — посочи тя към сервиза.

— Каква е повредата?

— Все още не знам. — Гледаше го втренчено и се чудеше защо толкова се вълнува. Имала бе и по-мъжествени приятели, дори по-красиви, но никой досега не бе успял да я накара да си загуби ума.

Ник наля бензин и тръгна към нея. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Мога ли да седна при теб?

— Стената е достатъчно голяма. Обедна почивка ли имаш?

Ник кимна, без да откъсва очи от нея. Челси се надяваше, че няма да забележи лошото ѝ настроение, обхванало я от сутринта. Ударите на съдбата си бяха нейна работа, а и защо да му дава повод за злорадство?

— Как върви търсенето на къща?

— Ами... горе-долу. Ти как си?

Ник понечи да отговори, но в този момент Бък надникна от гаража с омаслен парцал в ръце. Челси скочи чевръсто, с отчаяната надежда да чуе добри вести. Не можеше да остане без кола, нито да си позволи извънреден разход.

— Веднага ли да ти кажа? — поклати разрошената си глава Бък.

— Много ли е зле?

— Много. Скоростната кутия е повредена.

— Сигурен ли си — въздъхна отчаяно тя.

— Бих искал да греша.

— Колко ще струва?

— Още ли ще се мъчиш с този джип? Всеки месец е на ремонт. Я по-добре хвърли поглед на красивия додж зад сервиза.

Челси се озърна смутено, но Ник предвидливо се бе отдалечил.

— Ремонтът сигурно е по-евтин от покупката на нова кола — продължи с надежда тя.

— В този случай представлява хвърляне на пари.

— Бък! Моля те, не сега! Може би след няколко месеца. Колко струва една скоростна кутия?

Той въздъхна и назова цената, а Челси едва не припадна.

— Хей, момиче, добре ли си?

— Да, добре съм. Кога ще бъде готова?

— След два дни.

— Погрижи се тогава.

— Щом искаш. Как ще се прибереш?

Челси сложи ръка на лицето си, сякаш се замисли, а всъщност, за да прикрие насълзените си очи.

— Аз ще я закарам — предложи Ник.

Бък я погледна въпросително. Тя кимна и монтьорът се върна в гаража.

— Не исках да те затруднявам, но съм ти много благодарна — каза Челси, докато се качваше в колата.

По пътя затвори очи, доволна от неговото мълчание. Вкъщи ще помисли сериозно за друга работа или ще си намери съквартиранти. Не беше подготвена за подобно развитие на нещата. На тази възраст бе

очаквала да постигне по-голяма стабилност, но вероятно с годините човек се учи само на компромиси.

Когато повдигна клепачи, вече бяха близо до къщата ѝ, но Ник не намали скоростта.

— Хей! Къде отиваш? — извика тя, когато подминаха дома ѝ.

— Да обядвам. Нали ще дойдеш с мен? — усмихна се лукаво той.

— Не мисля, че идеята е добра! — Челси се изправи вдървено на седалката, когато отбиха от магистралата.

— Наистина ли? Струва ми се, че ще се почувстваш по-добре.

Гърлото ѝ се сви. Не очакваше от него подобна загриженост.

— Къде отиваме?

— Откровено казано, не знам. Хайде да намерим нещо подходящо. Никога не съм имал време да разгледам наоколо. На мен също ще ми бъде от полза. — Той се вгледа в следващата табела. — Стокбридж. Хм. Не е лошо. Винаги съм искал да го разгледам.

— Нима идваш тук за първи път?

— Надявам се, не го смяташ за престъпление, Челс.

Тя скри усмивката си. Допадаше ѝ неговата непосредственост и лекотата, с която я нарече Челс, сякаш галеното ѝ име вече бе част от речника му.

— Стокбридж е прекрасен. Като картина на Норман Рокуел. Художникът е прекарал тук голяма част от живота си.

Скоро се озоваха на централната улица. Лятото още не бе настъпило, но магазините вече бяха пълни с туристи.

— Тук ми харесва — внезапно заяви той и зави към паркинга.

Бяха спрели пред огромна бяла странноприемница, чиято веранда бе потънала в здравец.

— Но това е „Червеният лъв“!

— О, май съм чувал за него. Да влезем да хапнем. Аз черпя.

— Не съм подходящо облечена — преглътна смутено Челси.

— Аз съм официален за двама — перна вратовръзката си той.

Обядът бе чудесен и продължи около час и половина. Щом темата станеше прекалено парлива, Ник я обявяваше за изчерпана. Когато сервираха десерта, Челси вече се чувстваше много по-добре. Тя опита ягодовото парфе и кимна одобрително.

— Всъщност къде е Кейти?

— При Грейс. Тя ѝ преподава. Наистина добре се справя.

— Чудесно — разрови десерта си Челси. Явно не трябваше да подхваща тази тема. Последва неловко мълчание.

— Какво има?

— Нищо.

— Не е така. Почувствах, че нещо те раздразни.

— Добре — дръпна чинията си тя. — Смуцава ме фактът, че Кейти не ходи на училище.

— Така си и мислех — облегна се Ник и въздъхна.

— Извинявай, това не е моя работа, разбира се...

— Не се извинявай. Този проблем ме занимава отдавна, но мисля, че съм прав. Образованието на Кейти е твърде разпокъсано. Пропусна много часове заради операциите и сега повтаря първи клас.

— О, не съобразих. — Най-неочаквано сърцето ѝ се сви. — Но това е естествено след всичко, което е преживяла.

— Да, много ѝ се събра, Челс. — В очите му се четеше болка. — Вкъщи напредва бързо. Домашният учител в Бостън ѝ помогна много, а и Грейс се справя добре.

— Да, знам.

— Говорих с директора на местното училище. Имат стандартни тестове за проверка на знанията. Ако ги издържи, ще ѝ дадат свидетелство.

— Значи през есента ще бъде във втори клас на местното училище?

— Не. Искам Грейс да я обучава няколко години. В това положение Кейти се нуждае от домашен учител, от внимание и индивидуална програма. Тя е умно момиче и бързо ще настигне връстниците си.

В думите му имаше логика и Челси не знаеше какво я подразни — освен може би завистта, която изпитваше към Грейс.

— Гледаш ме, сякаш съм заточил дъщеря си за цял живот.

— Мислех си само, че нещо ще ѝ липсва — направи опит да се усмихне тя. — Приятели, навици за общуване и други неща.

— Страхувам се, че единственото нещо, което ще придобие в училище, е огромен комплекс за малоценност.

— Но нали е почти здрава?

— Кейти никога няма да бъде абсолютно здрава. — В гласа му се прокрадна непозната за нея горчивина.

— И какво? Искаш да я изолираш ли?

— Тя ще се среща с много други деца.

— Ник, знам, че не бива да се намесвам, но не прекаляваш ли с грижите си към нея? Вероятно преди са ѝ били необходими, но сега може да се справи и сама.

— По дяволите, Челси! Да не мислиш, че не искам да е самостоятелна? Но фактът си е факт. Тя е...

— Саката ли?

Ник дишаше учестено.

— Обичам Кейти — развълнувано рече той — и се измъчвам от мисълта за всичко, което ще ѝ липсва. Всичко, което другите момичета ще постигат с лекота: танците, състезанията и други подобни скучни дреболии.

— Единственият сакат човек, когото виждам, си ти самият.

Ник се дръпна изумен назад и Челси веднага изпита угризения.

— Съжалявам. Не трябваше да говоря така. Просто мразя да я третираш като инвалид. Мисля, че ще се чувства по-добре, ако забравиш миналото и я оставиш на мира.

— Не мога да забравя — тъжно поклати глава той. — На мое място и ти нямаше да успееш. Освен това съм ѝ баща и трябва да я закрилям. Нали затова съм тук.

Челси понечи да възрази, но видя лицето му и се отказа да спори. След толкова срещи с родители и деца от болницата, тя вече познаваше болката, а Ник явно бе дълбоко наранен.

— Хайде да спрем дотук. Всичко бе прекалено хубаво и не искам да го развалям.

— Аз също.

Челси се усмихна смутено, но той остана сериозен.

Когато излязоха навън, Ник хвана ръката ѝ.

— Почакай. Нека се поразходим. Не искам веднага да се връщаме.

Тя се съгласи. Може би щяха да разсеят напрежението, помрачило доброто им настроение.

Почти цял час обикаляха из магазините. Ник бе очарован супермаркета с голямата издута печка и скърцащия под.

— Къде още бихме могли да отидем? — попита той, когато поеха обратно. Отново бе възвърнал доброто си настроение. — Разбери, Челс. Цели десет години бях затворен в една трийсететажна банка.

— Какво ще кажеш за градския музей?

— Не и в този хубав ден. Друг път.

Разхождаха се бавно, с ръце в джобовете, като от време на време, при допира на лактите им, усещаха приятна топлина.

— Сетих се! — извика Челси, когато стигнаха до колата. — Виждал ли си водопада Баш Биш?

— Как го нарече? Дори не съм чувал името му.

— Да тръгваме тогава! Ще ти покажа пътя.

Насочиха се на юг. Тя изпита удоволствие от възторга, с който Ник атакуваше стръмните хълмове и виражите. Макар често да бе минавала оттук, пътуването ѝ се стори изключително забавно.

— Резерват Баш Биш — прочете табелата тя. — Спри тук.

Паркираха при знака и поеха по алеята.

— Лари каза ли ти, че снощи се срещнахме пред аптеката?

— Не съм го виждала днес.

Ник огледа стръмната пътека. Отдясно ромолеше малко поточе, а въздухът бе свеж и опияняващ.

— Той ми обясни всичко за онзи ден, когато пикирахте с балона над пистата. — Челси се почувства удовлетворена. — Съжалявам, че се подведох. Лари ми разказа за урока, който си искала да дадеш на неразумния младеж.

— Да, не харесвам хората, които пренебрегват инструкциите при полетите. Каквото и да си мислиш, аз съм от най-внимателните пилоти. Това качество дължа на дядо си. Описваше ми страшни катастрофи, караше ме да чета бордови дневници...

— От малкото, което чух, изглежда е бил изключителен човек.

— Той се появи точно когато ми бе най-необходим.

— Хм. След смъртта на баща ти ли?

— Да. Дядо много ми помогна. Станахме истински приятели. Споделяхме увлечение, което никой не одобряваше.

— Балоните ли?

— Да. Не вярвам да разбереш. Трябва сам да го изпиташ.

— Което е малко вероятно.

— Полетите са безопасни, разбери! И аз съм добър пилот. Не ме интересува дали ще летиш, но не си струва да пропуснеш това преживяване. То е почти мистично. Престани да се смееш — леко го плесна тя по ръката.

— Ако ще говорим за мистика... — Ник впери поглед във високия водопад, до който се бяха озовали. Водата изскачаше от каменното ждрело над тях и падаше с грохот от петнайсет метра в бистрото каменисто езеро.

Седнаха встрани от пътя и дълго време мълчаливо се любуваха на водопада. Над главите им топлият бриз люлееше младите листа на дърветата, а птиците извиваха пролетни трели. На Челси внезапно ѝ се прииска да сподели мислите си с него.

— Ник? — плахо и несигурно прозвуча гласът ѝ.

— Да? — подпря се на коляно той.

— Полетите... са безопасни, но навремето съм попадала и в трудни ситуации. — Той я погледна внимателно и присви очи. — Имах затруднения... инциденти. В планината понякога се появяват малки вихри и веднъж налетях на един от тях. Не знам защо ти разказвам всичко това. И бездруго имаш доста изопачена представа...

— Не. Продължавай!

— Беше ужасно — сви рамене тя. — Непрекъснато си мислех, че е настъпил последният ми час.

Ник нежно постави ръка на рамото ѝ.

— Какво се случи?

— Нямам представа. Всъщност знам какво направих, но не си спомням кога и как. Бях много изплашена, но успях да включа горелката и балонът започна да се издига. Държах се със сетни сили. Кошът се въртеше, чу се пращане и внезапно изскочих от вихъра. Бях се издигнала над него!

Ник въздъхна дълбоко и обгърна раменете ѝ.

— Сигурно дядо ти е летял невидимо до теб.

— Може би.

Тя се загледа в отблясъците на слънчевите лъчи по лицето му. Уловил погледа ѝ, той рязко дръпна ръката си.

Челси се смути. Беше приела прегръдката като успокоителен жест, но разумът ѝ не можеше да пренебрегне искрата, прескочила помежду им. Опита се да прогони тази мисъл.

— Описах ти инцидента, за да разбереш, че съм преживяла най-страшното и ужасът ме е направил крайно предпазлива. Не бих рискувала случката да се повтори. Ценя както своя живот, така и живота на пасажерите си.

Ник се намръщи. Погледът му бе тъжен и Челси се запита какво ли го измъчва.

— Трябва да се връщаме — едва доловимо се усмихна той. — Минава четири.

Тя въздъхна разочаровано, макар че времето бе доста напреднало. Ник отново се бе свил в черупката си и скоро нямаше да излезе оттам.

ОСМА ГЛАВА

На следващата вечер Лари ѝ звънна по телефона и с възбуден глас ѝ съобщи, че вчера си е поръчал балон.

— Още нещо, сестричке. Току-що се обади един клиент и ме попита дали утрешният ден е подходящ за полет.

Челси се учуди кой може да търси Лари вместо нея. Сигурно бе някой негов приятел от училище.

— Разбира се. Прогнозата е чудесна. Ще ми помогнеш ли, или да извикам някой от учениците си?

— Всъщност мислех сам да се заема с него.

— О! Добре, разбира се. — След като Лари издържа изпита, Челси понякога му позволяваше да я замества. — Да ти асистирам ли?

— Не знам дали ще искаш, когато чуеш името на клиента.

— Кой е, за Бога?

— Ник Танър.

— Той се съгласи да лети с балон?!

— Не се съгласи, а помоли.

— Ще вземе ли и Кейти?

— Не. Помоли ме да не ѝ казвам. Вероятно детето не го оставя на мира.

— Хм. А защо се обади на теб?

— Не знам.

— Може би има по-голямо доверие в мъжете.

— Или по-лесно ще потисне страха си. — Лари вероятно бе прав, но Челси се обиди. — Имам чувството, че дори не иска да знаеш за полета — добави той.

— Да, но вече знам и смятам да ти помогна.

Затвори телефона и се свлече на люлеещия се стол. След десетина минути вдигна слушалката и набра номера на брат си.

— Искам да те помоля за една услуга. Вече няколко седмици отлагам полета на малката Леандро. Може ли да лети с Ник?

— Да, разбира се.

— Добре. Още нещо. Искам да те заместя! Ще ти платя обичайната комисиона плюс пилотската надница.

— Ти си шефът — отстъпи той.

Осемгодишната Хедър Леандро и майка ѝ пристигнаха първи. Денят бе слънчев, но Хедър бе със затворени обувки, дълги панталони и яке с качулка, вързана под брадичката. Тя бе ветеран на полетите с балон.

Когато Ник се появи, момиченцето разгъваше балона на поляната, а Челси наместваше два големи вентилатора под долния отвор. Найлонът започна да се пълни и издува. Ник слезе от колата с кисела усмивка.

— Предчувствах, че ще те видя. Не мога да уредя и един кратък полет зад гърба ти, нали?

Тя се усмихна и му махна за поздрав. Лари се приближи до него и двамата се ръкуваха. Вентилаторите заглушаваха разговора им, но по острите погледи, които Ник ѝ хвърляше, разбра, че говорят за нея.

— Денят е чудесен! — извика Челси. — Точно като за първи полет. Времето е тихо, видимостта е отлична...

— Ние имахме друга уговорка. Поръчах единичен полет и разчитах да бъда сам — пристъпи към нея той.

Приковала тъмните си очи в Ник, Хедър изскочи напред и лъчезарно му се усмихна.

— Не се бойте, господине. Летяла съм много пъти и наистина е чудесно!

Ник изстена и усмихнато се примири със съдбата си.

Когато балонът бе почти готов, Челси се обърна към госпожа Леандро — млада красива брюнетка, която стоеше облегната на колата си.

— Джен, искаш ли да дойдеш?

— Наистина ли ми предлагаш? — Тя знаеше колко скъпо бе това удоволствие.

— Да, разбира се.

Челси откачи въжето и го хвърли на Лари. Включи горелката и дългият пламък лумна към найлоновия мехур. Хедър възбудено плесна с ръце. Кошът се залюля и се издигна леко и плавно като облак.

Широко разтворил очи, Ник сякаш бе престанал да диша.

— Всичко ще бъде чудесно — прошепна му Челси.

Земята се отдалечи и те бавно се понесоха над поляната, осеяна с бели маргаритки и жълти лютичета. С всяка секунда гледката се променяше и разрастваше. Ниско долу Лари ги следваше със своя джип.

Хедър коленичи на малката ъглова пейка и подпря брадичката си на перилата. Чувстваше се прекрасно и си тананикаше някаква училищна песничка. Застанала до нея, майка ѝ погледна Челси и се усмихна.

Прелетяха над ски пистата и отвисоко разгледаха целия Бъркшир. Челси забеляза, че лицето на Ник изглежда по-спокойно.

— Наистина е чудесно! — прошепна той.

— Така ли мислиш? — ликуваше Челси.

Ник кимна усмихнато и светлокафявите му очи проблеснаха, очаровани от величието на гледката.

— Усещането е фантастично! Сякаш стоим на едно място, а земята под нас се върти.

— Много хора имат подобно усещане при първия полет. Някои дори си представят, че пътуват в друго измерение. Вероятно защото се носим заедно с вятъра — нито по-бързо, нито по-бавно. Затова е толкова спокойно и тихо, сякаш стоим неподвижно.

— Челси, накарай го да запали клечка кибрит — пропя с тънкото си гласче Хедър.

— Чудесно. Драсни една клечка!

— Не може да бъде! — втренчи се той в неподвижния пламък и за малко да си изгори пръстите. — Трябваше да си взема фотоапарата. Гледката е поразителна.

— Не се ли чувстваш като птица! — възкликна Хедър.

— Най-малкото като орел — усмихна се Ник и се обърна към госпожа Леандро. — На колко години е?

— На осем.

— Аха — кимна той. — аз също имам седемгодишна дъщеря, която се държи сякаш е на трийсет.

— Познато чувство — засмя се госпожа Леандро.

Челси бе доволна, че Ник се забавлява, но не предполагаше, че това толкова ще я зарадва.

— Да видим колко върхове можеш да ми покажеш, Хедър? — предизвикателно се обади тя.

— Лесна работа. Ето планината Октобър, там е връх Уилкокс с розовия облак надвиснал над него, а от другата страна се намира връх Грейлок.

— Чудесно! — похвали я Ник. — Аз познавам само Пайн Ридж.

Госпожа Леандро протегна ръце към дъщеря си и нежно я прегърна.

— Днес цветовете са просто божествени, нали? — възкликна Челси. Земята сякаш бе потънала в златисторозови светлосенки. — Хедър, искаш ли да отидем до реката?

— Хайде! — зарадва се детето.

Челси дръпна въженцето и изпусна част от горещия въздух.

— Лари, ще се спуснем над Хаусатоник — обади се по радиостанцията тя.

— Прието. Приятно прекарване. Ех, защо не съм с вас!

Реката скачаше и се пенеше в каменистото си корито, пръскайки искри под косите лъчи на залязващото слънце. С внимателни движения Челси спусна коша почти до водната повърхност. Дърветата от двете страни наподобяваха стръмен горист каньон. За миг над водата подскочи рибка и бляскавите ѝ люспи допълниха небесната гама. Ник приглушено ахна и Челси се зарази от възторга му. Неговата радост от любимите ѝ неща в живота я изпълни с огромно задоволство.

При завоя на реката те отново се издигнаха и през билото се прехвърлиха в следващата долина. Изгубиха връзка с джипа, но Челси не искаше да ги тревожи. Освен това Лари сигурно щеше да ги открие.

Долината бе невероятно живописна, но тя с учудване забеляза, че Ник следи нейните движения. Дъхът ѝ секна и тя с усилие отмести очи. Вълнението ѝ обаче не изчезна. Боже мой, този мъж отново я подлудяваше!

Реакцията ѝ бе абсурдна, но не можеше да я контролира. Знаеше също, че пробута историята с Хедър, защото искаше да бъде с Ник при първия му полет. Поведението ѝ бе не само глупаво, но и осъдително.

— Хей, Челси! Чуваш ли ме? — прогърмя радиостанцията.

— Браво, Лари! Откри ни!

— Не искам да те притеснявам, но слънцето вече залязва.

— Знам. Пред нас виждам ферма. — Не трябваше да замръкват в планината. Веднъж се приземи в клоните на дърветата и усещането не бе никак приятно.

— Ще избързам напред да говоря със собствениците — каза Лари и след малко ѝ съобщи, че могат да кацнат. — Как беше? — попита той, когато се измъкнаха от коша.

Ник вдигна палец и се усмихна. Челси изтича до джипа и извади бутилка шампанско за семейството на фермера, което бе занемяло пред величествената гледка. Младата жена отвори една бутилка и за пътниците си.

— Какво е това? — вдигна вежди Ник.

— Традиция.

Щурците вече пееха в здрача. Въздухът бе пропит със спокойствие. Ник я погледна внимателно и пие чашата от ръката ѝ.

— Благодаря — прошепна и тя разбра, че няма предвид само шампанското.

Страните ѝ пламнаха. За пръв път така остро чувстваше нечие мъжко присъствие — аромата, цвета на кожата, дъха, очите, смеха и походката му. Трябваше да се пребори с тази лудост.

— Заповядай, госпожице — обърна се тя и наля искрящ сайдер на Хедър.

— О, благодаря. — Преди да поеме чашата, детето разкопча якето си и развърза качулката, която падна назад и откри главата му.

Челси видя как Ник присви очи и разбра, че се е досетил. Той бързо отмести поглед и пресуши чашата си на един дъх. Лицето му почти не трепна, но тя усети болезнения шок.

— Трябваше да има тост — скара му се Хедър.

— Ах, колко съм несъобразителен! — плесна се той по челото.

Челси се възхити от бързата му реакция. Никой не забеляза смущението му. Отново напълни чашите и Ник се чукна с детето.

— За балона... чудесните майски нощи... И за прекрасните дами, които са с нас!

Връщането в Пайн Ридж бе весело. Смяха се и споделяха впечатления от полета, но когато останаха сами на поляната, Ник не се сдържа и попита:

— От какво е болна Хедър? — Погледът му бе прикован върху брезента на джипа.

— Рак. — Цялото очарование на нощта изведнъж се стопи.

— Така и предположих. Какъв точно?

— Костен. Рядък вид. — Мълчанието се проточи и тя се осмели да го погледне. Лицето му се бе вкаменило, но очите излъчваха тъга.

Ник изруга, подпря се на джипа като изморен боксьор върху въжетата на ринга и безмълвно се загледа в луната. Слабата ѝ светлина подсилваше тъгата, изписана по лицето му.

— Бедното дете!

— Ник, съжалявам. Трябваше да те предупредя... — Той сякаш не чуваше. — Да тръгваме! Няма смисъл да стоим...

Внезапно почувства надигащата се у него ярост и се изплаши. Ник се изправи вдървено и бавно се обърна.

— За какво беше всичко това, Челси? — Леденият му глас я поразил.

— К-кое?

— Не обичам да си играят с мен!

— Не те разбирам — повиши глас тя, изплашена и смутена. Защо се сърдеше? И защо на нея?

— Не се преструвай на глупачка, Челси. Много добре знаеш, че ме нарани. Какво искаше да постигнеш? Да ми отвориш очите? Да ми дадеш урок? Обичаш да даваш уроци, нали? Добре, трябва да ти кажа, че поведението ти е високомерно, лицемерно и освен това моето отношение към собствената ми дъщеря не е твоя работа!

Поразена, Челси се отпусна на седалката. В какво я обвиняваше? Какво, за Бога, бе сторила?

— Моля те, обясни ми. Какво те разстрои?

— Ти си невероятна! Просто невероятна! — остро и пренебрежително се изсмя той и поклати глава. — Отивам си вкъщи.

Нежеланието му да я удостои с отговор, я обиди най-много. Ник се дръпна от джипа и се втурна към колата си, сякаш не можеше да остане и секунда повече.

Обляна в сълзи и лунна светлина, Челси остана сама на поляната.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Цяла седмица Ник заспиваше с надеждата, че до сутринта споменът за полета ще избледнее. Напразно! Нищо не се получаваше. При мисълта за Хедър Леандро стомахът му се свиваше от гняв и болка. Защо животът бе толкова жесток?

Проклета да е Челси Лотън с нейното нахалство! Нямахте право да си играе с чувствата на хората. Какво си въобразяваше? Не знаеше ли, че тази гледка ще го разкъса?

Напротив! Точно това целеше — да му покаже едно наистина болно дете, за да осъзнае колко по-здрава е Кейти. С голямо удоволствие му натри носа. Имаше желание да я хване за раменете и силно да я разтърси или поне да ѝ каже какво мисли за нея. Няколко пъти бе вдигал слушалката, но в последния миг нещо го възпираше.

За щастие напоследък бе твърде зает. Топографите очертаха новите писти и архитектът най-сетне представи подходящ проект за скиорската база. Старите сгради трябваше да се ремонтират и с помощта на чука и триона Ник се опита да потисне обърканите си мисли.

За нещастие, точно в разгара на работата пред очите му изплуваше стреснатият ѝ поглед, разтрепераният ѝ глас и бликналите сълзи. Дали разиграваше театър или...

Не! Не можеше да повярва, че несъзнателно и наивно го качи при болното от рак дете. Когато обаче седмицата се изтърколи, а раздвоението му остана, Ник заподозря, че грешката е в самия него.

Изпита странно нетърпение да си намери самостоятелна квартира и сериозно се зае с търсенето. Несъмнено бе страшно задължен на Локуд, но повече не можеше да остане в гостоприемния му дом. Причината бе в неспособността му да спазва наложения на вечеря строг етикет, след като цял ден е работил рамо до рамо с Чет.

След поредната тревожна нощ с кошмарния сън за Челси, Ник разбра, че има и още нещо. Добре поне, че съзнаваше абсурда на

чувствата си. Той определено не харесваше този тип жени и трябваше да се отдръпне, докато магията отмине. На този свят няма нищо вечно.

През това време щеше да отделя повече внимание на Грейс. Вечер обикновено гледаха телевизия или играеха на карти. В събота можеха да прекарат целия ден заедно, но Ник реши да излезе с Кейти, за да ѝ купи летни дрехи. Грейс пожела да ги придружи, но той внимателно отклони предложението и. Искаше да бъде само с дъщеря си. Детето стремително растеше и не след дълго вече нямаше да излиза с него.

Мисълта за Челси не го напусна дори в търговския център на Питсфийдц. Докато Кейти възторжено му описваше сладоледа с лешници, гласът на Челси проряза възбуждения му мозък: „Моля те, обясни ми? Какво толкова те разстрои?“.

Разтърси глава, но тутакси видя разплакалите ѝ очи и разтрепераните ѝ устни. Дали не бе прибързал с изводите си? Все пак не можеше да бъде толкова двулична.

Опита се да мисли за друго. Довечера ще предложи на Грейс да отидат на ресторант или на кино. Сигурно щеше да ѝ хареса. Отдавна не бяха излизали.

— Татко, ще вляза да си измия ръцете — стресна го Кейти. Бяха застанали пред вратата на умивалнята.

— Можеш ли сама?

— Да не съм бебе?

— Разбира се, че не си — усмихна се Ник.

„Инвалид ли?“ — присмя му се гласът на Челси. Крайно изтощен, той се облегна на стената. Вероятно прекаляваше с грижите си, но какво от това?

Но гласът продължи: „Остави я да се справя сама!“.

Ник отново тръсна глава, сякаш да го заглуши и се загледа във витрината на близкия бижутериен магазин. Чудесно! Можеше да потърси пръстен за Грейс.

На витрината обаче нямаше годежни пръстени, а само ръчно изработени сребърни обеци, колани и медальони. Разнообразни несиметрични бижута, каквито Челси обичаше да носи. По дяволите, изруга наум той и бързо се отдалечи. Как можа тази жена да му влезе под кожата?

Грейс с възторг прие идеята да отидат на кино. Даваха филм на Уолт Дисни и тя бе сигурна, че ще го харесат не по-малко от Кейти.

Тримата тъкмо излизаха от колата, когато до тях паркира красив червен форд.

— Но това е Челси! — извика Кейти и се втурна натам.

Изтормозен до смърт от мислите си за нея, Ник бе готов да повярва, че е преследван, но когато бавно вдигна очи над колата, видя, че и тя е не по-малко притеснена.

Грейс очевидно познаваше възторжения младеж, който пристигна с Челси. Представи му го като Тед Макгилис.

— Кой филм ще гледате? — попита Тед. Макар че никога не го бе срещал, Ник изпита необяснима неприязън.

— Мултипликационният — отвърна Кейти.

— Ние също! — извика Тед.

Нима трябваше да седят в една зала? Сърцето му тревожно заби и за миг срещна погледа ѝ. Изглеждаше уморена и разстроена, сякаш бе прекарала тежка седмица. Върте в него нещо се прекърши.

— Челси, от името на Ники и Кейти искам да ти благодаря за приятната вечер, която са прекарали у вас. — Грейс тръгна заедно с нея към входа на киното.

— Н-няма за какво!

— О, има разбира се. Когато пристигна, Ники не познаваше никого, а сега има толкова много приятели. Оценявам жеста ти.

— Какъв жест?

— Ами нали ги запозна с роднините си и очевидно са си допаднали. Кейти бе във възторг от твоите спагети. Трябва да ми дадеш рецептата.

— О, разбира се.

Грейс продължаваше да говори и той разсеяно се заслуша.

— Боях се, че тук няма да му хареса и че ще трябва да се преместим — снижи глас тя, но все пак Ник я чуваше. — Но сега мисля, че ще остане и ще пусне корени.

— Едва ли е заради мен, Грейс.

Челси отметна гордо глава и Ник щеше да се засмее, ако не се чувстваше толкова тъжен и виновен.

По ирония на съдбата, киото бе полупразно и трябваше да седнат заедно. Ник зае мястото в единия край на малката им група, докато Челси се настани в другия.

Светлините угаснаха и той направи опит да се съсредоточи във филма, но нищо не се получи. Присъствието ѝ го притесняваше, сякаш я виждаше на екрана.

По средата на филма завъртя глава към нея. Вече няколко пъти се бе обръщал, но този път погледите им се срещнаха. Очите ѝ го пронизаха дори през тъмната зала и дъхът му секна. Изпита неудържимо желание да ѝ обясни, че е сбъркал, че не е трябвало да я обвинява и че не иска да е тъжна.

Забеляза, че Грейс го наблюдава едва когато тя хвърли поглед и към Челси. Облегна се смутен назад и се втренчи с невиждащи очи в екрана.

Когато филмът свърши, Ник излезе на пътеката и пропусна Кейти и Грейс пред себе си. С възхитителна дързост остави и Тед да мине напред и накрая застана до Челси.

Тя направи опит да се шмугне в тълпата, но Ник успя да я хване за ръката. Челси замръзна и пулсът под пръстите му трескаво се ускори. Той се наведе към нея и влудяващият аромат на косата ѝ го обгърна.

— Извинявай! — прошепна Ник.

Очите ѝ го изгледаха стреснато и смутено. В този миг другите сякаш не съществуваха.

Нямаше време за повече обяснения. Грейс бе застанала срещу излизащата тълпа и се оглеждаше, присвила устни. Той разтвори пръсти и Челси изчезна, отнесена в потока от хора.

Малко преди полунощ Челси се бе разположила удобно на хлътналия диван в дневната с чаша топло мляко в ръка. Чувстваше се уморена и бе помолила Тед да я изпрати веднага след филма. Не можа обаче да заспи и дълго лежа с отворени очи, мислейки за Ник. Пръстите му още пареха ръката ѝ.

Дали наистина съжаляваше? Щеше ли да доведе пак Кейти при котенцата и дали изобщо щеше да го види отново?

Тя изохка. Ник непрекъснато владееше мислите ѝ. Трябваше да потисне фантазиите си, ако не искаше да стане за смях. Грейс не бе сляпа и се разстрои, когато ги видя да си разменят погледи.

— Челси? — стресна я леко почукване.

Тя скочи като ужилена. Не можеше да сбърка гласа, му, дори под формата на дрезгав шепот.

— Ник, какво, за Бога... — отвори широко вратата тя.

— Здравей! — усмихна се измъчено той.

Челси не можеше да промълви нито дума. В пламналата ѝ глава се въртеше единствено мисълта, че той е тук.

— О, съжалявам! — Погледът му спря на нощницата ѝ. — Мислех, че сега се връщаш. Преди малко къщата не светеше.

— Не се безпокой. Заповядай.

— Всъщност няма нищо особено. Ходих до Пайн Ридж. Пожарната се обади, но тревогата се оказа фалшива. На връщане видях, че свети и реших да се отбия за рецептата. Тази, която искаше Грейс. — Той бръкна в джобовете си, не смееше да я погледне.

— Заповядай, влез.

Ник пристъпи в слабо осветения хол и двамата спряха смутено. Челси се почувства напрегната и внимателният му поглед още повече я притесни. Беше се втурнала към вратата без пенъоар или чехли. Дори не оправи косата си.

Ник леко повдигна вежди. Нима одобряваше вида ѝ? Бялата памучна нощница, обшита с дълга викторианска дантела, едва ли можеше да го впечатли.

— Разполагай се в дневната. Сега ще донеса рецептата.

След малко се върна с бележник в ръка, седна на дивана и се уви с дебел плетен шал. Той приближи и седна до нея, така че топлината на тялото му проникна дори през мекия шал.

— Бях длъжен да дойда, Челс. Трябваше да ти кажа всичко докрай, иначе нямаше да мигна — обърна се той към нея, като постави ръка на облегалката.

— Няма нужда от извинения, Ник — прошепна тя. — Искам само да ми кажеш какво те ядоса. Наистина ли мислеше, че съм те срещнала с Хедър... за да ти дам урок? — Той отмести очи и кимна. — Не съм помислила.

— Знам. Но тогава... Два дни по-рано, ние спорихме за отношението ми към Кейти. И досега си спомням, че ме нарече недъгав. — Челси премигна смутено. — Реших, че с Хедър искаш да ми отвориш очите. Ядосах се на хитростта ти, а също и на предизвикателното ти отношение към грижите ми за Кейти. — Ник се поколеба и по мъжественото му лице се изписа тъга. — Но най-страшното бе, че прекарах два часа с едно чудесно момиченце, което вероятно няма да доживее до рождения си ден. Трябваше ли да я опозная и обикна?

— Разбирам те.

— Нима?

Челси срещна тъжния му поглед и кимна.

Той постави ръка на рамото ѝ и леко я притисна към себе си.

— Не знам как се справяш. Срещата ли си много деца като Хедър?

— Да, за съжаление, и невинаги съм се справяла. Например миналото лято едно момченце на име Кърт летя три пъти с мен. Умно, русо, седемгодишно дете. Беше в напреднала фаза на левкемия, но се бях привързала силно към него и реших да го взема. Мислех, че съм доста претръпнала, но то ми зададе въпрос, който ме разтърси до дъното на душата ми. Случката се е запечатала ясно в съзнанието ми. Летяхме над Тенгълуд. Денят бе топъл и слънчев, а оркестърът под нас изпълняваше „Симфонията на Новия свят“. Слушахме неземната втора част, нали я знаеш? — Ник кимна. — И тогава най-неочаквано Кърт ме погледна и попита дали ще се чувства по същия начин, когато се превърне в ангел.

— Защо го правиш, Челси? — докосна ръката ѝ той. — Ти не си отговорна за тези деца. Заради тях сигурно губиш доста пари.

— Не знам. Искам да им помогна да забравят страданията си. Обичам да гледам светналите им от радост очи. Това ме прави щастлива.

— Полетът с балон е невероятно преживяване — усмихна се разбиращо Ник. — Самият аз бях поразен.

— Наистина ли?

— Да — дръпна ръката си той и се наведе замислено напред. — Трябва да ти призная още нещо. Избухнах, защото не исках да възприема урока, който смятах, че ми натрапваш. Не исках да

повярвам, че Кейти е силно и здраво дете. Според мен, ако продължавам да я смятам за недъгава, ще трябва да се грижа за нея, но ако приема факта, че е здрава, ще бъда принуден да я оставя на мира. Ще трябва да ѝ позволя сама да се справя с трудностите, а това ме плаши, Челс. Почти ме ужасява, по дяволите.

— Знам. — Челси посегна и погали небръснатата му буза. Той се наведе към нея и очите им се срещнаха. С ужас осъзна какво бе сторила, дръпна ръката си и пожела той да забрави жеста ѝ.

— Ала нямам право да я държа като в клетка.

— Да, но мисля, че си прав за домашното обучение. Само по този начин Кейти ще настигне връстниците си. Училището би ѝ попречило.

— И все пак тя наистина се нуждае от приятели и ще се радвам да я видя в класната стая веднага щом напредне.

— Чудесен компромис, господин Танър — усмихна се Челси. — Съберем ли глави, ставаме страхотен тим. — При последните думи лицето ѝ пламна. Те прозвучаха прекалено двусмислено и тя побърза да вметне: — Ще ѝ разрешиш ли да лети с балон?

— Не мога да преодолея наведнъж всичките си предразсъдъци — засмя се Ник.

— А ще можеш ли по-късно?

— Дай ми време! — пресегна се той и я привлече в преградките си.

Писькът ѝ завърши със смях.

Докато се надигаше, Челси се хвана за вратовръзката му и го чу да се задавя.

— Извинявай, Ник.

— Значи и без балон си опасна.

— Че кой нормален човек носи вратовръзка по това време? — Тя се намести по-удобно, подви крака и посегна към възела. — Може ли поне да го разхлабя?

— С удоволствие — засмя се той. — Никоя жена не ме е събличала или поне е било твърде отдавна.

Пръстите ѝ трепваха и се дръпваха при всяко докосване на топлата кожа над яката, но накрая възелът се разхлаби и тя бавно вдигна очи.

Не бе сигурна дали втренченият му поглед, или копнежът, изписан на устните му, я замаяха така, сякаш я претегляше към гърдите си. Тя също искаше да се отпусне, да се отдаде на неудържимото му привличане. Никога досега не се бе чувствала толкова запленена. Никога не бе горяла от подобна треска.

За Бога! Какво ѝ ставаше! Челси се отдръпна, намести шала на раменете си и посегна към бележника, който се бе озовал на пода. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Ник също се изправи и дрезгаво попита:

— Кой беше този младеж с теб?

— Тед? Красив е, нали? Работи в здравния център. — Защо трябваше да го дразни, учуди се тя. И защо изглеждаше толкова объркан?

— Отдавна ли излизате?

— От шести клас. — Реакцията му ѝ достави огромно удоволствие. — Ние сме добри приятели. Излизаме понякога, но това е всичко.

— О! — опита се да изглежда безразличен той. — Как върви бизнесът ти?

— Много добре. — Тя наклони рецептата към светлината и продължи да пише. — Миналата седмица дадох няколко обяви и те напълно се изплатиха.

— Е, чудесно. Трябва по-често да го правиш.

— Знам много добре какво да правя. Ако имах необходимите средства за реклама и ново оборудване, отдавна щях да съм удвоила печалбите си.

— Ами направи го. Какво ти пречи?

— Парите. Нали ти казах.

— Вземи заем. — Той говореше така, сякаш това бе най-лесната работа.

— Странен човек си ти, Ник Танър — засмя се тя. — В личния си живот си невероятно предпазлив, но стане ли дума за бизнес, готов си на големи рискове.

— Е, ако аз съм странен, какво да кажем за теб, госпожице Лотън. При една толкова рискована и екзотична професия, нима трябва да си прекалено предпазлива или по-скоро страхлива по финансовите въпроси?

Челси ухапа молива, съзнавайки, че той е прав. Налагаше се обаче да бъде предпазлива. При голям заем дори един-единствен неблагоприятен месец можеше да се окаже фатален. Една погрешна стъпка и започваш отначало. Наведе глава и продължи съсредоточено да пише.

— Имам вече нова квартира — внезапно вметна той.

— Така ли! Къде?

— Над Пиърс Роуд. Целият горен етаж. Чудесна е за нас с Кейти, докато намеря самостоятелно жилище.

— Какво търсиш? Имам предвид, когато решиш да купуваш.

— О, не знам. Голяма и солидна къща, запазила духа на няколко поколения обитатели. Библиотеки, еркери, скринове... Не знам защо, но съм луд на тема килери или странни мебели — Той се замисли. — Може би, защото съм израснал в двустаен апартамент, с две сестри и до двайсет и две годишна възраст съм спал на дивана в хола.

Челси бе поразена. Накрая се засмя.

— Какво смешно има?

— Мислех те за богат, Ник.

— Да, разбира се.

— Искам да кажа от богато семейство — погледна го внимателно тя. — Шегуваш се, нали?

— За съжаление не, Челс. — Усмивката му бавно се стопи.

— Труден ли беше животът ви?

— Е, не винаги. Преди всичко скучен. Родителите ми работеха по заводите. Често сменяха професиите си и никъде не се задържаха за дълго. Хей, защо ти разказвам всичко това? Моят живот едва ли те интересува.

— Напротив. Въобще не подозирах. Сега твоите успехи ми изглеждат още по-впечатляващи.

— Мислиш, че съм впечатляващ? — усмихна се той мрачно. — Трябваше да ме видиш в онези трудни дни.

— Лисват ли ти? А Бостън?

— Не. Нуждаех се от промяна. Освен това исках да доведа и Кейти. Градът не е за деца.

— И, разбира се, тук е Грейс и нейният дом. — Челси можеше да се закълне, че лицето му нервно потрепна. Замисли се над гримасата му и неволно попита: — Обичаш ли Грейс?

— Що за въпрос? — изправи се възмутено той.

— Твърде нахален — изчерви се тя. — Забрави го, моля те!

И двамата обаче не можеха да го забравят.

— Грейс е чудесна жена. Тя е интелигентна, разумна... старомодна в добрия смисъл на думата. Обича да се занимава с къщата. Обича да се грижи за близките си. Не съм консервативен, но ме очарова привързаността ѝ към семейството.

Челси не можеше да не забележи вдървената му поза и безизразния глас. А освен това не отговори на въпроса ѝ.

— Грейс прилича ли на първата ти жена?

— На Лора? Не, по дяволите! Тя бе една зашеметяваща блондинка.

— Няма нужда да те питам дали си я обичал, нали?

— Да — въздъхна примирено той. — Обичах я, разбира се. За мен тя бе най-вълнуващата жена на света.

— Разкажи ми нещо за нея.

— Средна на ръст, руса, със сини очи — можеше да ти вземе ума. Една разбунтувала се издънка от заможно семейство, породист екземпляр, предпочел да избяга на воля. Имаше научна степен по философия, караше мотоциклет и си бе татуирала роза на лявото бедро.

Челси скръсти ръце, чувствайки се все по-различна. Очевидно не можеше да става и дума за сравнение.

— Труден пример за подражание.

— Бях доста млад, когато се оженихме. Вече не търся подобни емоции. Не са подходящи за едно стабилно семейство.

Челси кимна, но не можеше да се избави от чувството, че Ник се самозалъгва. Не изглеждаше особено щастлив, когато говореше за Грейс, нито когато превъзнасяше добродетелите ѝ.

— Готова ли си?

— Ами... Да. — Взря се в бележника и се поколеба дали да добави още малко подправки.

Ник взе рецептата и я погледна разсеяно.

— Вече наистина трябва да ме изгониш. Прекалено дълго те задържах.

Не, искаше да извика Челси. Не усещаше никаква умора, но мъжът стана и тя го последва. Плетеният шал се свлече на пода, но

Челси не си направи труда да го вдигне. Погледът му се плъзна по раменете и ръцете ѝ към премеръзналите ѝ боси крака.

— Някой трябва да се грижи за облеклото ти, дори в леглото.

— Какво не ти харесва? — погледна разочаровано нощницата си тя.

— Има и по-добри. Така си като вързоп, Челс. — Той посегна и нежно повдигна брадичката ѝ. — Един много приятен вързоп. — Челси имаше чувството, че краката ѝ се подкосяват.

Когато стигнаха до вратата, Ник спря и свъси вежди.

— Преди да си тръгна... — Той бръкна в джоба си, извади малка кутийка с емблемата на скъп бижутериен магазин и я пъкна в ръката ѝ. — Преди няколко дни с Кейти пазарувахме и случайно ги забелязах. Малък жест на признателност.

Челси откряна капака с разтреперани пръсти. Върху синьото кадифе блестяха чифт сребърни обеци — големи кръгове около нежен филигран във формата на клонче.

— О, Ник, прекрасни са! — Тя ги вдигна, за да ги разгледа на бледата лунна светлина. — Но защо?

— Както казах, в знак на признателност — сви смутено широките си рамене той. — Случайно или не, ти ми отвори очите за Кейти. Бижутерът каза, че фигурката представлява дървото на живота и мисля, че в случая е подходяща.

За да не издаде вълнението си, Челси съсредоточи вниманието си върху обещите. Опитите ѝ да ги сложи без огледало обаче се оказаха неуспешни.

— Остави на мен. — Ник ги взе и внимателно отмести косата ѝ. С умели движения прекара сребърната жичка през миниатюрната дупчица на ухото ѝ. Допирът му бе невероятно приятен. Докато обръщаше лицето ѝ на другата страна, Челси затвори очи и усети как тялото ѝ сякаш се стопява.

— Така е добре.

Тя бавно повдигна клепачи, учудена защо не сваля ръце от врата ѝ. Палците му леко докоснаха нежната кожа под брадичката ѝ. Времето сякаш спря, докато го гледаше в очите и опитваше да се съвземе. Премреженият му поглед и страстните му устни я омагьосваха.

Долови, че и той се бори със своите чувства и бързо губи почва. Внезапно я сграбчи в обятията си, сякаш нещо в него се скъса и

устните му се впиха в нейните. Целувката му не беше нежна, а страстна и невъздържана. Той изстена, прошепна името ѝ и продължи неспирно да я целува, сякаш изливаше отдавна сдържан копнеж.

Челси се вкопчи в него, омаломощена от огъня, който я изгаряше. Още при първата им среща бе усетила, че неудържимо я привлича.

Той плъзна ръце по гърба ѝ, притискайки я силно към себе си, придвижи ги надолу към бедрата ѝ, като мачкаше меката материя на нощницата.

Челси се изви срещу него със страст, непозната досега. Първата целувка трябваше да бъде нежна и срамежлива, помисли си тя. Но това бе лудост. Жестока, разтърсваща лудост.

С дълга неравна въздишка той охлаби прегръдката си и поклати глава, сякаш искаше да прогони магията.

— О, Господи! — прошепна засрамено тя.

— Страхувам се, че в случая Бог не е замесен — отвърна Ник. Двамата бавно се отдалечиха един от друг.

— Извинявай, Ник.

— Не. Вината е изцяло моя.

— Не знам какво да кажа. — Челси се бе втренчила в гънките на нощницата си, припомняйки си как само преди минута той сякаш бе готов да разкъса плата.

— Тогава не казвай нищо — смръщи вежди Ник. — Ако не възразяваш, нека не коментираме случая. Предпочитам да го забравим.

Тя кимна със свито сърце. Добре. Щом той така искаше.

— Трябва да тръгвам. — От няколко секунди избягваше да я погледне. — Обещите ти отиват. Радвам се, че ги купих. — И той се отдалечи, поклащайки глава, сякаш се укоряваше.

— Благодаря — успя да каже тя едва когато светлините на колата му се стопиха в далечината.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Защо не играеш навън, дребосъче? — Ник запокити сакото си на дивана и разхлаби вратовръзката.

— Грейс не ми разрешава — не откъсна поглед от телевизора Кейти. Ник седна разтревожен до нея и учудено я погледна.

Грейс надникна от коридора с необичайно зачервено лице.

— Как мина срещата в банката?

— Чудесно. — Нещо повече. Беше успял да убеди членовете на управителния съвет да отпуснат още няколко милиона. Сега обаче не му се говореше за банкери. Той се изправи и заведе Грейс в кухнята.

— Защо Кейти стои затворена? Денят е хубав и тя има ново колело.

— Защото е наказана, затова — неочаквано натърти Грейс и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ако знаеш колко зле се държа в болницата. Беше ужасно.

— Тя ли те одраска? — посочи дългите червени следи на ръката ѝ.

— Сигурно не беше нарочно — дръпна ръката си Грейс, но толкова бавно, че той успя да я разгледа.

— Аз пък мисля обратното. Заслужава си наказанието. Но, Грейс... — Ник посегна към внезапно заболялата го глава — защо избра колелото? Можеше да забраниш телевизора.

— Съжалявам — сведе поглед тя и гласът ѝ потрепери. — Беше по-лесно. С колелото трябваше да прекъсна работата си и да я наглеждам. Страхувам се от движението по улицата.

— Тук не минават коли.

— Минават. Опасно е.

— Добре, не е там въпросът. — Ник отиде до прозореца и огледа тихата уличка. — Как се представи днес?

— На терапията ли? Не особено добре. — Тя замълча. — Ники... Ела следващия път с мен!

— Добре — направи опит да се усмихне той.

След сериозен разговор с Кейти, в който наложи тридневна забрана на телевизора, Ник влезе в кабинета на Чет и се загледа в телефона, поставен на бюрото.

Цяла седмица старателно бе избягвал Челси. След посещенията му изникнаха много въпроси, например дали обичаше Грейс Локуд. И наистина ли бе целунал Челси толкова страстно?

Ник изстена. Дватамата с Грейс не си сваляха звезди от небето и доскоро той одобряваше това положение. Тя бе прекрасен стабилен човек — спокоен пристан. Можеше ли да се откаже от нея като някакъв влюбен хлапак?

От друга страна, нима трябваше да се погребее с една връзка, която в най-добрия случай можеше да се нарече любезна съвместимост? И как да се справи с дълбоките чувства, които така прибързано се бе опитал да заглуши?

Ник хвана слушалката и реши да отложи решението. Увлечението му по Челси все някога щеше да отшуми. Буйният пламък бързо прегаряше. Междувременно щеше да се държи по-резервирано и да я избягва.

— Ало, Челси? Ник е на телефона. Спомняш ли си разговора ни за Кейти? Виж, може би ще ѝ разреши да лети с балон, но трябва да го заслужи. Разкажи ми за твоята система с билети!

Когато наближиха поляната, Ник разбра, че денят ще бъде необикновен. Суетнята бе невъобразима, а шест-седем балона се подготвиха за полет.

— Здравейте — махна им Челси, когато той слезе от колата заедно с Грейс и Кейти.

— Какво става тук? — Ник огледа с усмивка причудливите форми и ярките цветове, грейнали на фона на небето. — Какви са тези хора?

— Приятели, с които понякога се събираме. Груповите полети са по-интересни. Лари също е тук с новия си балон.

Челси му се стори много красива. Отчайващо красива. Беше с маратонки, обикновена жълта фланелка и памучни панталони в подобен топъл оттенък. Носеше неговите обеци. Ник не можеше да откъсне поглед от нея.

Кейти се затича и я прегърна.

— Не мога да повярвам, че най-сетне ще летя! — Тя се понесе с танцова стъпка към синовете на Лари.

— Как бяха упражненията тази седмица? — надвика вентилатора Челси.

— Страхувах се да не повреди уредите. Непрекъснато питаше дали се справя добре и ще получи ли билет.

Смехът, искрящите очи и свежият аромат, който се излъчваше от Челси, го омайваха.

— Мога ли да ти помогна?

— Разбира се.

Ник погледна виновно Грейс, която стоеше до колата.

— Отивай — махна му тя. — Тук съм добре.

Но дали бе така? Облечена в бяла копринена блуза и сива плисирана пола, тя изглеждаше съвсем не на място.

Можеше да си остане вкъщи, помисли си Ник. Ясно му даде да разбере, че не одобрява идеята. За нея полетът бе опасен и представляваше безразсъдно пилеене на пари.

Докато Челси подготвяше балона, Кейти ужасно се вълнуваше. Непрекъснато влизаше и излизаше от коша и не спираше да задава въпроси.

Настроението му се помрачаваше единствено от Грейс, която постоянно ѝ подвикваше да спре, да си закопчае якето и да си сложи новата шапка. Никога не бе виждал дете с подобна шапка, но Грейс му заяви, че ще ѝ пази ушите. Отгоре на всичко, в последния момент донесе още един пуловер.

— Няма ли да оставиш детето на мира! — не издържа Ник.

Грейс стреснато се дръпна, сякаш щеше да се разплаче и той се почувства виновен. Защо ѝ повиши глас? Нали тя се безпокоеше за Кейти.

— Извинявай, Грейс, но вечерта е топла — примирително ѝ обясни той, — а Кейти е с яке.

— Добре, добре — обидено отвърна тя и се отдалечи.

— Не искаш ли да опиташ? — посочи коша Ник.

— Не, благодаря — с ледено достойнство отвърна Грейс.

Той въздъхна дълбоко и се обърна към Челси, която се преструваше, че не е чула нищо.

— Може ли да се кача с Кейти? Внезапно ми се прииска да летя.

— Сигурен ли си?

— Разбира се — категорично отсече Ник.

Този полет бе различен, но не по-малко приятен от първия. Засмя се на глас, когато по даден сигнал седемте балона излетяха нагоре. Най-много се радваше заради Кейти. Никога не я бе виждал толкова щастлива.

Лари летеше със синовете си и Челси им позволи да говорят с Кейти по радиотелефона. Децата много се смяха на играта на асансьор с двата балона.

— Шести етаж. Памучен трикотаж — обявяваше тя и балонът им се издигаше. След това с Лари сменяха посоката. — Втори етаж. Тенджери и тигани.

Ник изпита страхопочитание към способността ѝ да се справя с децата. Когато прелетяха над Пайн Ридж, тя им показва някои неизвестни за него забележителности: скала, наподобяваща мъжки профил и пещера откъм стръмната страна на хълма. Наричали я „Омагьосаната флейта“, защото вятърът свирел в нея.

— Някои твърдят, че са чували звуци дори когато няма вятър — долепи тя бузата си до Кейти, — и са виждали малки пламъчета да танцуват в пещерата.

Кейти я слушаше с широко отворени очи.

Прелетяха над езерото и седемте балона се отразиха в яркосинята набраздена повърхност. Кошът им се спусна надолу и докосна водата, която проникна през дупките. Кейти радостно изпищя, а Ник се обезпокои да няма някаква повреда.

Когато Челси засили горелката, той разбра, че това бе нейният подарък за Кейти. Дългите водни струи блеснаха на залязващото слънце като ярък наниз от диаманти.

Насочиха се към близката овощна градина, която отгоре приличаше на цветен облак и силно ухаеше. Кейти бе очарована, когато Челси ги свали в тесния коридор между две редици дървета. Цветовете почти ги докосваха и Челси успя да откърши едно напълно разцъфнало клонче.

Прекараха два прекрасни часа в небето и Ник изпита разочарование, когато отново се озоваха на земята. Джуди и Роб започнаха да събират оборудването и той усети, че старата болка

отново стегна сърцето му. Грейс най-упорито бе следвала балона и сега настоятелно викаше Кейти, която не искаше и да чуе. Тя бе твърде заета да помага в прибирането.

— Хайде, Кейти. Ники! Трябва да си тръгваме.

Ник отпи от шампанското и се поколеба дали да не си налее още. Наблюдаваше Кейти и Грейс с нарастващо безпокойство.

— Не бързай толкова, Грейс. Ела да ти сипя една чаша.

— Не, благодаря. Бързам да приготвя вечерята.

— Кейти се забавлява. Почакай малко — притисна той бузата си, чийто мускул започваше да потрепва.

— Елате с нас на пица — предложи Джуди. Двамата с Роб търкаляха коша към ремаркетото.

— Може ли, татко? — заподскача Кейти. — Всички отиват. Мат ми каза.

Ник погледна към Грейс. След два часа шофиране, тя изглеждаше уморена.

— Ресторантчето е чудесно — извика Лари от другия край на поляната. — Ходим всяка събота след полетите. Децата страшно го харесват.

Ник се чувстваше като дете. Той искаше... Не, той трябваше да отиде, защото в противен случай можеше да изпусне нещо важно. Машинално погледна към Челси, сякаш да уточни мислите си.

— Какво ще кажеш, Грейс?

— Отивай, ако искаш, но аз се прибирам. — Тя се качи в колата с измъчено и зачервено от яд лице.

Ник разбра, че е настъпил моментът да реши. Сигурно трябваше да остави шампанското и да се прибере. Но не го стори. Грейс го караше да се чувства виновен и по този начин уязвяваше Кейти.

— Добре, Грейс — спокойно се съгласи той. — После ще помолим някой да ни откара.

Тя хвърли злобен поглед към него и Челси и си замина.

Ресторантчето представляваше малка и скромна постройка в средата на посипан с чакъл паркинг до криволичет селски път. Беше известно с добрата си кухня и едва намериха свободна маса. Групата им се състоеше от десет души — домочадието на Лари, Джуди и Роб...

И накрая Ник и Кейти. Сърцето на Челси трепна, когато ги причисли към нейното семейство.

Изпита смесени чувства при уговарянето на полета с Кейти, защото се страхуваше от нова среща с Ник. Не разбираше какво става помежду им.

Вече повече от седмица след странното му посещение той не обелваше и дума за импулсивната целувка, сигурно защото искаше да я забрави. Добре, чудесно. И тя знаеше, че е грешка. Но какво я бе предизвикало?

Дали не го бе провокирала с дързостта си? Сега не можеше да прецени. Когато бе с Ник, мислите ѝ се оплитаха, а днес това бе недопустимо.

Челси разгърна менюто. Не, вината не беше в нея. Очите му излъчваха страст още на прага. Дойде ѝ на гости, след като се бе отправил към включената аларма с комплект обеци в джоба. От няколко седмици Ник се държеше така, както тя би желала. Единственото несъответствие бе, че излизаше с друга жена.

— Мисля да си поръчам пица с кетчуп и гъби — реши Мими.

— Звучи вкусно. За мен е другата половинка — извика Роб от противоположния край на масата.

Челси се втренчи в менюто, но мислите ѝ се въртяха около Ник Танър. Полетът с Кейти мина без проблеми. През цялото време Ник бе спокоен и мълчалив, но въпреки това тя усещаше някаква близост помежду им, сякаш споделените емоции ги свързваха. Като зъбчати колела, помисли си Челси. Като огън и дим.

— Искаш ли да си разделим една с лук и салам? — наведе се Джуди към нея.

— Не, днес искам асорт — отклони предложението Челси и затвори менюто. Срещна погледа на Ник и неволно трепна, когато той ѝ се усмихна.

— Надявам се, че си страшно гладна, сестричке — засмя се Лари.

— Е, хайде — огледа ги тя. — Нима само аз обичам асорт?

— Да сключим сделка — намигна ѝ Ник. — Откажи се от аншоата и ще си я разделим.

— Дадено, господине — едва не му намигна на свой ред тя, но навреме успя да се овладее. Той не влагаше нищо в своя жест, нито в

заразителната си усмивка. Бъди по-разумна, помисли си тя. Запази достойнството си!

Междувременно разискванията по менюто ставаха все по-комични. Предпочитанията непрекъснато се меняха и всички се смееха с глас. Стара приятна мелодия, долитаща от дансинга, допринасяше за доброто им настроение.

Лари смъкна очилата на носа си и размаха пригответения от него списък.

— Бързо извикайте сервитьорката, преди някой отново да е размислил.

— Хайде да си сменим местата — предложи Джуди. — Иначе ще трябва да се пресягаме.

Разнесоха се нови възклицания и смях, докато ставаха и се пренареждаха.

Сърцето ѝ лудо заби, когато Ник се озова до нея. Спокойно, каза си тя, нали ще си разделите само една пица?

— Ник, как върви проектът за Пайн Ридж? — попита Лари, докато връзваше лигавниче на дъщеря си.

Ник се наведе напред и докосна ръката ѝ. Двамата сякаш затаиха дъх. Той размени няколко думи с Лари, от които тя нищо не чу. Вниманието ѝ изцяло бе погълнато от лекия му допир.

Изведнъж улови учудения поглед на Мими и мигновено се стегна. Очевидно бе издала чувствата си към Ник. Челси скръсти ръце и си придаде безучастен вид.

— ... значи строителството ще започне следващия месец? — откъслечно дочу тя и се стресна.

— Какво? Нима ще трябва да се изнеса толкова бързо?

— Не още — мило ѝ се усмихна Ник.

Обаянието му отново я завладя и тя изпита чувство на близост. Трябваше да го намрази, да воюва с него, ала не можеше.

— Дано съзнаваш колко неприятности си създал на Челси. — Светкавичният поглед на Мими я убеди, че снаха ѝ опипва почвата.

— Така ли? — попита той.

— Ами къде ще намери по-добра и по-удобна къща от сегашната. Работата ѝ сигурно ще пострада.

Челси се изчерви. Не искаше да обсъждат тази тема.

— Не и ако разшири периметъра си.

— Как си го представяш? — лукаво се усмихна Мими, когато той протегна ръка върху облегалката на Челси.

— Ник смята, че съм нерешителна — язвително вметна Челси.
— Какво ще кажеш за цветни брошури в туристическите центрове на седемте щата, две огромни гондоли и луксозен фургон, за какъвто си мечтая от години?

— Можеш да се шегуваш — стрелна я Ник, — но понякога човек залага всичко на карта...

— ... за да се разори.

В този момент сервитьорката пристигна и Ник продължи разговора едва след като тя се отдалечи.

— Мисля, че Челси трябва да разнообрази дейността си.

— С какво например? — Лари подаде на бебето парче меко сирене.

— Да предложи на туристическите бази излети с балон.

— Моля? — Челси не можеше да прецени дали той говори сериозно.

— Полет от една хижа до друга.

— Разбира се — кимна Лари. — Можеш да организираш междинни разходки, посещение на търговския център...

Челси отново забеляза учудения поглед на Мими. „Какво става с вас двамата?“ — питаха очите ѝ.

— Най-добре е да поканиш Челси в Пайн Ридж — остави бирата си Роб.

Тя едва не се задави.

— Какво имаш предвид? — слиса се Ник.

— Нима не се сещаш? Много ски курорти предлагат и полети с балон. Правят страхотен бизнес.

— Роб е прав — засмя се Лари, — но трябва да побързаш, преди да са те изпреварили. Четох, че и в Адирондак смятат да организират полети с балон.

Челси също бе видяла обявата им преди няколко дни.

Ник обаче нямаше място за „Балоните на Бъркшир“, нещо повече, нямаше никакво желание. Челси ги погледна умолително да престанат с шегите си.

— Ще поръчат ли още нещо? — попита сервитьорката.

— Сладолед за децата — с явно облекчение смени темата Ник.

Разговорът потече в стандартното си русло и всичко заприлича на обичайната фамилна вечеря: децата вдигаха шум, Роб и Джуди си разменяха остри шеги, всички се чувстваха добре, включително и Ник, отбеляза със задоволство Челси. Той изглеждаше небрежен и отпуснат, както никога досега. Не само защото бе по джинси и риза, но и заради безгрижието, което излъчваше.

От музикалния апарат се разнесе приятен класически рок и Ник бутна стола си.

— Хей, как може да седите на тази музика? Кой ще стане да танцува с мен? — изправи се той и подаде ръка на Челси.

Тя мигновено скочи на крака. С учудване установи, че танцуваха в синхрон под звуците на силния завладяващ ритъм. Сякаш улавяше всяко негово движение. Когато плочата свърши, без да сваля ръка от кръста ѝ, Ник пусна друга монета и двамата продължиха със смях.

Върнаха се на масата зачервени и останали без дъх. Посрещнаха ги бурни аплодисменти. Дори бебето пляскаше.

— Каква е тази врява? — смъмри ги Челси и се отпусна щастливо на стола.

Смехът ѝ секна от любопитните погледи, отправени към тях. Скръсти ръце и направи опит да се успокои. Сигурно не трябваше да танцува с Ник или поне не толкова невъздържано. Не изпитваше обаче никакви угризения, защото се чувстваше щастлива.

Мъжете, с които бе излизала досега, бяха красиви и приятни, но никой не я привличаше като Ник. Правеха ѝ компания, когато имаше нужда от тях, но това не бе достатъчно. Знаеше, че една трайна връзка ще попречи на работата ѝ, но не можеше вечно да чака. Копнееше за дълбоки чувства. Мечтаеше като Мими и Лари, да сподели живота си с любимия човек и да има собствен дом. О, Боже, искаше и деца. Странно, досега не бе имала подобно желание. Но най-много ѝ липсваше опияняващата възбуда, която изпита в прегръдките му. По дяволите, наистина бе влюбена в Ник Танър. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да го проумее. Обичаше го до лудост!

Сигурно и той щеше да я обича, ако можеше да даде воля на чувствата си. Това обаче бе малко вероятно. Очевидно търсеше някаква идеална съпруга, чийто образ съвпаднаше с този на Грейс Локуд.

— Е, ако нямате нищо против, ние си тръгваме — каза Роб.

— И ние — добави Мими. — Ник и Кейти сигурно ще се приберат с колата на Челси.

Въздухът сякаш се наелектризира. Челси усети, че това бе жест към тях двамата. Трябваше само да го приемат.

— Ами... Мисля, че е по-добре Лари да ни откара. Ние сме в неговата посока — обади се Ник.

Тя не смееше да вдигне очи. Той естествено бе прав. Вечерта бе приятна, но след нея отново идваше реалността. Няколко скрити погледа, един-два танца... Но сега трябваше да се върне при Грейс.

Почувства се страшно объркана. Каква бе тази игра? Чувстваше Ник толкова близък, но очевидно той продължаваше да държи на Грейс.

— Лека нощ, Челс — извика ѝ той, когато се отправиха с Кейти към колата на Лари.

Тя понечи да му махне за сбогом, но Ник не се обърна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Измина почти седмица, преди Ник отново да ѝ се обади.

— Здравей, Челси. Имам една молба към теб. Джипът ти в движение ли е?

— Да! — От радост щеше да изпусне слушалката.

— Може ли да го взема утре следобед? В Бостън остана малко багаж, който искам да прибера: летни дрехи, стереоуредбата и други дреболии. Нищо, което да натежи.

— Няма проблеми. — Челси се учуди защо искаше да вземе старата ѝ бричка. Можеше да си позволи и десет таксита.

— Челси?

Обичаше Ник да произнася името ѝ и за да удължи удоволствието, за миг замълча.

— Да.

— Още нещо. Може ли утре да те ангажирам?

— За какво?

— Трябва да пуснат отоплението в апартамента и понеже ще отсъствам си помислих, че...

— ... мога да чакам цял ден техника?

— Да.

— А каква ще бъде наградата? — усмихна се тя.

— Какво ще кажеш за... китайски специалитети?

— А ще има ли сладки с късметчета?

— Сигурно.

— Гарантираш ли, че ще се сбъднат мечтите ми?

— Абсолютно!

— Тогава сделката е сключена.

Защо се занасяха като влюбени младежи? Ник не бе глупав и сигурно разбираше какво прави. Нима смяташе да я води за носа, чудеше се тя. Не, флиртът не беше в кръвта му. Вероятно не можеше да се пребори с чувствата си към нея. Дали не се измъчваше, издигайки стена помежду им.

— За кога ти трябва джипът?

— Към обяд.

— Добре. Ще го подготвя.

— Челси?

— Да? — Искаше разговорът да свърши, преди да е казала някоя глупост.

— По-добре докарай джипа пред апартамента ми. Ще го взема оттам и ще ти оставя колата.

— Това е разумно.

— Челс?

— Да? — стресна се тя.

— Как се чувстваш?

Челси затвори очи и си представи отговора: „Ужасно, понеже те обичам!“

— Чудесно — едва успя да промълви.

— Добре. Тогава утре ще се видим.

Тя кимна и затвори телефона.

Защо се бави, за стотен път се питаше Ник. Той се дръпна от прозореца и нервно закрачи из стаята. Не, Челси не закъсняваше — просто той бе нетърпелив.

Наложи си да седне на фотьойла, повтаряйки си, че го интересува единствено джипът, но докато пръстите му барабаняха по тапицерията, сърцето му шепнеше друго.

След полета с Кейти непрекъснато искаше да я види. Онази вечер напълно го подлуди. В ресторанта едва успя да води нормален разговор, за да прикрие мислите и вълненията си.

Вечерта реши да говори с Грейс. Не можеше повече да я заблуждава, че иска да се оженят. Сега се нуждаеше от свобода, за да осмисли чувствата си към Челси. Трябваше, разбира се, да внимава. Привличането им бе чисто физическо и той не искаше да прерасне в нещо сериозно. Не желаше отново да обича някого и да трепери за него.

Не искаше обаче да се бори против огъня, разпален в жилите му. Омръзна му да не вижда нищо друго, освен работа, грижи и отговорности.

Ник знаеше, че отношенията им с Челси са безперспективни, но това сякаш нямаше значение за нея. Нали му каза, че държи на работата си и не се интересува от сериозна връзка. Трябваше да обсъдят всичко открито.

Как искаше вече да е говорил с Грейс. Смяташе да го стори след ресторанта, но когато се върнаха с Кейти, тя вече си бе легнала. На следващата вечер остана да я чака в кабинета, но попадна на стария ѝ училищен албум, в който имаше и много снимки на Челси. Когато Грейс пристигна, той бе потънал в миналото на Челси, във всяка нейна фотография, жест, приятел, дреха, любима песен...

Сепна се и я погледна виновно, но още повече го стресна усмивката ѝ.

— Искаш да видиш как съм изглеждала преди десет години ли?

Той не посмя да я разочарова.

Под прозореца изскърцаха спирачки и Ник скочи на крака. Челси излезе от джипа, по-красива от всякога и сърцето му лудо заби. Непременно трябваше да говори с Грейс.

— Здравей. Заповядай.

Тя пристъпи прага и обходи с поглед хола.

— Хм. Изглежда много добре. Донесох ти малко цветя, за да освежат къщата. — Тъмните ѝ ресници трепнаха и тя сведе очи. Нима се стесняваше, учуди се Ник.

— Благодаря. За пръв път ми подаряват цветя. Ще ги сложа във вода.

— Те са за къщата, искам да кажа за апартамента. — Очевидно се притесняваше. — Кога ще се нанесете с Кейти?

— Довечера ще спя тук.

— Грейс сигурно ще ти липсва.

Ник само сви рамене и постави цветята във ваза на масичката за кафе. Копринената блуза на Челси бе алена като зачервеното ѝ лице. Макар да беше доста широка, дрехата не можеше да скрие съблазнително опънатите ѝ джинси. Ник трябваше да побърза, ако въобще искаше да тръгне.

— Аз потеглям. Ще пътувам пет-шест часа.

— Не карай много бързо.

— Добре. Колата ми е отпред, ключовете са на таблото. Ако техникът свърши по-рано и искаш да се прибереш... — Той замълча.

Мисълта да не я намери, когато се върне, му се стори непоносима.

Челси огледа апартамента. Жилището бе чудесно — голямо, слънчево и добре обзаведено. Тя обиколи стаите, където Ник щеше да яде, спи и играе с Кейти. Спря на прага на кухнята, опитвайки се да вмести образа му в нея. Влезе замислено и машинално прекара пръсти по бюфета.

Мигновено дръпна ръката си, която най-неочаквано бе почерняла от прах. Печката също бе мръсна. Огледа всички прибори, а после и хола. Всъщност целият апартамент се нуждаеше от почистване и тя с ужас си помисли за Ник и Кейти — особено за Кейти — които трябваше да се нанесат в тази мръсотия.

Довечера? Наистина ли смяташе да спи тук? В кухнята нямаше и троха, леглата не бяха застлани, навсякъде цареше безпорядък.

Отвори шкафчето под мивката. Разбира се! Единственото нещо, за което хазяинът се бе погрижил, бяха препарати за почистване. Учудена на самата себе си, Челси посегна към четката.

Заедно с къщата си в Бостън Ник бе продал и повечето мебели. Въпреки това багажът препълни джипа и подреждането му отне доста време. Не успя да се отбие в банката, но така бе по-добре. Не беше подходящо облечен, за да се почерпи със старите си приятели. Освен това най-новите клюки вече не го вълнуваха, а разстоянието между Бостън и Бъркшир не бе никак малко.

Не превишаваше скоростта, защото бе с колата на Челси, но постоянно се изкушаваше да натисне газта. Когато започнаха височините, му се прииска проклетата бричка да може да хвъркне. Домът му вече не бе в многолюдния и шумен Бостън, където някога бе живял. Сега той принадлежеше на Бъркшир — спокойната област с планини и езера, с каменни мостове и живописни села, с нови приятели и добра работа. И с Челси.

Мисълта за предстоящата вечер го накара да се усмихне. Някъде отзад се клатушкаше стереоуредбата с всичките му записи. Веднага щеше да я извади и по време на вечерята можеха да слушат любимите

му латиноамерикански мелодии. Ако Челси не обичаше самба, имаше рок и класика. Всичко, каквото пожелае.

Май се бе поувлякъл в китайския ресторант, ухили се той при вида на трите пакета на задната седалка. Понеже не знаеше какво ще ѝ хареса, бе взел от всичко по малко.

Имаха достатъчно време за една спокойна вечеря. Кейти щеше да прекара следобед с Грейс, а вечерта Лари обеща да я вземе у тях.

Ще предложи на Челси да вечерят в хола, на пода. Ще намалят светлината, ще си свалят обувките и ще си устроят импровизирано, не, по-точно бохемско пиршество.

При тази мисъл завладялото го напрежение изчезна. Вечерта ще бъде спокойна и необикновена — като самата Челси.

А след като се нахранят и изчерпят всички маловажни теми, ще повдигне въпроса за тяхната връзка. Челси сигурно нямаше да възрази. Открито щяха да обсъдят взаимоотношенията си. Не искаше никой да хлътне сериозно.

А после...

Дъхът му секна от тръпката, която го прониза. Господи, защо тази бричка не можеше да лети!

Челси се погледна в огледалото и изстена. Видът ѝ бе жалък: ризата — мръсна, лицето подпухнало от умора, ръцете — подути.

Апартаментът обаче бе готов да посрещне Ник и Кейти. Бързината и умението, с които се справи, я изумиха. Успя дори да купи продукти за вечерята, която се печеше във фурната.

Колко ли щеше да се изненада Ник, когато отвори вратата? Ще види чистите стаи, ще усети миризма на печено пиле, ще ахне от красиво подредената маса и удоволствието им ще бъде взаимно.

Ще му сервира и ще разопакова дрехите, докато той се храни.

А след като вечерят, може би щеше да остане време да си поговорят. Толкова ѝ се искаше да разсее погрешното му впечатление. Тя бе сериозна и уравновесена личност, а не вятърничаво дете. Ник трябва да знае, че споделя идеите му за дома, работата и семейството.

А след разговора...

Челси не знаеше какво да очаква. Одобрение? Уважение? Обич? Усмивката ѝ помръкна.

Най-напред обаче трябваше да се преоблече. Погледна часовника си. Имаше достатъчно време да прескочи до вкъщи.

— Челс? — почука той на вратата.

— Идвам.

Когато му отвори, Ник едва се сдържа да не я сграбчи в прегръдките си. В следващия момент го стресна букет от непознати миризми. Силно ухание на сапун, полирал, прясно изпечен кейк и пикантен сос.

— Как мина пътуването? — нетърпеливо се усмихна Челси.

— Нямахме голямо движение — огледа стаята той, а след това и нея. — Ти си се преоблякла.

Изглеждаше много красива. Прекалено красива. Носеше доста шикозна светлосиня рокля, перли, бели лачени обувки и грим.

— Ще излизаш ли някъде? — попита Ник.

— Не — помръкна тя и разочарованието ѝ пролича.

— Е, добре. Много си красива. — Официална и далечна, но красива. — Какво прави, докато ме нямаше?

— О, малко пооправих.

— Боже мой... — Ник не вярваше на очите си. Погледна ръцете ѝ, които му подсказаха какво значи малко. Явно бе уморена. Мечтата, която бе преследвал целия ден, започваше да се отдалечава.

— Техникът дойде ли?

— Аха.

Защо въобще питаше? Нали усещаше миризмата на готвено. Той остави разочаровано пакетите върху масичката.

— Какво е това? — проследи погледа му Челси.

— Ами... китайските специалитети.

— О! — на свой ред посърна тя. — Видях, че няма никакви продукти, затова излязох и купих. Мислех, че няма да имаш нищо против една лека вечеря.

— Вчера нали ти казах за специалитетите?

— Извинявай, забравих. Но всичко е наред. Сега с Кейти сте запасени за цяла седмица.

Ник влезе в кухнята със страх. Разбира се, масата в трапезарията бе подредена — цветя, свещи, безукорно сгънати салфетки, надничачи

зад винени чаши. Подът блестеше, а на полицата изстиваше шоколадов кейк.

— За бога, Челси! Какво си направила?

Тя влезе колебливо след него и прехапа устни:

— Нима не обичаш печено пиле?

— Не. Всъщност да. Но не трябваше да си правиш труда.

— За мен бе удоволствие — тихо каза тя, но забеляза помръкналото ѝ лице.

— Има ли време да извадя някои неща от джипа преди да вечеряме?

Челси погледна към печката и вдигна несигурно рамене.

— Мислех да взема стереоуредбата...

— Не можеш ли да оставиш разтоварването за после? Не е толкова важно...

Добре! Значи нямаше да има импровизирана вечер на пода и латиноамериканска самба. Ник си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Надявам се, че си донесъл чаршафи. Леглата не са застлани, нали знаеш?

— Да, мисля, че донесох.

— Добре. Докато вечеряш, аз ще ги оправя.

— Няма ли да ми правиш компания?

— Може би ще дойда за десерта.

Добре! Значи нямаше да я има и Челси. Той дръпна стола и каза сбогом на всичко, за което бе мечтал.

— От кое предпочиташ — от китайските специалитети или от готвеното?

— Да, от него — посочи объркано фурната той.

— Пилето е добро, но съм препекла хлебчетата — вдървено каза тя. Какво, по дяволите, ѝ ставаше?

Извади бутилка студено вино и това го довърши.

— Какво си направила, Челси?

— К-какво имаш предвид?

— Това — обхвана с рязък жест блесналата къща той. После докосна копринената ѝ рокля. — И това също. За Бога, излизам за няколко часа и ти се преобразяваш!

Челси остави бавно бутилката и устните ѝ затрепериха.

— Извинявай — въздъхна Ник и се облегна на стола — Явно си се преуморила и не разбирам защо. Нали знаеш, че има служба за почистване. Просто не можах да дойда.

— Къде са чаршафите? — Челси вдигна глава към тавана, за да избегне погледа му.

— Зад седалката на шофьора, в бялата чанта.

Тя кимна и изтрополи навън, без да го погледне.

Ник не усещаше вкуса на храната, съсредоточен в шумовете, долитащи от спалнята. Накрая запокити салфетката и изскочи от кухнята.

Тя слагаше калъфка на възглавницата му и макар да не издаваше нито звук, сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Челси се стресна. Ник стоеше на вратата и я наблюдаваше. Чудесно! Съвсем се изложи! Почисти апартамента и сготви вечеря с надеждата, че ще му бъде приятно.

Едва сега, когато се постави на негово място, разбра каква глупост е сторила. Прочете го по лицето му. Като някакъв клоун шеташе из квартирата му, наподобявайки работливата съпруга от смешен водевил.

И защо? Погледна го и си отговори сама. Искаше да бъде жената в неговата къща. Искаше да бъдат заедно и понеже не се вместише в образа на идеалната съпруга, направи опит да я имитира.

С две крачки Ник прекоси стаята и хвана ръцете ѝ.

— Какво има? — наведе се той и я погледна в очите.

— Трябва да си тръгвам... — дръпна се тя, но ръцете му я държаха здраво.

— Какво се е случило? — впиха се пръстите му.

Челси вдигна очи. Ник бе всичко, което искаше, но не можеше да притежава.

— Нищо — изхлипа тя. — Извинявай, Ник. Не исках да ти се натрапвам в къщата, в кухнята и въобще навсякъде. Нямах право да нахалствам. Не се познаваме дотолкова, че да се захващам с подобна дейност.

— О, Челси! — отметна тъмната си коса Ник и лека усмивка преобрази разтревоженото му лице. — Мислиш, че съм разстроен от...

почистването?

— Нима не си?

— Не — наведе се той към нея. — Разстроих се, защото имах други планове за тази вечер. Не исках чистиш и да готвиш. Исках само твоята компания.

Признанието му докосна някаква непозната струна, душата ѝ. Не знаеше дали то я зарадва, или натъжи, но не можеше да спре бликналите си сълзи.

Ник я прегърна и се опита да я успокои.

— Ч-чувствам се глупаво — хълцаше тя на гърдите му.

— Ш-шт, не искам да слушам подобни думи.

Ник сведе глава и зарови лице в косата ѝ. Челси се сгуши в него. Той ѝ даваше топлота и сигурност — това, от което най-много се нуждаеше.

— О, Челси — трепна гласът му и в следващия устните му потърсиха нейните.

Младата жена бе в прегръдките му, притисната него и той повече не можеше да се владее.

Челси обви ръце около врата му и се притисна още по-плътно. Ник усети как отдавна забравеният огън лумва със страшна сила. Искаше да я целува, да я гали. За негово учудване, тя сякаш изпитваше същото. Долавяше дори ударите на сърцето ѝ.

— Извинявай. Не издържам повече — прошепна Ник. — Ти ме подлудяваш.

Усмехната, тя се взря в очите му и погледът ѝ го омая. Нима си бе въобразявал, че може да живее без чувства?

Той отново я целуна, опиянен от устните ѝ. Ръцете му се вплетоха в косите ѝ и тя изстена. Двамата загубиха представа за действителността и светът сякаш престана да съществува.

Роклята ѝ бе мека и се хлъзгаше леко под трескавите му пръсти. Платът бе ефирно тънък, но въпреки това го дразнеше и трябваше да внимава да не скъса проклетата дреха.

Нещата се развиват по друг начин, помисли си той. Искаше да има музика, вечеря и разговор. Но когато Челси се притисна към него и

той я целуна, разбра, че тези церемонии бяха излишни. Тук бе центърът на неговите мечти, центърът на неговите стремежи.

Челси не усети кога Ник я вдигна и я постави на леглото. Сгуши се в него и топлината му я обгърна.

Той отметна косата ѝ и за секунди се взря в очите ѝ. Челси също го погледна, омаяна от близостта му. Заливаше я неудържима радост.

— Толкова си хубава... — прошепна Ник с искрен възторг.

— Както и ти. — Пръстите ѝ погалиха небръснатата му буза. Той трепна от лекия допир и отново се наведе към нея.

Продължи да я целува и страстта им се разпали до лудост. Не си бе представяла вечерта по този начин. Храната изстина, леглата не бяха оправени, дрехите ѝ се измачкаха.

Но какво от това? Нали Ник бе с нея.

Избликът на чувства бе съвсем спонтанен. Никога не бе изпитвала подобно нещо. Не трябва ли да го спра, запита се тя, когато Ник отвори ципа на роклята ѝ. Но дали имаше сили да го стори?

Ник свлече дрехата от раменете ѝ и обсипа с целувки шията ѝ. Дали да го спра, отново се запита тя. Но защо? Нали искаше да го види щастлив и доволен.

— Харесвам тялото ти — стеснително прошепна тя и проследи извивката на мускулестия му врат.

— Челси, сигурна ли си, че всичко е наред? — сепна се той.

— О, Ник! — извика тя и се притисна към него. — Разбира се. Аз те обичам! Обичам те! — Думите излетяха като дълго потискана въздишка.

Ник застина. Челси почака малко и се опита да помръдне. Искеше да изрази чувствата си с целувка, усмивка или жест. Той обаче сякаш бе замръзнал и не дишаше.

Когато се дръпна от нея, очите му бяха затворени, но тя усети болката му. В този момент разбра, че направила ужасна грешка.

Челси го обичаше?! Ник разтърка очи с надеждата, че сънува. Дивата страст, опустошила тялото му обаче бе твърде реална, както и последвалата я ледена тревога.

Мълчанието се проточи. А дали той я обича? Какво да ѝ каже сега? По дяволите! Това не трябва да се случва. Защо не се бе

придържал към плана да ѝ обясни, да очертае възможните граници. Но не, с лека ръка бе зарязал всякаква предпазливост.

— Ник? — плахо прозвуча гласът ѝ.

Той я погледна и страшно му се прииска да заличи последните няколко минути.

— Ник, някой чука на вратата.

— О, да — изправи се той с усещането за празнота и студ. — Добре ли си?

Челси кимна, без да вдигне очи. Светлосинята рокля се бе събрала на кръста. Устните ѝ сякаш бяха подути, а смолистата ѝ коса бе паднала на лицето. Изглеждаше невероятно привлекателна, но и подалечна от всякога, за което очевидно бе виновен той.

— Нека ти закопчея ципа.

— Мога и сама. — Тя явно избягваше погледа му. — Иди да отвориш вратата.

— Добре, веднага се връщам — въздъхна той бързо излезе.

Неочаквано се бе появил проблем, който не знаеше как да разреши. Челси обаче означаваше много за него и той на всяка цена трябваше да намери решение. Само да разкара досадника, който чукаше на вратата.

Отвори рязко и сърцето му слезе в петите. На прага стоеше Грейс Локуд с ръце на кръста и смразяващ поглед.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Челси закопча роклята си и седна на леглото с насълзени от срам очи. Наистина ли му каза, че го обича? Толкова ли не можеше да се владее, че думите успяха да ѝ се изплъзнат? По-рано не ги бе произнасяла. Защо на него? И защо сега?

Вероятно щеше да е по-различно, ако Ник споделяше чувствата ѝ. Но той очевидно не я обичаше. Не трябваше да иска обич от него. Все пак я заболя, когато се дръпна, сякаш му стана неприятно. И все още я болеше.

Изтри очи с разтреперани пръсти и пожела да премахне напрежението, което предизвика. Искаше да върне мига преди злополучните думи, но се страхуваше, че е твърде късно.

Челси замръзна. Боже мой, Грейс бе на вратата! В прегръдките му тя бе забравила за нейното съществуване. Лицето ѝ побеля като платно.

Дълбоко в себе си не вярваше, че Ник обича Грейс и не изпитваше угризения. Но макар и твърде тънка, връзката между тях съществуваше и Челси бе длъжна да се съобразява с нея.

Не я оправдаваше фактът, че и Ник я пренебрегна. Всеки отговаряше за собствените си действия.

Краката ѝ се подкосиха. Джипът ѝ бе паркиран пред къщата и Грейс сигурно знаеше, че е вътре. Можеше ли да измисли правдоподобна причина за посещението си? Щеше ли да ѝ повярва Грейс? Как да ѝ спести огорченията?

— Здравей, Грейс — усмихна се Челси, като се престори, че идва от кухнята.

Грейс рязко се обърна и сините ѝ очи гневно я проблеснаха. Ядно присвитите ѝ устни почти не се виждаха. Челси примря от страх, когато забеляза следи от червило върху бузата на Ник.

— И това ми било приятелка! — кипна Грейс.

— По-добре тръгвай, Челс. Вземи колата ми. После ще ти се обадя.

Дали се опитваше да я предпази от евентуален скандал, или искаше да успокои Грейс?

— Не, нека чуе какво е станало — отмъстително натърти Грейс.

— Какво има? — пристъпи Челси. — Нещо лошо ли се е случило?

— Иска ли питане! Кейти я няма.

— Какво?! — извика Ник.

— Изчезнала е.

— Кога? Къде? — сграбчи ръката ѝ той.

— Преди около два часа.

Ник пребледня.

— Бяхме в Пайн Ридж. Трябваше да напиша на машина нещо на баща ми. През цялото време я наблюдавах, но успя да ми се изплъзне. Напоследък е съвсем неуправляема, а някои хора само подсилват това чувство. — Тя отново погледна Челси.

Ник грабна ключа на колата и най-безцеремонно ги избута навън.

— Търсихте ли я? — попита той, тичайки по стълбите.

— Разбира се. И все още я търсят. Строителите и земемерите. Не исках да те тревожа. Надявах се сама да се върне.

— Качвайте се — изръмжа Ник и се метна зад кормилото.

Сгушена на задната седалка, Челси усети, че ѝ прилошава. За Бога, къде можеше да бъде това дете?

— Два часа! По дяволите, Грейс! — удари по кормилото той. — Къде я видя за последен път?

— В приемната на татко. Аз бях в съседната стая.

— Някой да е влизал? Да е минавала съмнителна кола?

— Не, абсолютно нищо.

Челси се замисли. Сигурно имаше някаква следа.

— За какво говореше напоследък?

— О, за Бога, Челси — нервно я срязва Грейс.

— Мислех, че може да ни подсказже нещо. Искала ли е да отиде някъде, или да направи нещо?

Грейс се замисли неохотно.

— Като че ли говореше за някакви флейти. Искаше нещо да чуе.

Челси усети, че дъхът ѝ спира.

— „Омагьосаната флейта“! — погледна я остро Ник. Външно се съдържаше, но отвътре явно кипеше.

— Ще ни покажеш ли пътя, Челс?

— Да.

— За какво говорите?

— Пещерата на северния склон, Грейс — обясни Челси. —
Срещу старата каменоломна.

— За Бога! Какво ще прави там Кейти? До нея се върви повече от километър през гората. Много е опасно, особено с тази наводнена каменоломна и стръмните скали...

— Защо не млъкнеш, Грейс! — не се сдържа Челси.

— Извинявай, но ако не беше ти, Кейти никога нямаше да избяга. Откакто видя твоя глупав балон, реши, че всичко ѝ е позволено. Ти не ѝ влияеш добре.

— Стига, Грейс! Важното е да намерим Кейти. — Ник не спомена от кого детето знаеше за пещерата, но Челси усети, че мисълта го тормозеше не по-малко от нея.

Застанал пред офиса в Пайн Ридж, Чет очевидно координираше импровизираното издирване. Ник го изслуша колко хора бе събрал и къде ги бе изпратил.

— Обади се на полицията! — заяви категорично той и се насочи към колата. — Кажим им да докарат и кучета. Не трябва да губим повече време. Районът е твърде голям и неравен, а скоро ще се мръкне.

— Къде отиваш, синко?

— На север към старата каменоломна. Може да е поела в тази посока.

Чет го изгледа учудено, но не каза нищо.

— Защо не останеш, Грейс? Трябва да дадеш някоя дреха на полицията — понечи да отвори вратата Ник, но тя му се хвърли на врата.

— Внимавай, Ники.

Челси завъртя глава и усети как сърцето ѝ се сви.

— Добре, накъде да тръгнем? — попита той и се мушна зад волана.

Челси превъзможна болката си и също се качи. По-добре да бяха с джипа. Пътят бе неравен и стръмен и волвото едва не закъса.

— Мислиш ли, че е тръгнала към пещерата?

— Не знам — отчетливо натърти той. Явно не му се говореше. Особено пък с нея.

Гората остана вдясно — гъста непроходима дъбрава, простираща се на километри. Слънцето се скри зад хълма и здрачът се спусна над дърветата. Челси потрепери. Знаеше, че Ник се страхува от дълбоката студена вода в изоставената кариера. Сигурно го притесняваше и стръмният склон към пещерата, но едва ли подозираше какви опасности крие гората.

— Сега какво ще правим? — надзърна той през пращното стъкло, когато пътят свърши и се озоваха на неравната площадка на някогашната каменоломна.

Челси се измъкна безмълвно от колата и извика колкото й глас държи. Беше изплашена — по-изплашена от всякога. Но какво можеше да направи!

Представи си, че се плъзга над гората със своя балон и спасява Кейти, за голяма радост на Ник. В действителност не можеше дори да си вземе екипировката, преди да се мръкне и фантазията ѝ бе пълна глупост, породена от отчаянието.

Сърцето ѝ се сви, когато го видя да наднича през дигата от дялан гранит към тъмния вир. Никога нямаше да си прости, ако с Кейти се случеше нещо. Грейс бе права — бе накарала Ник да ѝ даде повече свобода и да я остави на мира. Ако се бе придържал към собствените си принципи, сега дъщеря му щеше да си бъде у дома.

— Кейти! — извика отчаяно тя. Непрекъснато си представяше малкото безпомощно дете. — Кейти!

Внезапно нейде отгоре вятърът донесе тих отговор:

— Хей! — И двамата се обърнаха по посока на гласа. — Тук съм.

Челси огледа стръмния склон към пещерата и въздъхна с облекчение. Без да мисли за копринената си рокля, тя се втурна по грапавата скала.

Ник профуча край нея и когато стигна горе, той вече седеше на земята, притиснал Кейти в прегръдките си. В очите му имаше сълзи.

— Добре ли си, Кейти? — Челси бе свалила обувките си и чорапите ѝ бяха на парцали.

— Ударих си главата и не знаех как да сляза — оплака се детето и зарови лице в скута на баща си.

Челси погледна надолу и се запита как ще слезе самата тя.

— Челси?

— Да, скъпа.

— Тук няма никакви вълшебства.

Сърцето ѝ се сви, когато Ник я погледна с присвити очи. Вече не само не я обичаше, но дори я мразеше.

— Кейти, не трябваше да идваш тук сама!

— Аз ще се погрижа за нейната дисциплина — сви устни Ник.

— Но аз исках само...

— Достатъчно, сега я остави на мира!

Пътят обратно премина в мълчание. Отначало Кейти се разбъбри гордо за своето пътешествие, но скоро усети напрежението на възрастните и млъкна.

Когато пристигнаха, всички се втурнаха към тях: Чет, Грейс, строителите, полицията, която междувременно бе пристигнала. Кейти се стресна от вниманието и дълго време не можа да разбере, че тя го е предизвикала.

Челси се дръпна унило. Вече не бе нужна, нещо повече, беше нежелана. Нямахме право да се радва с другите.

— Здравей, сестричке.

— Лари, какво правиш тук? — стресна се тя.

— Дойдох за Кейти. Нали бе канена у нас.

Изглеждаше уморен, сякаш два часа бе кръстосвал из гората.

— Ще ме откараш ли до къщи? Тук съм без кола.

— Как така?

— Дълга история. Закарай ме, моля те!

— Разбира се. Хей, добре ли си?

— Не. Никак. — Лари я хвана за раменете. — Не ме питай, моля те. Искам да остана сама.

— Добре, да тръгваме — съгласи се той след кратко колебание.

Челси махна на брат си от вратата, благодарна, че не я разпитва. Беше прекалено разстроена и нещо в нея сякаш се скъса.

Сви се от болка при спомена за цялото чистене и готвене, с което се бе захванала. Не толкова от мехурите по ръцете, колкото от глупавата игра на съпруга, с която най-отчаяно се бе опитала да впечатли Ник.

Това обаче бе дреболия в сравнение със страстната сцена, която последва. Невъздържаността ѝ бе унизителна. Явно не можеше да се

владее в негово присъствие.

Освен това Грейс стана свидетел на безразсъдната им авантюра. Челси не знаеше как ще я погледне в очите.

Дали щеше да каже на баща си? Чет сигурно нямаше да одобри поведението на Ник, както и нейното, разбира се. Животът ѝ съвсем се обърка.

Като капак на всичко дойде и бягството на Кейти. Ако не я бяха открили толкова бързо, можеше да падне в някоя пропаст и обвиненията на Ник щяха да бъдат насочени към Челси.

Тя се облегна назад и затвори очи. Можеше да понесе всичко, ако Ник ѝ бе казал, че я обича.

Отлепи се с усилие от вратата и тръгна към пощенската кутия. Сенките на нощта забулваха двора, но тя забеляза странните оранжеви маркери край оградата.

— Какво е това, по дяволите? — Прекоси поляната и приклепна. Топографски знаци! През деня Ник бе накарал земемерите да очертаят парцела! Флуоресциращите колчета сякаш искаха да я изпъдят.

Достатъчно. Трябва да се махне. Втурна се вътре и прерови полицата със списанията. Всичко се разпиля на пода.

След няколко минути намери обявата на ски курорта Адирондак и погледна часовника си. Дали не бе късно да позвъни? До утре обаче можеше да загуби кураж. Когато затвори телефона, вече имаше уговорен час за интервю.

Денят ѝ се стори съвсем нереален. Почти не си спомняше дългото пътуване до Ню Йорк и разговорите по време на безкрайното интервю. След като позвъни, мозъкът ѝ напълно изключи. Фактът, че я одобриха, само подсили усещането ѝ за безтегловност.

Не съжаляваше за решението си, просто се чувстваше леко напрегната. Имаше да урежда толкова много неща. Сякаш бе скочила с главата надолу, без да прецени последствията.

Най-напред ще телефонирам на Лари, реши тя, слизайки от джипа. Не трябваше да губи нито минута, ако искаше за три дни да оправи объркания си живот.

Забеляза, че джипът ѝ е паркиран пред къщата. Миналата вечер Ник звъня три пъти, но тя не вдигна телефона. Накрая бе оставил

съобщение на телефонния секретар, че сутринта ще го докара. Успя да заmine за Ню Йорк преди той да дойде и се надяваше повече да не го види.

— Здравей, Лари. Трябва да ти съобщя нещо важно, затова слушай внимателно. Намерих си друга работа.

— Каква работа? — изненада се той.

— Вече съм вицепрезидент и главен пилот на „Балоните на Адирондак“.

— Какво-о?!

— Не си ли спомняш курорта в щата Ню Йорк, който искаше да организира полети с балон? Днес бях на интервю и ме назначиха.

— Не мога да повярвам!

— Наистина е невероятно — работата, мястото!

— Но защо?

— А защо не? Нали казвахте, че трябва да съм по-смела в бизнеса. Ето, че успях.

— Все пак защо?

— Досега работата ми бе низ от неуспешни битки. Уморих се и вдигам бяло знаме.

— След всичките тези години? О, Челси... Заплатата ще ти стига ли?

— Напълно. Всъщност тя е прекалено висока.

— И кога започваш?

— След три дни. — Лари хлъцна изненадано. — Ето защо ти се обаждам. Имам уговорени два полета. Ще ги поемеш ли?

— Разбира се — все още не можеше да повярва той.

— Предлагам ти и фирмата. Ако искаш „Балоните на Бъркшир“, тя е твоя. Почивните дни и някой друг следобед са ти напълно достатъчни. Ангажиментите ми бездруго бяха малко. Изглежда само въображението ми е било голямо.

— На колко оценяваш фирмата? — изпъшка Лари, сякаш огромна тежест се стовари на плещите му.

— Не искам нищо за нея.

— Но нали положи толкова усилия...

— Стига, Лари, вземи я.

— Добре — отстъпи той. — Още един въпрос. Къде ще живееш?

— В апартамент близо до пистата. Курортът се е разраснал неимоверно и има много свободни сгради. Искаш ли да ти разкажа за работата си?

— О, разбира се.

— Курортът е целогодишен, с пет звезди. Има не само първокласни писти, но и голф, сауна, четири басейна и ледена пързалка. Сега ще добавят и полети с балон и аз трябва да ги организирам. Ще контролирам, цялата дейност: наемане на пилоти, екипировка, изготвяне на график, реклама.

— Май ще си доста заета.

— Да, но такава възможност ти се удава веднъж в живота.

— Сигурна ли си? Струва ли си преместването и всичко останало?

— Да, разбира се — потисна тъгата си тя.

— А как ще се справиш с багажа?

— Повечето мебели са на Чет. Моите ще се съберат в едно такси и джипа...

— С Мими ще дойдем да ти помогнем.

— Благодаря. Имам още една молба към теб, и то голяма.

— Казвай веднага.

— Децата от болницата... — секна гласът ѝ. — Нямам право да ти ги пробутвам, защото това са допълнителни разходи. Но бих искала понякога да ги взимаш. Ще помоля и други пилоти. Няма нужда да го правиш постоянно. Когато изпълниш програмата, можеш да не я подновяваш.

— Не се безпокой за децата. Ще направя... каквото мога.

— И непременно да включиш Кейти Танър.

— Няма да я забравя.

И аз също, помисли си Челси, и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ник се изтегна на пейката в подножието на хълма и се усмихна на Кейти, която се носеше с шейната по изкуствената пързалка. За щастие пистата все още не бе открита за туристи и нямаше опасност да помете някого.

— Хей, по-бавно — извика ѝ той, свил ръце на фуния. — Ще излетиш навън.

Тя намали скоростта... за пет секунди.

Ник се отпусна и облегна глава на пейката. Небето бе побеляло и денят вероятно щеше да бъде топъл и напрегнат. Огледа хоризонта с надеждата да види балона на Челси. Вече бе придобил почти условен рефлекс.

О, Боже! Да върви по дяволите тази жена, изправи се ядосано той. Не се бе появявала от четири дни и се надяваше въобще да не я види. Заради нея си загуби ума. Заряза принципите си и Кейти пострада. Получи добър урок, но, слава Богу, всичко свърши.

Нямаше да се върне и при Грейс. Двамата се разделиха и той с облекчение се почувства свободен.

Кейти спря главозамайващо в долния край на пистата и се затича засмяно към него. Кракът ѝ вече бе доста стабилен.

— Страхотно спускане! Може ли пак да опитам?

— Само още веднъж — погледна часовника си Ник.

— Чудесно! А миналия път почти не играх.

— Кога?

— С Грейс. — Кейти изплези комично език и завъртя очи.

— Ти не я харесваш, нали?

— Тя само се кара. Въобще не ми дава да мръдна.

Смъртно подозрение се зароди в главата му.

— Онзи ден, преди да тръгнеш към пещерата... — Кейти се сепна, припомняйки си укорите му. — Какво правихте с нея?

— Нищо. Искях да изляза с колелото, но тя пишеше на машина. Накара ме да гледам телевизия.

— Колко време? — ядоса се Ник.
— Цял ден. Беше много заета.
— Не се и съмнявам — измърмори той.
— Извинявай за пещерата. Изплаших ли те? — протегна малката си ръка Кейти и го погали по главата.
— Много ме изплаши, дребосъче.
— Вече няма да ходя никъде, освен ако ти не ме заведеш. Може ли, татко?
Ник се взря в искрящите ѝ сини очи.
— Екскурзията до пещерата май ти е харесала?
— Беше страхотно! — засия тя.
Мъжът изстена. По характер дъщеря му много приличаше на Челси.
— Само че не можех да сляза — призна си намръщено тя.
— Знаеш ли, наоколо има много интересни места. Ако обещаеш повече да не ходиш сама...
— Обещавам.
— Добре. Знам един чудесен водопад. Искаш ли да го видиш?
Тя кимна с широко отворени очи.
— Ще отидем в събота. Сега имаш време за още едно спускане.
Кейти помъкна шейната към седалковия лифт, където любезният служител ѝ помогна да се качи. Ник отново седна на пейката, припомняйки си слънчевия следобед при водопада Баш Биш. Челси му липсваше. Много му липсваше.
Някой свирна с клаксон и го стресна. Обърна се и видя Чет Локуд.
— Хей, Чет, какво става? — приближи се той до колата.
— Взе ми думите от устата. Знаеш ли, че момичето на Лотън отива на работа в Ню Йорк?
— Челси?! — подскочи като ужилен Ник.
— Сутринта ми съобщи, че заминава.
— Нима се изнася от къщата?
— Не се изнася, а вече си замина. Не съм виждал някой да си опакова багажа толкова бързо. Не знаеше ли?
— Ами... Не. Каза ли нещо? — Хвана се за главата Ник.
— Не много. Работата била добра — в ски курорта Адирондак. Извини се, че бърза, но трябвало веднага да постъпи. Това е всичко.

— Значи си замина? — Запристъпва нервно Ник от крак на крак.

— Като вихър — щракна с пръсти Чет и излезе от колата. — Изглеждаш ужасно, знаеш ли?

— Прав си. — Ник огледа зеленото си поло и протритите джинси.

— Нямам предвид дрехите. Напоследък сякаш си недоспал. — Ник сви безучастно рамене. — Хайде да поговорим. Не сме си казали нито дума, откакто се скарахте с Грейс. — Ник се стегна. Не искаше Чет да ги сдобрява. — Трябва да знаеш... Виж, добре направихте, че се разделихте. Искях да ти го кажа.

— Благодаря — внимателно го погледна Ник. — Не исках да я обидя. Нито пък теб.

— Знам. Ти си почтен човек. Трябва също да разбереш, че Грейс се чувства много добре. Цупи се ден-два, но после си възвърна доброто настроение.

— Така ли? — изненада се Ник.

— Винаги ми се струваше, че връзката ви е малко изкуствена. Не виждах искрата между вас. — Ник погледна учудено възрастния мъж. — Според мен дъщеря ми е доволна, че всичко свърши. Грейс бе поласкана от твоето внимание, но усети, че нещо не е наред. А не вярвам да иска половинчати неща.

— И не трябва. Тя заслужава най-доброто.

— Както и ти. — Ник отмести поглед. Копнежът по Челси замъгли очите му. — Време е да се отпуснеш и дадеш воля на чувствата си — продължи Чет.

— Какво искаш да кажеш?

— Вече споменах, че си много почтен. Имаш прекалено строги принципи. Ето защо с радост приех да сме съдружници. Но защо не се отпуснеш малко? Послушай сърцето си. То се опитва да ти каже нещо.

— Толкова ли съм прозрачен?

— Като стъкло — засмя се Чет. — Защо не й се обадиш?

— Има ли смисъл? Вече е взела решение и е започнала работа.

— Нали я обичаш. Или още не си го разбрал?

Ник си пое дълбоко въздух и го задържа, докато не го заболя.

— Грещиш! — И двамата се стреснаха от този изблик.

— От какво се страхуваш, синко? — На широкото лице на Чет се изписа съчувствие.

— Да се страхувам? Не, не ме е страх. — Още докато произнасяше тези думи, Ник усети, че не е искрен. Винаги бе нащрек с Челси. Тя му напомняше за Лора, а с нея бе сгрешил.

Но Челси не бе Лора! Имаше странна професия, но не бе разглезена и безразсъдна. Нямахте по-грижлива и по-внимателна жена от нея. Единствената прилика с Лора бе, че я харесваше. Не, не само я харесваше. Ето защо настоя да очертаят и отделят къщата ѝ от Пайн Ридж. Реши да я купи и да не я включва в ски курорта. Представяше си как ще живеят там заедно. В някои моменти дори му се привиждаха деца — техните деца...

Внезапно нещо в него се пречупи. Разбира се, че я обичаше. Челси бе центърът на неговата вселена, огънят във вените му. Защо толкова се бе съпротивлявал?

— Вторият опит винаги е по-труден. По-страшен — тихо каза Чет, зареял поглед в хълмовете отсреща. — Особено, ако при първия си се опарил. Страхът от болката трудно се преодолява. Представяш си всякакви ужасии. Че нищо няма да се получи. Че ще се окаже различна от очакванията ти. Мислиш си, че може да те напусне... Извинявай, просто не искам да пропилееш щастията си.

Това бе самата истина. Ник просто се боеше — боеше се отново да обича.

Но той я обичаше. Повече от всичко на света! Още от мига на първата им среща в онзи студен априлски ден, но никога не посмя да ѝ го каже. Дори когато Челси му призна чувствата си.

Прониза го остра болка. За нея залогът също бе много голям, но тя бе рискувала — и остана сама. Какъв страхливец бе той!

— Не се отчайвай — засмя се тихо Чет. — Положението не е чак толкова безнадеждно.

— Напротив.

— Не мога да повярвам, че ти, който можеш да се хвърлиш с главата надолу в бизнеса, няма да направиш никакво усилие за Челси.

— Какво да предприема? Освен неприятности, друго не е видяла от мен. Защо ще иска да се върне?

— Защото те обича.

Ник забеляза, че Кейти вече се е спуснала по пързалката.

— Трябва да тръгвам.

— Е, радвам се, че си поговорихме.

— Май добре ми се поскара? — усмихна се тъжно той и забарабани по ламарината.

— Разбира се — качи се в колата Чет и завъртя ключа. — Върни я Ник. Ти си умен мъж и вярвам, че ще успееш.

Ник се усмихна и му махна за сбогом. И той самият се надяваше да върне Челси, защото току-що бе разбрал, че има нещо по-страшно от това да обичаш някого. А именно — да живееш без него.

Челси се завъртя пред огромното огледало в банята. Банският ѝ стоеше добре, но вече бе демоден. За съжаление нямаше време да си купи нов. След четвърт час трябваше да бъде при басейна.

Взе една хавлия от полицата и я напъха в сака. Вече цяла седмица ходеше на работа, срещаше се с колегите си, наслаждаваше се на удобствата и невероятния лукс на жилището си.

Макар и трудно, започваше да се приспособява, но знаеше, че никога няма да почувства апартамента като собствен дом, а колегите ѝ ще си останат само познати.

Каква ирония! Най-сетне любимата професия ѝ осигуряваше мечтаните удобства — имаше елегантен апартамент, независимост и сигурност. Но колко ѝ липсваше старият начин на живот — чудноватата стара къща, полетите с балон и разбира се, нейните близки.

Но най-много ѝ липсваше Ник. Непрекъснато мислеше за него и Кейти и копнееше отново да е с тях.

Все пак постъпи правилно. Оттегли се и остави Ник и Грейс да се разберат сами.

Ник трябваше спокойно да преосмисли живота си. От самото начало си играеше с нея и със себе си. Намираще я привлекателна, понякога се опияняваше от нейния чар, но не се отказваше от грижите на Грейс. Искаше и вълкът да е сит, и агнето цяло.

Да върви по дяволите! Не можеше да получи всичко! За нея бе добре, че напусна, реши тя и изтри една сълза от бузата си.

Звънът на телефона прекъсна мислите ѝ. Изтича боса от банята и прекоси мекия килим.

— Ало, Челси?

— Ник? — олюля се тя. Наистина ли бе той? За момент и двамата загубиха дар слово.

— Здравей — чу се най-сетне гласът му. — Как си?

— Добре, а ти?

— Чудесно.

Краката не я държаха и тя се отпусна на мекия диван.

— А как е Кейти?

— Всъщност, обаждам се заради нея.

— Случило ли се е нещо? Да не е болна?

— Не, но положението е доста сериозно.

— Какво има, Ник?

— Говоря за терапията. Боя се, че изостава. Не разбирам защо, по дяволите! — Тонът му ставаше все по-възмутен, дори леко ядосан.

Челси подпря главата си с ръка и въздъхна, сякаш почувства известна вина.

— Лари не я ли качи на балона?

— Не — ядно отвърна той. — Непрекъснато е зает или в училище, или с други клиенти и не мога да й поръчам полет.

— Искаш ли да говоря с него?

— Ако искаш да знаеш — остро каза той, — проблемът е в теб, Челси. Кой знае защо Кейти настоява ти да управляваш балона. Държи се като истинско зверче.

— О, Ник. Надявам се, че ще я убедиш!

— Да я убедя ли? — изсумтя недоволно той. — Защо трябва да го правя? Естествено, не искам Кейти да преиграва, но много добре я разбирам. Тя се чувства предадена и изоставена и честно казано, смятам, че е права.

— Но аз се уговорих с Лари.

— Да не мислиш, че едно седемгодишно хлапе разбира от уговорки.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че трябва да изпълниш обещанието си.

— Но как?

— Нима нямаш свободно време?

Язвителният му тон я подразни и тя отвърна рязко:

— Разбира се, че имам. Ще се видим на моята поляна в сряда вечерта. Извинявай, исках да кажа на твоята поляна, ако въобще

съществува все още. Доколкото си спомням, ти докара багери и бетонобъркачки и цялата я разкопа.

— Багерите са там, но има достатъчно място за твоя балон.

— Добре, ще се видим в сряда.

— Чудесно, но ще си платя полета.

— Не приемам никакви условия — затвори слушалката тя, без дори да се сбогува.

Челси демонстрира прекрасно настроение пред Лари и Мими, като че ли да пропътуваш двеста километра, за да угодиш на едно малко момиченце, бе обикновена дреболия. Каза им, че е дошла да ги види, а междувременно е включила и Кейти в програмата си. Изглежда изигра добре ролята си, защото никой не се учуди.

Успя да запази спокойствие обаче само по време на разговора и ранната вечеря. Докато пристигнат на поляната, нервите ѝ се опънаха до крайност. Непрекъснато се оглеждаше за синьото волво, устата ѝ пресъхна, а ръцете ѝ се изпотиха.

— Ето ги! — най-после извика Лари.

Лимузината се отби от пътя и спря до джипа на Челси.

Ник изглеждаше по-добре, отколкото бе очаквала.

Носеше синя памучна риза и леко протрити джинси, твърде необичайни за него. От два месеца не бе полагал грижи за косата си и тя бе паднала небрежно над загорялото му лице.

През последните дни Челси се успокояваше, че срещата с него няма да я впечатли. Каква глупост! Присъствието му веднага я завладя.

Очите му се приковаха в нея и тя замръзна. След секунда глупаво и неловко мълчание, все пак се насили да му махне за поздрав.

— Здравей, Ник.

Той кимна небрежно и се обърна към Лари. Челси въздъхна с облекчение.

Кейти се втурна към нея и силно я прегърна. Чудно! Нямахше признаци на изоставане. Кракът ѝ сякаш бе по-здрав.

— Здравей, мъничката ми. О, колко ми липсваше! Как мина терапията тази седмица?

— Добре. — Кейти бръкна в джоба на лилавия си клин. — Виж, имам билет.

— Тогава можеш да се качиш.

— Готови ли сме?

— Напълно. Само теб чакаме, дребосъче.

— Хей! И татко така ми вика — засмя се Кейти и погледна към Ник, който си шепнесе нещо с Лари и Мими.

Челси потисна раздражението си. Очевидно не искаше да говори с нея. Незнайно защо пренебрежението му я обиди. Трябваше по-скоро да е ядосана. Нали измина двеста километра само защото я обвини в безотговорност!

— Отивам да си взема якето. Ей сега ще се върна — пропя Кейти.

— Разбира се — обърна се Челси и влезе в коша. Секунда по-късно някой скочи до нея. Тя се обърна, но вместо Кейти видя Ник и ахна разтревожено.

— Какво правиш? И ти ли ще дойдеш? — Ник не отговори, а започна да развързва балона. Преди Челси да се опомни, той хвърли въжето на Лари и кошът започна да се издига.

— О, Господи... Чакай — зяпна тя. — Чакай, Лари. Кейти отиде за якето си.

Лари сякаш бе оглушал. Светкавично се отдалечи заедно с Мими и дори не благоволи да я погледне.

— Какво става? — слиса се Челси и се обърна изплашено към Ник. Той я гледаше спокойно и държеше с една ръка въжетата.

Челси посегна към изпускателната клапа, но Ник хвана ръката ѝ. Опита с другата, но резултатът бе същият и тя разбра, че няма да се пребори с него. Сви примирено рамене и той я пусна.

— Излъгахте ме! Вие сте се наговорили! — извика дрезгаво тя, когато балонът мина над главите на коварните ѝ роднини. Щом погледна през перилата, Ник отново сграбчи ръката ѝ и я издърпа навътре. — Пусни ме! Няма да скоча. Иначе как ще се приземиш без мен?

Сълзите ѝ бяха готови да потекат. Чувстваше се обърквана и обидена. Всички бяха против нея. Като през мъгла видя Ник да разпалва самоуверено горелката.

— Хей, какво правиш?

— Упражнявам се — намигна ѝ той. — Откакто замина, започнах да взимам уроци.

Челси зяпна.

Балонът се издигна високо и очите на Ник възторжено проблеснаха. Обхвана я странна възбуда. По дяволите, сякаш бе отвлечена и запленена от страстен тъмнокос пират. За момент най-безразсъдно ѝ се прииска да се изсмее с глас, но се овладя навреме. Нямаше нищо смешно.

— Виж, Ник. Да престанем с тези глупости — настоя тя. — Какво искаш?

— Реших, че това е най-доброто място за разговор. Няма кой да ни пречи и няма къде да избягаш.

— А Кейти? Историята с нейното изоставане...

— Извинявай, но не вярвах, че ще се върнеш само заради мен.

— Добре — въздъхна примирено, — за какво ще говорим?

— Най-напред искам да ти кажа, че двамата с Чет най-подробно обсъдихме въпроса за организиране на целогодишни полети в Пайн Ридж. Решихме, че ще бъдат невероятна атракция и искаме ти да поемеш работата.

— Какво?!

— Ще имаш ангажименти, подобни на сегашните. Гарантираме същото заплащане и всички придобивки, които са ти обещани.

— Що за нахалство! — скочи тя. — Какво си мислиш? Да не съм някаква марионетка, която да направляваш напред-назад? Защо не ми каза по-рано, а едва след като започнах работа и прекъснах всичките си връзки тук.

— Не знам — призна смутено той, — но мога само да ти кажа, че съжалявам. От доста време обмислях въпроса, но не подозирах, че си подготвила бомба и механизмът ѝ цъка.

Балонът бе спрял да се издига и бавно се плъзгаше към сиво-зеления склон на Пайн Ридж. Един поглед към приборите ѝ бе достатъчен да разбере, че всичко е наред. Вниманието ѝ отново се насочи към мъжа — този вбесяващо приятен мъж, който само с присъствието си я лишаваше от всякакъв разум.

— Обсъдихме и други идеи — продължи той, — например групови полети или излети от хижите, за които говорихме. Разбирам, че може да нямаш време или желание за толкова обширна дейност, затова сама ще определиш обсега ѝ.

Челси прокара ръка по челото си. Трябваше да помисли дали да променя бъдещето си. Напускането ѝ вероятно няма да предизвика големи сътресения. Работеше само от две седмици и едва ли бе станала толкова незаменима. Освен това единият от пилотите имаше семейство и се нуждаеше от повече пари. Не бе чак толкова опитен, но спокойно можеше да я замести. Все пак...

— А къде ще живея?

— Къщата е на твое разположение.

— Да, но за колко време? — язвително подхвърли тя.

— Колкото искаш. Чет я отдели от Пайн Ридж и я продаде. Вече е частна собственост.

— Продаде я? На кого?

— На мен.

— И ти ще ми бъдеш хазяин? — разсмя се изумена тя. — Страхотно!

— Сигурно ще се споразумеем.

Доводите ѝ започнаха да се изчерпват. Дали да се върне и да работи с Чет Локуд? Как би могла след конфликта с дъщеря му?

— Сигурен ли си, че Чет е съгласен?

— Луд е по идеята. И защо да не е?

— Ами... — изчерви се тя — ... какво мисли Грейс...

Лека усмивка пробяга по устните му.

— Всичко свърши, Челс. Грейс вече не присъства в живота ми. И никога не е трябвало.

— А тя знае ли? — Усети, че ръцете ѝ треперят.

— Да. Вече се разбрахме.

— И Чет не се разсърди?

Ник поклати глава, без да сваля очи от нея.

— Не. Нито пък Грейс. Двамата ще се радват да те видят отново при нас. Както и аз.

Тя усети, че съпротивата ѝ отслабва. След последните думи не искаше нищо друго, освен да се хвърли в прегръдките му. Почакай, сепна се. Ник ти предлага работа, а не любовта си.

— Не знам — погледна тя безбрежните зелени хълмове и езерата, позлатени от залязващото слънце, — трябва да си помисля.

Той пристъпи напред и мислите ѝ се объркаха.

Всичко бе така нереално. Виждаше небето, планините и изразителното му лице като през мъгла. Беше толкова хубаво да бъде отново с него, че от радост сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Наистина ли протягаше ръка към нея или тя просто сънуваше? Дори допира на пръстите му не я убеди. Усещаше само трескавия си пулс, а тялото ѝ сякаш се рееше.

— Не те извиках само заради работата — погали я той по бузата. Блясъкът в очите му все повече я хипнотизираше. — Трябва да изясним едно недоразумение. Лари смята, че си се преместила заради хубавата работа, но аз мисля, че причината е в това, което стана в моя апартамент.

— Нима се случи нещо особено?

— Разбира се! Водихме по-специален разговор и ти каза, че ме обичаш.

На Челси ѝ се искаше да потъне в земята от срам.

— Извинявай, беше нелепо. Не трябваше да го правя.

— Особено след като не ти отвърнах със същото, нали? — Челси се озърна, но нямаше къде да избяга.

— Мислех, че ако останем сами можем да продължим този разговор. — Той я привлече към себе си, а сълзите ѝ най-безпричинно потекоха.

— Не търсех взаимност, Ник. Съзнавам, че не съм жената, с която смяташ да се обвържеш. Ти знаеш какво искаш и аз не отговарям на тези условия. Не представлявам нищо особено.

— Не говори така — притисна я той към себе си. — Повярвай, аз обърках всичко и много съжалявам. Тялото се опитваше да предаде чувствата на сърцето ми, но сега разбирам, че нещата трябва да се казват ясно.

Челси се дръпна леко назад и го погледна в очите. Не можеше да си обясни момчешкото нетърпение в гласа му. Изведнъж забеляза, че летят точно над Пайн Ридж и инстинктивно се обърна към пистите.

През клоните на дърветата прозираше огромен надпис, залепен върху бунгалото, в което се намираше офисът на Ник. „Обичам те, Челси“, обявяваше той на целия свят.

— О, Ник, какво си направил? — ахна тя и сложи ръка на устните си. — Как си могъл...

— Трудно беше — съгласи се сухо той. — Изразходвах всичката хартия.

— Не съм чувала за по-романтичен жест.

— Малко съм позакъснял. Досега познанството ни не бе особено идилично. Аз обаче съм един много романтичен мъж. Отсега нататък ще мислиш, че редом с теб е кралят на романтиката — усмихна ѝ се мило, наклони глава и прошепна: — Липсваше ми, Челс.

— И ти на мен.

Той се наведе към нея и леко я целуна. Тя обви ръце около врата му и се притисна силно към него. Заедно с устните им се сляха и техните копнежи, любов и страст.

— Обичам те, Челси! Не мога да живея без теб! — отметна косата ѝ той и изтри сълзите от бузите ѝ.

Челси понечи да каже нещо, но още един плакат привлече вниманието ѝ. Погледна към него, но в този миг Ник прошепна:

— Омъжи се за мен. — Сякаш прочете надписа, надничаш иззад дърветата. — Моля те, омъжи се за мен.

Наистина ли беше будна или всичко бе някакъв приказен сън? Срещна погледа му и разбра, че не сънува. В очите му съзря началото на съвместния им живот.

Тя едва успя да кимне, преди Ник отново да я целуне. Въпреки че бе като замаяна, Челси включи горелката, за да се издигнат на безопасна височина и насочи цялото си внимание към целувката, която я прониза и сякаш разтопи костите ѝ. Очевидно Ник изпитваше същото, защото бързо се озоваха на дъното на коша.

— Голяма изненада, нали, Челс? — изпраця радиото и се чу смехът на Лари. — Заради табелите стояхме будни до късно през нощта. Днес съм като пребит.

— Ало, татко. Ало, Челси — весело извика Кейти.

После Мими се разбъбри как трябвало да пазят тайна и как се страхувала, че Кейти ще се разбъбри.

Челси и Ник се спогледаха и избухнаха в смях.

— Нали няма да ги вземем на сватбеното ни пътешествие? — попита той.

— Ще бъде доста трудно.

— Оставям на теб да се погрижиш — измърмори Ник и устните му докоснаха рамото ѝ.

— Хей, вие горе, чувате ли ни? — попита Мими. — Лари, да не би радиото да се е повредило?

Челси знаеше, че все някога ще им отговори. Знаеше също, че балонът трябва да кацне. Но не сега. Двамата с Ник продължаваха да се носят в падащия здрач и въпреки че скоро щяха да стъпят на земята, сърцето ѝ никога нямаше да се приземи.

Издание:

Шенън Уейвърли. Романтичен полет
ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Американска. Първо издание

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0144-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.